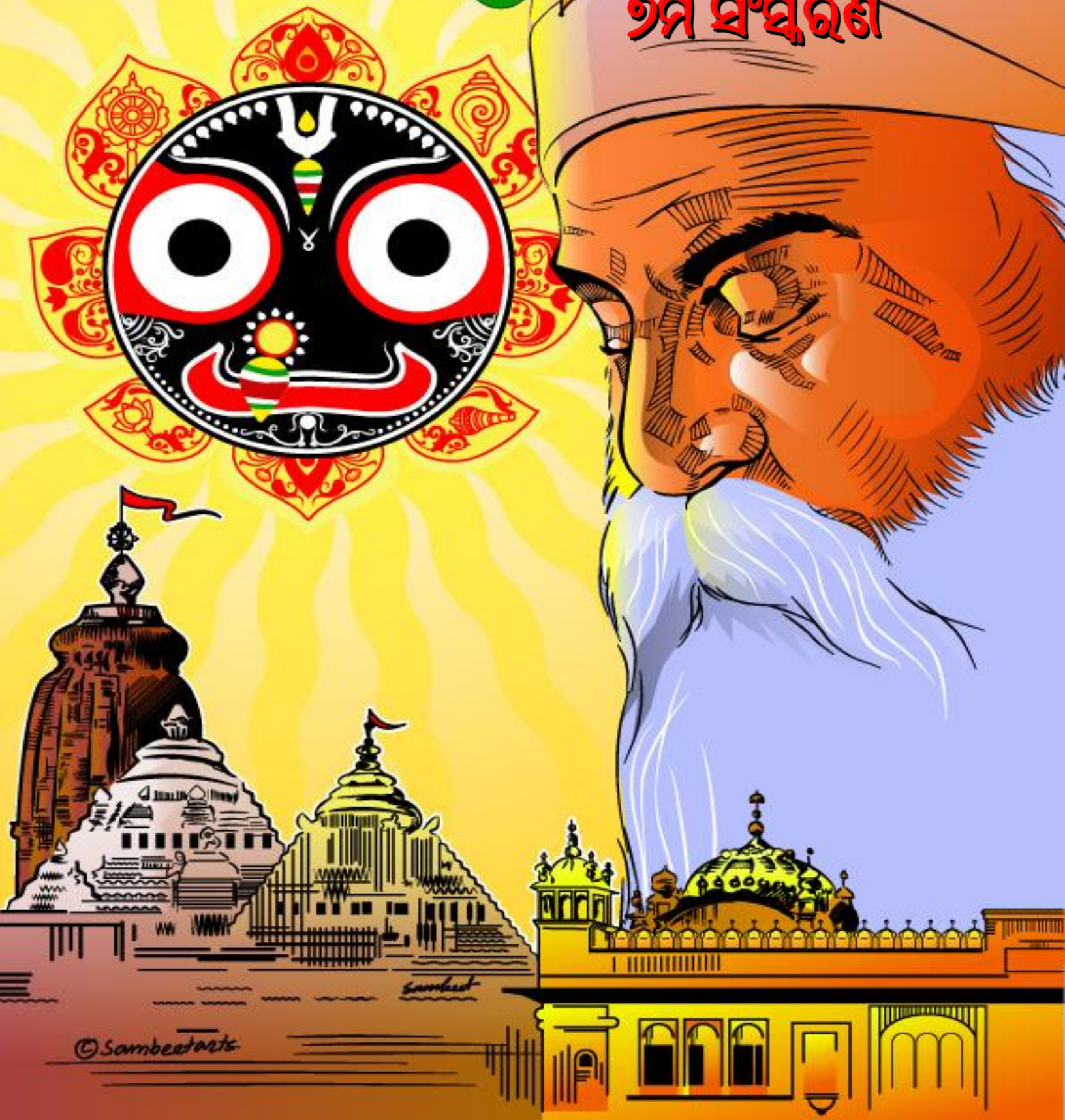

ଶ୍ରୀରାମଲୀଳା

୭ମ ସଂସ୍କରଣ

୨୦୧୮ ନବବର୍ଷ ଦିନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ଓଡ଼ିଆ ଲୋକଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ରଚିତ କିଛି ଗନ୍ଧ, ପ୍ରବନ୍ଧ ଏବଂ କବିତାକୁ ନେଇ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିଲା ଏହି ପତ୍ରିକାଟିର ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ । ସେତେବେଳେ ଏହାର ନାମ ଥିଲା "ନବପଲ୍ଲବ" । କିନ୍ତୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଏହାର ନାମ "ଶୁଭପଲ୍ଲବ"କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିଲା । ପତ୍ରିକାଟିର ପୁନଃନାମକରଣ କରିଥିଲେ ପଣ୍ଡିତ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଭାଗିରଥୀ ନନ୍ଦଶର୍ମା ମହୋଦୟ । ପୂର୍ବ ଯାକ ସଂସ୍କରଣର ଲେଖା ସହ ଏବେ ଆମେ ଆମର ଷ୍ଟେସାଇଟ୍ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି । ଏଥର ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟକ ପାଠକ ଏବଂ ଲେଖକମାନଙ୍କ ସହ ଯୋଡ଼ି ହୋଇ ରହିବୁ ବୋଲି ଆମର ଆଶା । ପୂର୍ବ ପ୍ରକାଶିତ ଯାକ ସଂସ୍କରଣକୁ ବହୁଳ ଭାବରେ ମିଳିଥିବା ସଫଳତାର ଶ୍ରେୟ ଯାଉଛି ଆମକୁ ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ ।

ଏତଦ୍‌ବ୍ୟତୀତ ଏହି ପତ୍ରିକାଟି ପ୍ରକାଶ ପାଇବାପରେ ଓଡ଼ିଆ ଲିପି ପଢ଼ିବାରେ ଅସୁବିଧା ଭୋଗୁଥିବା ପାଠକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆମେ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲୁ ଅଡ଼ିଓ ପତ୍ରିକା କାର୍ଯ୍ୟ । ଆମର କିଛି ବନ୍ଧୁମାନେ ସ୍ଵଇଚ୍ଛାରେ ପତ୍ରିକାଟିରେ ପ୍ରକାଶିତ ଲେଖାଗୁଡ଼ିକୁ ରେକର୍ଡ଼ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଯୁ-ଟ୍ୟୁବ୍‌ରେ ଅପଲୋଡ଼ କରାଯାଇଥିଲା । ଅଡ଼ିଓ ରେକର୍ଡ଼ିଂ ଫଳରେ ଗପ ଶୁଣିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରୁଥିବା ଲୋକମାନେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଅଧିକ ପସନ୍ଦ କରିଥିଲେ । ବିଶ୍ଵ ମାତୃଭାଷା ଦିବସ ଅବସରରେ ଶାସ୍ଵତ ସ୍ଵାଇଁଙ୍କର ଗୀତ ଏବଂ ମାନସ ରଞ୍ଜନ ଦାଶଙ୍କର ସଙ୍ଗୀତରେ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିଥିବା ଆମର ଗୀତ ଜରିଆରେ ଆମେ ପହଞ୍ଚିଥିଲୁ ଅଧିକ ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ । ଏହି ବର୍ଷ ଆଉ କିଛି ନୂଆ ଆଣିବାର ଯୋଜନା ମଧ୍ୟ ଆପଣମାନଙ୍କ ସହଯୋଗରେ ସଫଳ ହେବାର ଆଶା କରୁଛୁ ।

ଏହି ପତ୍ରିକାଟି ଇ-ପତ୍ରିକା ହୋଇଥିବାରୁ ଏହାକୁ ପଢ଼ିବାକୁ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ଲାଗିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଲେଖକମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇନାହିଁ । ପତ୍ରିକାର ଲେଖାଗୁଡ଼ିକ ଇ-ମେଲ ମାଧ୍ୟମରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି । ପତ୍ରିକାରେ ସ୍ଥାନିତ ଲେଖାଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତରଦାୟୀ ଲେଖକମାନେ ନିଜେ ଏବଂ ପ୍ରକାଶିତ ସମସ୍ତ ଲେଖାର ସତ୍ୟାଧିକାର କେବଳ ଲେଖକମାନଙ୍କର । ପ୍ରକାଶିତ କୌଣସି ଲେଖାର ପୁନଃ-ପ୍ରକାଶନ ପାଇଁ ଲେଖକମାନଙ୍କର ଅନୁମତି ନିତ୍ୟାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ।

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ସଂଗ୍ରାମ କେଶରୀ ସେନାପତି
(ସମ୍ପାଦକ)

ତାପସ ରଞ୍ଜନ
(ସମ୍ପାଦକ)

ସମ୍ବିତ ଦାସ
(ଅଳଂକରଣ)

ସୂଚୀପତ୍ର

କ୍ର. ସଂ. ବିଷୟ	ଲେଖକ/ଲେଖିକା	ପୃଷ୍ଠା
୧ ସମ୍ପାଦକୀୟ...	ତାପସ ରଞ୍ଜନ	୭

କବିତା ବିଭାଗ

୨ ଆହେ ଜଗନ୍ନାଥ	ପର୍ଶୁରାମ ସାହୁ	୧୦
୩ କହରେ କାଳିଆ	ସରୋଜିନୀ ବେହେରା	୧୧
୪ ଜଗାକୁ ହେଇଛି ଜର	ରଞ୍ଜିତା ଦାସ	୧୨
୫ ବୀର ସହିଦଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ	ପିଙ୍କୁନା ବେହେରା	୧୩
୬ ମୌସୁମୀ	ତପନ କୁମାର ସାହୁ	୧୪
୭ ବରଷା ଆସିଲା ମରତେ	ସଦାନନ୍ଦ ପାଣିଗ୍ରାହୀ	୧୬
୮ ମୋ ବୋଉ	ଯଜ୍ଞେଶ କୁମାର ରାଉତ	୧୯
୯ ଏମିତିକା ବୋଉ ମିଳନ୍ତେକି	ପଲ୍ଲବୀ ପୂଜାପଣ୍ଡା	୨୧
୧୦ ଶେଷ ଇଚ୍ଛା	ଅନୁପୂର୍ଣ୍ଣା ଧଳ	୨୩
୧୧ ଅଭିନୟ	ଶୁଭଶ୍ରୀ ମିଶ୍ର	୨୪
୧୨ କଳଙ୍କ	ଜଗନ୍ନାଥ ଚୌଧୁରୀ	୨୬
୧୩ ଦିଗହରା ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବ	ସମ୍ମିତା ସାହୁ	୨୭
୧୪ ସ୍ବୀକାରୋକ୍ତି	ମାନସ ରଞ୍ଜନ ଦାଶ	୨୮
୧୫ ଅନ୍ଧ ଆଳାପ	ମୋନାଲିସା ସ୍ବାଇଁ	୨୯
୧୬ ଭଙ୍ଗା ହୃଦୟ	ଧୀରେନ ବାଗ	୩୦
୧୭ ଭୋର୍ ହେବାର ସ୍ବପ୍ନ	ମୃଗେଶ ବୈଷ୍ଣବ ପାଣିଗ୍ରାହୀ	୩୧
୧୮ ଝୁମୁଥୁବା କଳ୍ପନା	ତୃପ୍ତି ରଞ୍ଜନ ଦାସ	୩୩

୧୯	ନିଃସଙ୍ଗତା	ଡ. ରଶ୍ମୀ ରଞ୍ଜନ ସାହୁ	୩୪
୨୦	ସ୍ମୃତି	ରମେଶ ବେହେରା	୩୫
୨୧	କିଏ ସେ ବୁଝିଛି	ରୁଦ୍ର ନାରାୟଣ ଖଟୁଆ	୩୬
୨୨	ପୃଥ୍ବୀ କେବେ ନୁହେଁ ଆକାଶର	ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ବେହେରା	୩୮
୨୩	ବିଡ଼ମ୍ବନା	ଶ୍ରୀନିବାସ ସାମଲ	୩୯
୨୪	ତୁମରି ପାଇଁ	ଜଗଦୀଶ ମିଶ୍ର	୪୧
୨୫	ସମୟର ଅପେକ୍ଷାରେ	ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ପ୍ରଧାନ	୪୨
୨୬	ବେଳେବେଳେ	ସତ୍ୟବ୍ରତ ସାହୁ	୪୩
୨୭	ପରିଚୟ	ପ୍ରଜ୍ଞା ପାରମିତା	୪୪
୨୮	ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ	ବିନୟ ମହାପାତ୍ର	୪୫
୨୯	ସାତ ଜନମକୁ କଥା ଦେଇ	ପ୍ରଶାନ୍ତ ନାଥ	୪୬
୩୦	ତୁମେ	କେଶରୀ ପ୍ରସାଦ ମହାନ୍ତି	୪୮
୩୧	ଶୈଶବରୁ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ	ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଲେଙ୍କା	୪୯
୩୨	ମଶାଣିପାଠ	ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ବେହେରା	୫୦
୩୩	ଗରିବ	ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ ପ୍ରଧାନ	୫୧
୩୪	ଜୀବନର ମାନେ	ଶୁଭ୍ରାଂଶୁ ଶେଖର ମଲ୍ଲିକ	୫୨

ଗନ୍ଧ ବିଭାଗ

୩୫	ରଥଯାତ୍ରା	ଡ. ଅମ୍ବିତା ପାଣି	୫୪
୩୬	ଠିକଣାର ଅପେକ୍ଷାରେ	ଦେବାଶିଷ ବେହେରା	୫୬
୩୭	ଗୃହସ୍ଥାୟୋଗ	ପ୍ରବୀଣ କୁମାର କବି	୬୧
୩୮	ଷ୍ଟାର୍ଟଅପ୍	ଡ. ସୁଲଗ୍ନା ମହାନ୍ତି	୬୫
୩୯	ଜୀବନ ନଈର ଗୋଟେ ଘାଟ	ଆତ୍ମା ପ୍ରଧାନ	୬୮

୪୦	ପ୍ରକୃତ ଧର୍ମ	ବିସ୍ମିତାରାଣୀ ସାହୁ	୭୧
୪୧	ମୁଁ ଶୀଘ୍ର ଫେରିବି	ଆକାଶ କୁମାର ଭୋଳ	୭୨
୪୨	ନିଆରା ପ୍ରେମ	ଭାଗ୍ୟଶ୍ରୀ ସାହୁ	୮୨
୪୩	ବିଚାରୀ	ରାଜେଶ କୁମାର ବାରିକ	୮୪
୪୪	ଦୁହିତା	ସ୍ବରୂପ କୁମାର ନାୟକ	୮୬
୪୫	ମୃତ୍ୟୁସହ ଆଳାପ	ସଂଘମିତ୍ରା ମହାପାତ୍ର	୯୦
୪୬	ଫାଇର୍	ଜ୍ୟୋତିରଞ୍ଜନ ସାହୁ	୯୫
୪୭	କୃଷ୍ଣରୂଢ଼ା	ଶିଶା ଦ୍ବିବେଦୀ	୯୯
୪୮	ତୁମ ପରି ସାଥୀ ନାହିଁ	ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତି ପ୍ରଧାନ	୧୦୪
୪୯	ବିରହ	ସମିତା ସାହୁ	୧୦୯
୫୦	ଓଷ ମଉସା	ପରମିତା ମିଶ୍ର	୧୧୧
୫୧	ଅଭିଶପ୍ତ ଆଇନା	ଦୀପକ ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ	୧୧୪
୫୨	ପିଙ୍ଗା	ଶାଶ୍ବତ ରାଉତରାୟ	୧୨୧
୫୩	ଅଷ୍ଟମଙ୍ଗଳା	ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ବେହେରା	୧୨୯
୫୪	ବାସ୍ତବୀ କି ସଦୃଶୀ	ବିରଜା ମହାନ୍ତି	୧୪୧
୫୫	ସ୍ବାଭିମାନୀ ମଣିଷ	ହିତେକ କୁମାର ବେହେରା	୧୪୮
୫୬	ଫଣା	ପ୍ରମୋଦ ପଣ୍ଡା	୧୫୨
୫୭	ସାମ୍ପ୍ରତିକ ସମାଜରେ ସାହିତ୍ୟ	ସିଦ୍ଧେଶ୍ବର ତ୍ରିପାଠୀ	୧୫୮

ଭ୍ରମଣ କାହାଣୀ

୫୮	ମାର୍ଟିନ୍	ଶାନ୍ତିପ୍ରିୟା ପରିଡ଼ା	୧୬୨
----	----------	---------------------	-----

ସମ୍ପାଦକୀୟ... ✍

ପହଡ଼ ଖୋଲିବାର ଅଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ମନ୍ଦିର ସାରା ରାଷ୍ଟ୍ର ହୋଇଗଲା କଥାଟି । ସବୁଆଡ଼େ ଚୁପଟାପ ଆଲୋଚନା- ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ଜଡ଼ାମୁଦ୍ରିତ ମନ୍ଦିର ଭିତରୁ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବାସନ ଚୋରିଗଲା କିପରି ! ଏବେ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କର ସକାଳ ମଣୋହି କେଉଁଥିରେ ପରଷାଯିବ !! ଚାହୁଁ ଚାହୁଁ କ୍ଷେତ୍ରସାରା ଜଙ୍ଗଲ ନିଆଁ ଭଳି ବ୍ୟାପିଗଲା କଥାଟି । ଗଜପତିଙ୍କ କାନରେ ବି ପଡ଼ିଲା କଥା- ଶ୍ରୀମନ୍ଦିରରୁ ଚୋରି; ଗତ ରାତ୍ରର ସ୍ୱପ୍ନାଦେଶର ସମ୍ମୋହନରେ ରାଜା କିନ୍ତୁ ଥିଲେ ନିର୍ବିକାର । ପାତ୍ର ମନ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ଘେନି ଉପସ୍ଥିତ ହେଲେ ସ୍ୱର୍ଗଦ୍ୱାରସ୍ଥ ସମୁଦ୍ର ବେଳାଭୂମିରେ । ଆହୁଦ ଲମ୍ବିତ ସ୍ତମ୍ଭଧାରୀ, ପଗଡ଼ି ପରିହିତ ଜଣେ ଦିବ୍ୟପୁରୁଷ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ଆଡ଼କୁ ମୁଖକରି ମୁଦ୍ରିତ ନୟନରେ ଧ୍ୟାନରେ ବସିଥାନ୍ତି । ମୁଖର ତେଜରୁ ଦିବ୍ୟ ରଶ୍ମିମାନ ଝରିପଡୁଥାଏ ଯେମିତି ! ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱର ବାତାବରଣରେ ଫେଣ୍ଟି ହୋଇଯାଇଥାଏ ମଧୁର ସ୍ମିତା । ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଉପବିଷ୍ଟ ସ୍ତମ୍ଭଧାରୀ ଆଉଜଣେ କେହି । ସମ୍ମୁଖରେ ବାଲୁକା ଶଯ୍ୟା ଉପରେ ପଡ଼ିରହିଥାଏ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିରର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଚତୁଆ ଆଉ ଥାଳି । କାଳ ବିଳମ୍ବ ନକରି ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗ ପ୍ରଣିପାତ ହୋଇ ବାଲୁକା ଉପରେ ଲୋଟିପଡ଼ିଲେ ଗଜପତି ମହାରାଜ । ଚକ୍ଷୁଖୋଲି ଚାହିଁଲେ ମହାନୁଭବ; ଅଧରରେ କୋଟି ହୃଦଜିଣା ସ୍ଥିତହାସ୍ୟ । ରାଜାଙ୍କର କ୍ଷମା ପ୍ରାର୍ଥନା ଓ ପରେ ପରେ ଅନୁରୋଧରେ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିରକୁ ଆଗମନ କଲେ ସେ । ସମସ୍ତେ ବୁଝିଗଲେ, ଏ କେଉଁ ସାଧାରଣ ପୁରୁଷ ନୁହନ୍ତି ବରଂ ଯୁଗଜନ୍ମା ଅସାଧାରଣ ଦିବ୍ୟ ପୁରୁଷ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ନାନକ ଦେବ । ଆଉ ସାଥରେ ଥିବା ତଥା ଗତ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସିଂହଦ୍ୱାର ସମ୍ମୁଖରେ ଭୋକରେ ଆଉଟୁ ପାଉଟୁ ହୋଇ ଗଣ୍ଡେ ପ୍ରସାଦ ପାଇଁ ନେହୁରା ହେଉଥିବା ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣକ ତାଙ୍କ ଯବନ ଶିଷ୍ୟ ମର୍ଦ୍ଦନ । ପ୍ରିୟ ଶିଷ୍ୟର କଠୋର ଭର୍ଜନରେ ମର୍ମାହତ ଶ୍ରୀ ନାନକ ଦେବଙ୍କ ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷାପାଇଁ ସ୍ୱୟଂ ଲୀଳାମୟ ଆସି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଥାଳିରେ ପରଷିଦେଇ ଯାଇଥିଲେ ମହାପ୍ରସାଦ ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ରତରତ, ଆଳତି ସମୟ ଉପବିଷ୍ଟ । ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କର ରତ୍ନସିଂହାସନ ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ସେବକଗଣ । ସାଙ୍ଗରେ କରଯୋଡ଼ି ଉପସ୍ଥିତ ଗଜପତି ମହାରାଜ; ସାଥରେ ସଜଳ

ଚକ୍ଷୁରେ ବିହ୍ୱଳିତ ନାନକ ଦେବ ଦୁଇବାହୁ ଟେକି ବିଭୋର ନିମଗ୍ନ । ଆଳତି ପରେ ଗର୍ଭଗୃହରୁ ବାହାରି ରାଜାଙ୍କୁ କହିଲେ, "ରାଜନ ! କୋଟି ହୃଦୟକୁ ଜୟ କରିଥିବା ଏ ଯେଉଁ ଠାକୁର ସମ୍ମୁଖରେ ବିରାଜମାନ, ଏହାଙ୍କୁ ଆପଣ କୌଣସି ଜାତି, ଧର୍ମ, ବର୍ଣ୍ଣ ତଥା ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ବାନ୍ଧି ରଖିପାରିବେ ନାହିଁ । ଭକ୍ତି ଆଉ ପ୍ରେମର ଗାଥା ଗାଉଥିବା ଏହି ଠାକୁର ଆପଣଙ୍କର ଯେତିକି ମୋର ବି ସେତିକି ।" ଦୁଇ ହାତ ଖୋଲି ସେଥିରେ ବିରାଜମାନ ଚତୁର୍ଦ୍ଧାମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କୁ ଦେଖାଇଦେଲେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ । ଚକିତ ରାଜା, ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ପାତ୍ର ମନ୍ତ୍ରୀଗଣ, ବିହ୍ୱଳିତ ସେବକ ମଣ୍ଡଳୀ ! ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଧ୍ୱନୀରେ ପ୍ରକଟିତ ହୋଇଉଠିଲା ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ।

ଜଗନ୍ନାଥ ଚେତନାର ଡୋରରେ ବାନ୍ଧିହୋଇ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଟାଣିହୋଇ ଆସିଛନ୍ତି ଅନେକ ସାଧୁସନ୍ଥ ମହାତ୍ମାଗଣ । ସନାତନ ଧର୍ମର ଧ୍ୱଜା ଉଡ଼ୁଥିବା ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ଚିରକାଳ ବୁଣି ଆସୁଛି ଐକ୍ୟତାର ବିଜମନ୍ତ୍ର । ସେଥିପାଇଁ ଏଠିକୁ ଆସିଛନ୍ତି ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ, ରାମାନୁଜ, ନିମ୍ବାର୍କ, କବୀର, ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ, ନାନକ ଦେବ ତଥା ଗୋପାଳ ଭଟ୍ଟ ଭଳି ମାନିଷୀମାନେ । ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଠାରେ ପାଇଛନ୍ତି ସେ ନିଜକୁ, ନିଜ ଆରାଧ୍ୟଙ୍କୁ । ଏକାନ୍ତ ରୂପେ ଅତୀୟତା ଅନୁଭବ କରିଛନ୍ତି ତାଙ୍କଠାରେ । ସେଥିପାଇଁ ଏ ଧର୍ମ ମହାନ, ଏ କ୍ଷେତ୍ର ମହାନ, ଏବଂ ଏ କ୍ଷେତ୍ର ସହ ଜଡ଼ିତ ଆଜଡ଼ ଜୀବ ସମସ୍ତେ ମହାନ ।

ବିଗତ ସଂଖ୍ୟାମାନଙ୍କରେ ସହଯୋଗ ପାଇଁ ଆପଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆନ୍ତରିକ ଧନ୍ୟବାଦ ।
ନୀଳାଦ୍ରିବିଜେର ପବିତ୍ର ଅବସରରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଅଭିନନ୍ଦନ ସହ
ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ॥

କବିତା ବିଭାଗ

ଆହେ ଜଗନ୍ନାଥ

ପର୍ବୁରାମ ସାହୁ

ହେ ବିଶ୍ଵ ନିୟନ୍ତ୍ରା ଜଗତ କରତା
ଆହେ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ
ତୁମ ଇସାରାରେ ଚାଲେ ଏ ସଂସାର
ତୁମେ ପରା ସର୍ବବ୍ୟାପ୍ତ ।(୧)

ତୁମେ ନାରାୟଣ କରୁଣା ସାଗର
ତୁମେ ଅଟ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ
ଅନନ୍ତ ଅସୀମ ଅନୁପମ ତୁମେ
ଆହେ ଜଗନ୍ନାଥ ସ୍ଵାମୀ ।(୨)

ନୀଳାଚଳ ଧାମେ ରତନବେଦିରେ
ପ୍ରଭୁ ତୁମେ ବସିଅଛ
ଦୁନିଆରେ ଯେବେ ଯାହା ଘଟୁଅଛି
ସବୁ ତୁମେ ଦେଖୁଅଛ ।(୩)

ଲୀଳାମୟ ପ୍ରଭୁ ଦୟାର ଠାକୁର
ଏତିକି କରୁଛି ମିନତୀ
ରଖୁଥାଅ ପ୍ରଭୁ ତୁମରି ଆଶିଷ
ଘେନ ମୋର ଏହି ପ୍ରଣତି ।(୪)

କହରେ କାଳିଆ

ସରୋଜିନୀ ବେହେରା

କହରେ କାଳିଆ କେଉଁ ଭୁଲ କଲି
ଶୁଣୁନାହିଁ ମୋର ଡାକ
ଭକ୍ତ ବିନୋଦିଆ ନାମ ଘେନିଅଛୁ
ରଖିଦେ ତୋହରି ଟେକ ।

ବାର ବାର ମତେ ଫେରେଇ ଦେଉଛୁ
ସିଂହ ଦୁଆରରୁ ତୋର
ଅଣଦେଖା ତୁରେ କାହିଁକି କରୁଛୁ
ମୁଁ କି ଅବା ତୋର ପର ।

ଦାସିଆ ହାତରୁ ନଡ଼ିଆକୁ ନେଲୁ
ବଳରାମେ ରଥେ ଉଭା
ମୋହରି ଆଖିରେ ଲୁହ ଭରି ଦେଇ
ତୋ ଓଠେ, ହସ କି ପାଉଛି ଶୋଭା??

ଦେଉଳରେ ରହି ରହ ଖଟେ ଶୋଇ
ଛପନ ଭୋଗକୁ ଖାଇ
ଭୋକର ଛାଳାକୁ ତୁ କାହିଁ ଜାଣିବୁ
ବଡ଼ ଠାକୁର ନା ତୁହି ।

ଦୁଃଖୀ ରଙ୍ଗି ବୋଲି ଚାଁହୁନାହିଁ ମତେ
ନାହିଁକିରେ ତୋର ମନ
ବାରେ ମାତ୍ର ସୁନା ଦେଖା ଦେରେ ମତେ
ଧନ, ନାହିଁ ମୋର ପ୍ରୟୋଜନ ।

ମାଗିବିନି ତତେ ହୀରା ଲୀଳା ମୋତି
ମାଗିବିନି ଘୋଡ଼ା ହାତୀ
ଜୀବ ଗଲାବେଳେ ପାଦେ ଜାଗା ଦବୁ
କରେ ଏତିକି ମିନତୀ ।

ଜଗାକୁ ହେଲଛି ଜର

ରଞ୍ଜିତା ଦାସ

କ୍ଷରରେ ପୀଡ଼ିତ କାଳିଆ ସାଆନ୍ତ,
ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଠାକୁର ବୋଲି ତତେ ବୋଲାଏ ଜଗତ ।
କ୍ଷରରେ କମ୍ପୁଛୁ ଆହେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଗୋସାଇଁ,
ଚିକିତ୍ସିତ ହେଉ ଅଣସର ଘରେ ରହି ।
ଦୁଃଖୀ ରଜିଙ୍କ ସାଥ୍ ବୋଲାଉରେ ତୁହି,
ରତ୍ନବେଦୀ ଛାଡ଼ି ଆସିଲୁ ତୁ ଧାଇଁ ।

ପୁଲୁରି ତେଲର ସେବା ତତେ ଲାଗି ହେବ,
ଦୁଃଖୀ ରଜି ମଲେ କିଏ କାହିଁ ବା ଶୁଣିବ?
ରତ୍ନସିଂହାସନ ଅଧିକାରୀ ତୁ କାଳିଆ ଠାକୁର,
ତତେ କି ବା ଶୁଭୁନି ସେ କରୁଣର ସ୍ବର?

ଜଗତର ନାଥ ଆହେ ଜଗନ୍ନାଥ,
ତୋ ଦର୍ଶନ ପାଇଁକି ଚାହିଁ ରହିଛି ତୋରି ଭକତ ।
ବଡ଼ ଦେଉଳ ଆଜି ଲାଗେ ଖାଲି ଖାଲି,
ଭଲ ବି ଲାଗେନି ଆଜି ଶରଧାର ବାଲି,

ବୀର ସହିଦଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ

ପିଙ୍କୁନା ବେହେରା

ରକତ ଛିଟାରେ ଧୋଇଦେଇ ମାଟି
କରି ମାଆ କୋଳ ଶୂନ୍ୟ ।
ଶ୍ୟନ୍ୟ ସରଗରେ ରହିଗଲ ତୁମେ
କରି କୋଟି ଜନ୍ମ ପାଇଁ ପୁଣ୍ୟ ॥

ପୋଛି ପୋଛି ଲୁହ ପଣତ କାନିରେ
ସରୁ ନାହିଁ ଆଖି ଲୁହ ।
କାନ୍ଦୁଛି ବାହୁନି, ମୋ ଜନନୀ ଆଜି
ଚାଲିଗଲେ ସୁନା ପୁଅ ॥

ପିତା ଖୋଜେ ପୁତ୍ର, ମାତା ଖୋଜେ ଧନ
ଭଉଣୀ ତା ସ୍ନେହ ଭାଇକୁ ।
ପଢ଼ି ଝୁରି ଦେବ, ତା ପ୍ରିୟତମକୁ

ଦେଶ, ଗାଁ ମାଟି ତା ବରୀକୁ ॥

କାନ୍ଦେ ଏବେ ସବୁ ବୃକ୍ଷ-ଚାରୁଲତା
ଚାପି କୋହ ବୁକୁ ତଳେ ।
ଭାଙ୍ଗିଦେଲ ଆଜି ଆମ ନିରବତା
ହୃଦୟ କ୍ରୋଧରେ ଜଳେ ॥

ଚରମ ସୀମାରେ ରହିଲେଣି ଦୁଷ୍ଟ
ଭୁଲି ତାଙ୍କ ମାନବିକତା ।
ଆଉ ସହିବେନି ଏ ମାଟିର ବୀର
ପୋଛି ଦେବ ତାଙ୍କ ସତ୍ତା ॥

ବାରୁଦ ବଦଳେ ବାରୁଦ ତ ଦେବ
ଜବାବ ରୁହ ହେ ନିଷ୍ଠୁର ।

ପ୍ରତିଶୋଧ ନିଆଁ ଜଳୁଛି ହୃଦୟେ
ନାହିଁ ଏବେ ତୁମ ନିସ୍ତାର ॥

ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ, ନୁହେଁ ତ ଜୀବନ
ଜାତି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଦେଇ ।
ରହିଗଲା ତୁମେ ସବୁ ମନ-ପ୍ରାଣେ ।

ବୀର ସହିଦର ଗାଥା ଗାଇ ॥

ବ୍ୟର୍ଥ ଯିବନି ତୁମ, ବଳିଦାନ ବୀର
ରଖୁ ତୁମର ମହତ ।
ଖେଳିବୁ ରକତେ, ଦବୁ ପଛେ ପ୍ରାଣ
ଦେଖୁ ଆଜି ଏ ଜଗତ ॥

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ମୌସୁମୀ

ତୁମେ ଆସିଛ ବୋଲି... ସୁନ୍ଦର ଲାଗୁଛି
ମୁଁ ପ୍ରତୀକ୍ଷାର ଅନ୍ତ ଘଟାଇ
ଆସିଛ ତୁମେ ସାଗର ବନ୍ଧ ଡେଇଁ
କେରଳ ତାମିଲନାଡୁ ସୀମା ଅତିକ୍ରମେ
ମହୋଦଧି କୂଳେ କୂଳେ.....
ନିଷ୍ପେଜ ଗାଳିତାକୁ ଛୁଇଁବାକୁ
ଫାଙ୍କାଫାଙ୍କା ମେଘ ସାଥେ
ଜହ୍ନର ଓଡ଼ଣୀ ଟାଣି... ॥

ତୁମେ ପୁଣି ଆସିଥିଲ ଶୀତଭିଜା
ଦାରିଂବାଡ଼ିର ତମାଳ ଲତାରେ
ମିଠା ସ୍ବର୍ଣ୍ଣ ଦେଇ ତତଲା ତାତିକୁ

ଦୂରେଇବା ପାଇଁ ତା'ର
ହେ ପ୍ରିୟତମା ମୌସୁମୀ ତୁମେ କିବା
ଫେରିଛି ଅତନୁ ତନୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ
ଫିଟାଇ ତୁମ କବରୀ
ଛୁଇଁ ଧୂଳି ସରସର
ମହୁଲ ଆମ୍ବତୋଟାରେ
ଅପୂର୍ବ ପ୍ରେମର୍ଥ ଆଲିଙ୍ଗନ ॥

ତୁମ ସାଥେ ସାଥ୍ ହେବାପାଇଁ
କେତେ ଯେ ହାତ
ଅକ୍ଲେଶରେ ବଢ଼ିଛି ତୁମ ପାଖକୁ
ତୁମେହିଁ ତ ବୁଝିଥିବ

ସେହି ହାତ ପାପୁଲିର ପ୍ରଥମ ସ୍ବର୍ଗ
କେତେ ମିଠାମିଠା ମଧୁର ସତେ ॥

ତୁମ ହସ ଓ ଝରାଲୁହକୁ ନେଇ
କବିତା ସାଉଁଟୁ ଥିବା କବି
ଝରକା ପାଙ୍କ ଡେଇଁ?
ଆସୁଥିବା ଛିଟା ସହ
ପ୍ରଥମ ବସନ୍ତ ମଳୟ ପରେ
ପ୍ରଥମ କାକର ଗୋପା ସାଥେ
ପୁଣି ଆଜି
ତୁମ ସାଥେ ବସି ଲେଖେ
ଶୀତଳ ଜୀବନର ଗୀତି
କଲମ ମୁନରେ ବୁକୁଟିରି ଆସୁଥିବା
ନିର୍ଝରିଣୀ ଝରଣା ସବୁକୁ ॥

ତୁମେ ଆସିବ ପରେ
ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ଏହି ପୃଥିବୀର ଛବି
ଏକା ଏକା...
ନିର୍ଜନତାର ନୀରବଛାଇରେ
ଅନ୍ଧଅନ୍ଧ ଶୀତୁଆ ଅନୁଭବ ସାଥେ
ତୁମ ଫେରିବାର ବାସ୍ନାସବୁକୁ
ହାତ ପାପୁଲିରେ ଧରି
ଆକାଶ ଛାତିରେ ଖୋଜିଛି
ତୁମ ତନୁକୁ... ଓଠରେ ତୁମ୍ଭର ଲାଳସେ
ଖୋଜିଛି ପୁଣି ତୁମ ମିଠାଛୁଆଁଟିଏ
ଦେହ ଓ ଛାତିର ତାତିକୁ
ହାତ ପାପୁଲିରେ-ଶବ୍ଦ ପରିଧି ଭିତରେ
ହେ ମୌସୁମୀ ତୁମେ ଫେରିଛ
ହଁ ଫେରିଛ ପୁଣିଥରେ !!!!!!!

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ବରଷା ଆସିଲା ମରତେ

ସଦାନନ୍ଦ ପାଣିଗ୍ରାହୀ

ନିଶ୍ଚଳ ଚିତ୍ତ ହରଷା ବରଷା
ପହିଲି ଆଷାଢ଼େ ଆସିଲାଣି
ଗ୍ରୀଷ୍ମ ସନ୍ତାପିତ ଧୂସର ଧରଣୀ
ଧୀରେ ଧୀରେ ହସି ଉଠିଲାଣି ॥୧॥

ଆକାଶରେ ଭାସେ କୃଷ୍ଣ ବର୍ଣ୍ଣ ଘନ
ଦିଶେ ଚପଳାର ସୁନା ଝଲକ
ହଳ କର୍ଷିତ ମାଟି ଭିଜିଗଲେ
ସଂଚରିତ ହୁଏ ମଧୁ ମହକ ॥୨॥

ପର୍ଣ୍ଣହୀନ ଆଉ ବର୍ଣ୍ଣହୀନ ତରୁ
ଭରିଯାଏ ପୁଣି ସବୁଜିମା

ସବୁଜ ଘାସରେ ନାଲି ଗୁଲୁଗୁଲୁ
ସାଧବ ବୋହୂର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳା ॥୩॥

କଦମ୍ବେ ଭରିଛି ରୋମାଞ୍ଚ କୁସୁମ
ଦୃଶ୍ୟ ତା'ର କେଡ଼େ ମନଲୋଭା
କିଆ, କେତକୀ ଓ ମାଳତୀ ହେନାର
ସୁଗନ୍ଧିତ ତନୁ ବର୍ଣ୍ଣବିଭା ॥୪॥

ଶୂନ୍ୟ ଗର୍ଭା ସର ତଟିନୀ ସାଗର
ହୋଇଯାଏ ପୁଣି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗର୍ଭା
ମୀନ ଭେକ ସଙ୍ଗେ ମରାଳ ବତକ
ସନ୍ତରଣେ ଦୃଶ୍ୟ ଦିଶେ ଶୋଭା ॥୫॥

ବରଷା ଋତୁରେ ଦର୍ଦ୍ଦର ରାବରେ
ପିକ ସ୍ବର ହୋଇଯାଏ ନୀରବ
ଉଜ୍ଜିଦର ମିତ୍ର ହେଲେ ବି ବରଷା
ପଦ୍ମ ତନ୍ମୁ ହୋଇଯାଏ ନିବୁଜ ॥୬॥

ପହିଲି ଆଷାଢ଼ ବାରିଦ ଭେଳାରେ
ଗାଆଁକୁ ଆସଇ ପରବ ରଜ
ଅଳତା ରଞ୍ଜିତ କୁମାରୀର ପାଦ
ଶୋଭାର ବର୍ଣ୍ଣନା ନୁହେଁ ସହଜ ॥୯॥

ବରଷକ ପାଇଁ କୃଷି କରିବାକୁ
ସଜ ହୋଇଯାଏ କୃଷକ ଭାଇ
ମନରେ ଆନନ୍ଦ କଣ୍ଠରେ ସଙ୍ଗୀତ
କ୍ଷେତକୁ ଯାଏ ସେ ସହଳ ଧାଇଁ ॥୭॥

ରଜସ୍ବଳା ଧରା ଶୁଦ୍ଧ ସ୍ନାନ ପରେ
ସରିଯାଏ ରଜ ପର୍ବ ମଉଜ
ସ୍ନାନ ପରେ ଅଣସର ସରିଯାଏ
ରଥରେ ଠାକୁର ହୁଅନ୍ତି ସଜ ॥୧୦॥

ଅଧିକ ବରଷା ପଲ୍ଲୀ ପଥଧାର
କରିଦିଏ ପୁଣି କର୍ଦ୍ଦମାଳ
ଜଳଗହଳରେ ବନ୍ୟା ଆସିଗଲେ
ପଲ୍ଲୀବାସୀ ହୁଏ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ ॥୮॥

କୋଟି କୃଷକର ଭରସା ବରଷା
ରୌଦ୍ର ଦସ୍ତ ଧରା ହୁଅଇ ଶାନ୍ତ
ବୃକ୍ଷ ସବୁଜିମା ଲତା ଶ୍ୟାମଳିମା
ପୁଷ୍ପରେ ଭରଇ ବାସ ଚହଟ ॥୧୧॥

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ମୋ ବୋଉ

ମୋ ବୋଉ,
ତୋର ପଣତକାନିରେ ମୋ ଜୀବନ ବନ୍ଧା ଥାଉ,
ତୋର ସ୍ନେହର ବାରିଧାରା ସର୍ବଦା ମୋ ପାଇଁ ବହୁ;

ମୋ ବୋଉ,
ତୋର ହସ ହସ ମୁହଁ ସଦା ମୋ ଆଖି ଆଗେ ଥାଉ,
ତୋର ଆଶୀର୍ବାଦରେ ମୋ ଜୀବନ ଆଲୋକିତ ହେଉ;

ମୋ ବୋଉ,
ତୋର ଉତ୍ସର୍ଗ ମୋ ପାଇଁ କେବେବି ବୃଥା ନ ଯାଉ,
ତୋର ମାର୍ଗଦର୍ଶନରେ ମୋ ମନୋବଳ ଦୃଢ଼ ହେଉ;

ମୋ ବୋଉ,
ତୋର ଶିକ୍ଷା ଓ ଆଦର୍ଶରେ ମୋ ଜୀବନ କୁସୁମିତ ହେଉ,
ତୋର ଉପବାସ ଆଉ ପୂଜାର ମୂଲ୍ୟ ମୋ ପାଇଁ ଅମୃତ ସାଗର ଦେଉ;

ମୋ ବୋଉ,
ତୋର ମମତାର ଧାରା ସଦା ମୋତେ ଶକ୍ତ କରୁଥାଉ,
ତୋର ସମ୍ପର୍କ ମୋ ସାଥେ ଯୁଗ ଯୁଗ ଧରି ରହୁ;

ମୋ ବୋଉ,
ତୋର ନାଆଁ ହିଁ ମୋ ପାଇଁ ସଦା ଅମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପଦ ହୋଇ ରହୁ,
ତୋର ଉପସ୍ଥିତି ମୋତେ ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି ଦେଉଥାଉ;

ମୋ ବୋଉ,
ତୋର ପ୍ରେରଣା ମୋ ପାଇଁ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ତା ହୋଇ ରହୁ,
ତୋର ଶୁଭଚିନ୍ତନ ମୋତେ ନୂତନ ଉତ୍ସାହ ଆଣିଦେଉ;

ମୋ ବୋଉ,
ତୋର କୋଳ ମୋ ପାଇଁ ସଦା ଆଶ୍ରୟ ବୈତରଣୀ ହେଉ,
ତୋର ନୟନ ଦୁଇଟି ମୋ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ହୋଇ ରହୁ;

ମୋ ବୋଉ,
ମୋ ବୋଉ,
ମୋ ବୋଉ...

ଏମିତିକା ବୋଉ (ଶାଶୁ) ମିଳନ୍ତେକି

ପଲ୍ଲବୀ ପୂଜାପଣ୍ଡା

ଏମିତିକା ବୋଉ ମିଳନ୍ତେ କି
ଶାଶୁ-ବୋହୂ ଆମେ
ରାତି ନପାହୁଣ୍ଡୁ
ଟା' ଦି' କପ ଧରି
ସାରା ରାଇଜଟା ଗପ ଗପନ୍ତୁ କି !

ଏମିତିକା ବୋଉ ମିଳନ୍ତେ କି
ଭାଷାଗତ ପ୍ରଭେଦ
ଛକା ପଞ୍ଜା ଆଉ
କଥା କଟାକଟିରେ
ଦିନଗୁଡ଼ା କଟି ଯାଆନ୍ତା କି !

ଏମିତିକା ବୋଉ ମିଳନ୍ତେ କି
ଗେହ୍ଲେଇ କି ଆଦେଶ ଦିଅନ୍ତେ

ଭୁଲ ବଟକାରେ
ଗାଳି ନକରି
ହସମଜାରେ ସୁଧାରି ଦିଅନ୍ତେ କି !

ଏମିତିକା ବୋଉ ମିଳନ୍ତେ କି
ଆରିସା ଚିତ୍ତଉ
ପୋଡ଼ କାକରା
ଘାଣ୍ଟ ଘାଣ୍ଟିବାର ସରଳ
ବିଧିଟା ବଡ଼େଇ ଦିଅନ୍ତେ କି !

ଏମିତିକା ବୋଉ ମିଳନ୍ତେ କି
ମୋ ଖାଇବା ଲାଳସାକୁ
ସାବାଡ଼ କରି
ସାବିତ୍ରୀ, ସୁଦଶା, ମାଣବସା

ପୂଜା ପଦ୍ମ ପାଠ ପଢ଼ାନ୍ତେ କି !

ଏମିତିକା ବୋଉ ମିଳନ୍ତେ କି

ଏମିତିକା ବୋଉ ମିଳନ୍ତେ କି

ଗୀତା ଭାଗବତ

ସଦାବେଳେ ପୁଅକୁ

ଗୀତଗୋବିନ୍ଦ

ସମର୍ଥନ ନକରି

ରାମାୟଣ ଚର୍ଚ୍ଚାରେ

କେବେକେବେ ବୋହୂ ପାଖୁଆ ବି

ଆମ ସଞ୍ଜଟା କଟି ଯାଆନ୍ତା କି !

ଆଖୁଦେଖେଇ ବାହାରି ପଡ଼ନ୍ତେ କି !

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ଶେଷ ଲକ୍ଷ୍ମୀ

ଅନୁପୂର୍ଣ୍ଣା ଧଳ

ରକ୍ତର ନଦୀ ବୁହାଇ
ରାଜ୍ୟ ପରେ ରାଜ୍ୟ ଜିଣି
ରାଜା ପରି ଦେଖିବାକୁ ତତେ ।

ମୋର ଯାହା ଶେଷ ଲକ୍ଷ୍ମୀ
ଜଣାଇ ଦେଉଛି ତେଣୁ
ତତେ ଏଇ ପଥରେ ।

ତୋ ପାଇଁ ସାଇତିଛି ଧନ
ଛୋଟ ଏକ ଦୀପତିଏ
ନାଶିବାକୁ ତମସାକୁ
କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ତେଲ କରି,

ତ୍ୟାଗର ସଳିତା ଦେଇ
ତୋ ଦୀପ୍ତ ଶିଖାରେ ।

କେବେ ତୁ ସକ୍ଷମ ହବୁରେ ଧନ !
ପଢ଼ିବାକୁ ମୋ ମନର
ଅକୁହା ଭାଷାକୁ ।

ସାତ ତାଳ ପଙ୍କ ମଧ୍ୟେ
ଅଛି ଏକ ସୁନାର ସିନ୍ଦୁକ
ତହିଁରେ ଅଛିରେ ଧନ
ହୀରାର ମୁକୁଟ ।
ବୁଢ଼ୀ ଅସୁରୁଣୀକୁ ମାରି
ସେ ମୁକୁଟ ଆଣିବାକୁ କେବେ କହିବିନି ତତେ ।

ଏଇ ଆମ ଦେଶର
ମାଟି, ପାଣି ଓ ପବନକୁ ଅନୁଭବି,
ତୋ କଅଁଳ ମନରେ ବୁଝିଯିବୁ ଯେବେ,
ତେବେରେ ସମର୍ଥ ହେବୁ
କୋଟି କୋଟି ହୃଦୟ ଜିଣି
ତୋଳିବାକୁ ଏକ ଶ୍ରଦ୍ଧାର ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ।

ତେବେ ଯାଇଁ ପାଇବୁରେ ଧନ
ହୀରଠାରୁ ମୂଲ୍ୟବାନ ସେଇ ଯଶର ମୁକୁଟ ।
ଆଉ ପୁରା ହେବ ମୋର ଶେଷ ଇଚ୍ଛା ।

ଅଭିନୟ

ଶୁଭଶ୍ରୀ ମିଶ୍ର

ମୋ ମନ ଶୂନ୍ୟତାର କିଆରୀରେ
ବାରମ୍ବାର ପ୍ରତିଧ୍ବନିତ ହୁଏ
ସେଇ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ
ଆଜିଯାଏଁ ମୁଁ ଜୀବନରେ କରିଛି କ'ଣ??

ଅତୀତକୁ ବଖାଣି ବସିଲେ
ଦୁଷ୍ଟ ସ୍ମୃତିମାନ ସବୁ
ନିଜ ନିଜର ଜାଗା ମାଡ଼ି ବସନ୍ତି
ହୃଦୟର କେଉଁ ଏକ ମରୁଭୂମିରେ ॥

ମୁଁ ଜୀବନ ସଂଗ୍ରାମରେ ହାରିଯାଇ
ଆଜି ପଥହରା ପାଲଟିଛି

ଆଉ ମରୀଚିକା ପଛେ ଧାଇଁ ଧାଇଁ
ପାଲଟିଛି କ୍ଳାନ୍ତ ଆଉ ସ୍ଥାନ୍ତ ॥

ମରିଯାଇଛି ମୋ ଜୀବନର
ଯେତେ ସବୁ କାମନା ଓ ବାସନା
ଝରା ସେଫାଳି ଆଜି ପାଲଟିଛି
ଯେତେସବୁ ଆଶା ଓ ଆକାଂକ୍ଷା ॥

ପଥ ଆଜି ମୋର ମଳିନ, ଶୁଷ୍କ
ନିସ୍ତଃ ଆଉ ଅନ୍ଧକାର
ମୁଁ କେବଳ ଅଭିନୟ କରୁଛି
ଆଉ କରିଚାଲିଥିବି
ଜୀବନର ଶେଷ ଅଙ୍କ ଯାଏ ॥

କଳଙ୍କ

ଜଗନ୍ନାଥ ଚୌଧୁରୀ

ନିଜ ଦେହ କଳଙ୍କ ଅନ୍ୟ ଦେହେ ବୋଲି,
କି ସୁଖ ଅବା ପାଇଲୁ ।

ଜନନୀ, ଭଗିନୀ ଭଳି ବହୁମୁଖୀ ନାରୀକୁ,
ଜୀଅନ୍ତା ନର୍କରେ ଠେଲିଦେଲୁ ।

କ୍ଷଣ ସ୍ଥାୟୀ ସୁଖ ପାଇଁ ଭୁଲିଗଲୁ ତୁହି,
ହେଲୁ କାମରୁପି ରାକ୍ଷାସ ।

ଅନ୍ୟର ଭଗିନୀ ବୋଲି କଳଙ୍କ ଦେଲୁ ବୋଲି,
ନାହିଁ କିରେ ତୋ ଅବଶୋଷ ।

ଜନନୀ ହୋଇ ଜନ୍ମ ଦେଲା ସିଏ,
ମମତା ତା'ର ଅତଳସ୍ପର୍ଶୀ ।

ସେହି ନାରୀର ବିକଳ ଚିତ୍କାର,
ଶୁଣି କରୁ ଦରହାସୀ ।

ସଳିତା ପରି ନିଜକୁ ଜାଳି,
ସମାଜକୁ କରେ ଯେ ପ୍ରକାଶିତ ।

ତା'ଦେହେ ବୋଲି କଳଙ୍କର ଲେପ,
କଲୁ ତାକୁ ମର୍ମାହତ ।

ଗମାର ବୋଲି ହେଲୁ ପରିଚିତ,
ସତରେ ତୁ ବଡ଼ ନିର୍ବୋଧ ।

ଜାଣି ଶୁଣି କଲୁ ତୁ ଯେ,
ପୁଣି ସେ ଧର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅପରାଧ ।

କି ଗୁଣରେ ପୁରୁଷ ତୁହି,
କାହିଁ ତୋ ପୁରୁଷତା ।

ଅବଳା, ଦୁର୍ବଳା ଭାବି କଲୁ ଅତ୍ୟାଚାର,
ନାହିଁ କିରେ ତୋ ମନୁଷ୍ୟତା ।

ହେ ଜ୍ଞାନୀ ଗୁଣି ଗୁରୁଜନ,
ତୁମେ ଯେ ବଡ଼ ବିଦ୍ଵାନ ।

କରୁଛି ଗୁହାରି କରି ସତ ସତ ନମନ,
ସୃଷ୍ଟିକାରିଣୀ ସିଏ ଦିଅ ତା' କର୍ମର ସମ୍ମାନ ।

ଦିଗହରା ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବ

ସମ୍ବିତା ସାହୁ

ଭିତର ମୁଖ ଶଳାରେ
ନିରୀହ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବ ଖୋଜୁଛି ତା'ର ଠିକଣା,
କାହିଁ କେତେ ଦିନୁ ତୃଷ୍ଣା ଭରି
ଅନ୍ତର କୋଣରେ ଘୁରି ବୁଲେ
ତାହା ସେ ଜାଣେନା.....

ଇର୍ଷା କେବେ ବାଟ କାଟେ ତ
କେବେ ଭୟ ତା'ର କାୟା ମେଲେଇ
ଲୁଚାଇବାକୁ ଚାହେଁ ତା'ର ଅସ୍ତିତ୍ବ,

କଇଁ କଇଁ କାନ୍ଦି ଗଡ଼ାଇ ଦିଏ ଅଦୃଶ୍ୟ ଲୁହ କେବେ
ତ ଗୁମୁରି ଗୁମୁରି ଝୁରି ହୋଇ ଥାଏ ସେ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବ...

ତଥାପି ସଂଗ୍ରାମ ସରିନାହିଁ ତା'ର
ଚାଲୁଅଛି ଅବିରତ,
ଶେଷ ନିଶ୍ବାସ ଥିଲା ଯାଏ

ଦବି ନଯାଇ ପ୍ରସ୍ତୁତିତ ହେଉଥିବ ଏ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବ
ପ୍ରସ୍ତୁତିତ ହେଉଥିବା ଏ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବ ।

ସାକାରେକ୍ତି

ମାନସ ରଞ୍ଜନ ଦାଶ

କିଛି ଖରା

ଯାହା ତୋ ଅଗଣାରେ ବିଞ୍ଚି ଦେଲା ପରେ,
ବଳକା ଅଇଁଠା ଆଲୁଅ ଯେତେ
ମୋ ଝରକା ମୁଣ୍ଡରେ ସୁରୁଜ ଛାଡ଼ିଦେଇଯାଏ
ତାକୁ ହିଁ ତୋ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଭାବି
ଦେହସାରା ମୁଁ ବୋଲି ହେଇଯାଏ !

କିଛି କୁହୁ

ଯାହା ତୋ ଗୀତର ତାଳେ ତାଳେ
କୋଇଲିଟି ହଜେଇ ଦେଇ
ଆସି ମୋ ଅଗଣା ଆମ୍ବ ତାଳରେ ସକେଇ
ହେଇଯାଏ
ତାକୁ ହିଁ ତୋ ସ୍ୱର ଭାବି
ତୋ ଅନୁପସ୍ଥିତିକୁ ମୁଁ ଭୁଲିଯାଏ !

କିଛି ସ୍ୱପ୍ନ

ଯାହା ମୋ ନିଦରୁ ତୋ ନିଦକୁ ଡିଆଁ ମାରନ୍ତି
ନୀରବରେ, ମୋ ବିନା ଅନୁମତିରେ
ସେମାନେ ଯେବେ ନିରାଶ ହେଇ ପୁଣି ମୋ ପାଖେ
ଫେରନ୍ତି
ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ତୁମ ଉପହାର ଭାବି
ପୁଣି ପଲକ ତଳେ ସାଇତି ନିଏ !

କିଛି ପ୍ରେମ

ଯାହା ଆମ ଭିତରେ କେବେ କିଞ୍ଚିତ ବି ଥିଲା ବୋଲି
ତୁମେ ଆଜି ମାନିବାକୁ ଅରାଜି
ସେଇ କାହାଣୀର ଘଟଣାକୁ କେବେ ଗଚ୍ଛଟିଏ କରି
କେବେ କବିତାଟିଏ ବୁଣି
ମୁଁ ଲେଖକ ବୋଲାଏ, ମୁଁ କବି ବୋଲାଏ !

ଅଳ୍ପ ଆଳାପ

ମୋନାଲିସା ସାଇଁ

ସବୁ କିଛି ହୋଇଗଲା ସ୍ତବ୍ଧ, ନୀରବ
ଅଚିହ୍ନା ଅଜଣା ଆଖିର
ଭାଷା ମାତ୍ର କେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତର
ମୁହେଁ ଥିଲା ଉଦାସର
ଛୋଟିଆ ପ୍ରାଚୀର ।

ହୁଏ ଚାଏ ଦୁଇ ଓଠ
ବାସ୍ ଢଳ ଢଳ ଚାରି ଆଖି
ଚାହିଁବା ଥିଲା ନ ଚାହିଁବା ପରି
ମନେ ହୁଏ ଶବ୍ଦ ଆଉ ଭାଷାର
ହେବ ବୋଧେ ବିରାଟ
ବୃଷ୍ଟି ମିଶା ଝଡ଼ ।

ଫଡ଼ ଫଡ଼ ଉଡୁଥିବା
ଓଡ଼ିଶୀର ତାଣ୍ଡବ ଶୁଭୁଥିଲା

କାନରେ କେବଳ
ସବୁ କିଛି ଶୁନ୍‌ଶାନ୍
ବାସ୍ ଥର ଥର ଓଠରୁ ନିସ୍ସୃତ
କେଇ ଧାଡ଼ି କୋହ ମିଶା ଶବ୍ଦ ।

ଏମିତି ବହୁ ବାକ୍ୟ ବାଜିଛି ଏ କର୍ଣ୍ଣରେ
ଅନେକ ଅଚିହ୍ନା ମୁହଁର ହସିଯାଇଛି
ଆଖି କାନଭାସରେ ।

ହେଲେ ମନେ କାହିଁ ପଡ଼େ
ସେଇ ଅଳ୍ପ ଆଳାପ
ହୁଏତ ସ୍ବପ୍ନ ହେଇପାରେ
କିନ୍ତୁ ଲାଗେ ଗୋଟେ ଗନ୍ଧ
ସେଇ ଅଳ୍ପ ଆଳାପ.....

ଭଙ୍ଗା ହୃଦୟ

ଧୀରେନ ବାଗ

ତୁମେ ଯିବା ପରେ ପରେ
ମୁଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକା
ମୋ ପାଶେ କିଛି ନାହିଁ
ନିଷ୍ଠୁରତା ଭିତରେ
କେବଳ ସେଇ
ଭଙ୍ଗା ହୃଦୟ
ଖୁବ୍ ଜୋରରେ
ସ୍ଵୟନ ହେଇ
ବୋଲ ନମାନି

ଗୁମୁରି ଗୁମୁରି କାନ୍ଦୁଛି ।
ଯେତେ ବୁଝାଇଲେ
କୋହଭରା ହୃଦୟଟା
ଭିତରେ ଭିତରେ
ଜଳି ଜଳି ଛାରଖାର ହେଇ
ପାଉଁଶ ପରି ଉଡ଼ିଲାଣି ।
କେମିତି ବୁଝାଇବି
ଏ ଭଙ୍ଗା ହୃଦୟ
ତୁ ସ୍ଥିର ହେଇ ଯାଆ

ଦିନେ ଆସିବ ଶ୍ରାବଣ
ପୁଣି ଛୁଇଁବ ବର୍ଷା
ଭିଜି ଭିଜି ନାଚି ନାଚି
ନିଷ୍ଠେଜ ହେଇ
ଉଲଟ ଶିଶୁ ସମ
ଶୋଇଯିବା ରାତ୍ରିର
କାଳି ଅନ୍ଧାର ଭିତର ।

ଭୋର ହେବାର ସ୍ବପ୍ନ

ମୃଗେଶ ବୈଷ୍ଣବ ପାଣିଗ୍ରାହୀ

ଭୋର ହେବାର ସ୍ବପ୍ନ
ମୃଗେଶ ବୈଷ୍ଣବ ପାଣିଗ୍ରାହୀ

ଦୁଃଖର ନଈରେ
ଲୁହର ବନ୍ୟା ଆସିବାର
ମୁଁ ଜାଣିଛି,
ପାହାନ୍ତି ସ୍ବପ୍ନରେ
ରାତିର ନିଦ ହଜିଯିବାର
ମୁଁ ଜାଣିଛି ।

ଆଶାର ହୁଲି ଡଙ୍ଗା
ଯେବେ ଭାସୁଥାଏ,

ସ୍ମୃତି, ମନ ତଳେ
ଗୋପନ କବିତା ସାଜିବାର
ମୁଁ ଜାଣିଛି,
ପ୍ରତୀକ୍ଷାର ମିଠା ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ
ରାତି ଅଧିଆ
ନୈରାଶ୍ୟର ସବୁଜିମାକୁ ଖୋଜୁଛି ।

ମୁଁ ଜାଣେ ତୁମେ ନଥିଲେ
ଦୁଃଖ ଛଡ଼ା କିଛି ବି ନଥାଏ,
ଲୁହ ଛଡ଼ା କିଛି ବି ନଥାଏ,

ତୁମେ ନଥିବାର

ଅସରନ୍ତି ବିରହରେ
କେବେ କେମିତି
ଭାବ ଓ ଭାବନାରେ
ଅକୁହା ବେଦନା ଲେଖିବାର
ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି,

ଘାସରେ କାକର ବୁନ୍ଦା ପରି
ଅଳ୍ପ ସମୟର ଆୟୁଷରେ
ମୁଁ ବି ଉଭେଇ ଯାଉଛି ।

ଅଭିସାର ପାଇଁ ଆଉ କ'ଣ
ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖିବି ଯେ,

ଅବଶୋଷ, ଗ୍ଳାନି ଓ ବିରହରେ
ଦିନ କ'ଣ ରାତି କ'ଣ
ସାରାଟା ଯାକ ଜୀବନ ଭିଜୁଛି
ଆଖିର ଲୁହରେ ।

ଏ ଜନ୍ମର ଗୋଧୂଳି ବେଳାରେ
ବିଦାୟ ସୂର୍ଯ୍ୟର ରଙ୍ଗ ପରି
ଛାତିରେ କୋହ ଯେତେ
ଜମାଟ ବାନ୍ଧୁଛି ।

କ୍ଷଣିକ ପାଇଁ ହେଲେ
ତୁମ ଛାତିକୁ ମୋତେ
ଆବୋରି ନିଅ,
ସେତିକିରେ ପତ୍ରଝଡ଼ାକୁ ଭୁଲିଯାଇ
ଅସମୟେ ପଲ୍ଲବନର
ଚିତ୍ର ଆଙ୍କୁଥିବି,

ତୁମ କୋଳରେ ମୁଣ୍ଡ ରଖି
ସୂର୍ଯ୍ୟର ବିଦାୟ ବେଳାରେ ବି
ଭୋରର ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖୁଥିବି ।

ଝୁମୁଥୁବା କଳ୍ପନା

ତୃତ୍ତି ରଞ୍ଜନ ଦାସ

ତୁମ ମଥାର ବିନ୍ଦି,
ମୁଁ ସେଇଠି ଜାଗା ଟିଏ ଚାହୁଁଛି....
ଯେଉଁଠି
ତୁମ ଦୁଇ ଭୂଲତାର ଦୁଷ୍ଟାମୀରେ
ମଥାରେ ତରଙ୍ଗଟେ ଖେଳେ
ଆଉ ସେ,
ତରଙ୍ଗର ପ୍ରତି ତାଳେ ଝୁମୁଥାଏ କଳା ବିନ୍ଦିଟିଏ ।
ବାସ....
ମୁଁ ସେଇଠି ଆଜୀବନ କରି ହେଇ ରହିବାକୁ
ଚାହୁଁଛି
ତୁମ ଓଠର ନିଆରା ହସ....

ମୋର ସବୁ ଯନ୍ତ୍ରଣା
କ୍ଷଣିକରେ ପୃଥ୍ବୀରୁ ଦୂରେଇ ଯାଏ
ତମ ଓଠର ଚେନେଏ ହସରେ ॥
ବସ୍ତୁ ଖାଇଥିବା ଗାଳି
ସାରା ଦିନର କ୍ଳାନ୍ତି
ଆକାଶରେ ମିଶି ଯାଏ
ଚାହା କପର ବାମ୍ପ ସହ ସଞ୍ଜରେ
ଆମ ଘର ଛୋଟିଆ ଅଗଣାରେ ॥
ପୁଣି ସତେଜ
ଚାଲିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ତମ ହସ ସହ
ପୃଥ୍ବୀ ସରିବା ଯାଏଁ.....

ନିଃସଙ୍ଗତା

ଡ. ରଘୁ ରଞ୍ଜନ ପ୍ରାସାଦ

ଏ ଫିକା ଫିକା ଆଲୁଅର ଛାଇ
ମନରେ ଭରିଛି ଅସୁମାରୀ ପ୍ରୀତି
ଚାରି କାନ୍ଧ ବନ୍ଦ କବାଟର ନୀରବତା
ମନରେ ଭରୁଛି କିନ୍ତୁ ବ୍ୟଥାର ରାତି

ଅନ୍ଧାର ରାତିରେ ଝାପସା ଆଲୁଅରେ
ବସି ଭାବେ ମୁଁ ତୁମରି କଥା
ଆଖିରେ ଆଖିଏ ନିଦ ହେଲେ
ହେଲେ ଶୋଇ ଦେଉନି ଏ ମନର ବ୍ୟଥା ।

ନିଦ ଭରା ଆଖି ଆଜି ଯାଇଛି ହଜି
କ୍ଳାନ୍ତ ଶରୀର ଭିତରେ ସେ ବାଟବଣା
ବଢୁଛି ରାତି ବଢୁଛି ତାତି
ଅମାନିଆ ମନଟା ଖୋଜୁଛି କାହା ଠିକଣା
ଝରଖା କୋଣରେ ଭାସି ଆସୁଛି

ସେ ଛାଇ ଆଲୁଅର ଚମକ
ତା ମିଠା ମିଠା ବାସନା ଘୁରି ବୁଲୁଛି ଏଠି
ଲାଗୁଛି ଶୁଆଇ ଦେବ ନାହିଁ ମତେ
କରି କେତେ କପଟ ଆଉ କୁହୁକ

ଏ କଅଁଳ କିରଣ ଯେବେ ଆସି
ମତେ ଦେଲା ଟିକେ ଛୁଇଁ
ନିଦୁଆ ଆଖିରେ ଅନାଇ ଦେଖେ ତ
ତମ ବାସ୍ନାର ଚିହ୍ନ ବି ଟିକେ ନାହିଁ ।

ଏ ଅଳସୀ ଆଖି ଖୋଜି ବୁଲେ
ସେହି ସ୍ବପ୍ନର ବାଙ୍କ ଚାହାଣୀ
ଝରଖା ପାଙ୍କ ରେ ସୁରୁଜ ହସି ହସି
ସଙ୍କେତ ଦିଏ ନିଃସଙ୍ଗତାର ବାଣୀ ।

ସ୍ମୃତି

ରମେଶ ବେହେରା

ମନେ ପଡୁଅଛି ସାଥୀମାନେ ଆଜି
ପାଠ ପଢ଼ା ବେଳର କଥା
ସମୟେ ଆସିବା ସମୟରେ ଯିବା
ଥିଲା ସେତ ଆମରି ଚିନ୍ତା ।(୧)

ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ହୋଇ ଏକକ ସ୍ଵରରେ
ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିଲେ ଆମେ
ପାଠ ବେଳେ ପାଠ ଖେଳ ବେଳେ ଖେଳ
ହସ ମଜାଗ କେତେ ଜମେ ।(୨)

ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀର ଶେଷ ପରୀକ୍ଷାର
ସ୍ମୃତିକୁ ବା ଭୁଲି ହେଉଛି
ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ଆଲୋଚନା ହୁଏ
ସେହି କଥା ମନେ ରହିଛି ।(୩)

ଏକାଠି ବସିକି ଖାଇବାର ମଜା
କେତେ ଯେ ଆନନ୍ଦ ଲାଗଇ
କିଏ ମାଗେ ଲଙ୍କା କିଏ ବା ପିଆଜ
ଖାଉଥିଲେ ଆମେ ଚୋରାଇ ।(୪)

ସମୟ ଟକରେ ଦିନ ଗଢ଼ି ଗଲା
ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷିତ ଯେ ହୋଇଲା
ଯିଏ ନ ପଢ଼ିଲା ନିଜ କାମ କଲା
ଭାଗ୍ୟକୁ ସାଥରେ ରଖିଲା ।(୫)

ବ୍ୟସ୍ତତା ଭିତରେ ସମୟ ଗଢ଼ିଲା
କେହି ତ ନ ପାରିଲେ ଜାଣି
ବାହା ସାହା ହୋଇ ସାଂସାରିକ ହେଲେ
ନିଜେ ହେଲେ ମଉଡ଼ମଣି ।(୬)

ପୁଅ ଝିଅ ସ୍ବାମୀ ନିଜର ହୋଇଲେ
 ସାଙ୍ଗ ସାଥୀକୁ ଭୁଲି ଗଲେ
 କିଏ ପୁଣି ନିଜ ସଙ୍ଗିନୀକୁ ନେଇ
 ବିଦେଶରେ ଯାଇ ରହିଲେ ।(୭)

କିଛି କଥା ନାହିଁ ରୁହ ବା ଯେଉଁଠି
 ମନେ ପକାଅ ସେ ଦିନକୁ
 ସତ କହୁଅଛି ମନେ ପଡ଼ିଗଲେ
 ମୁରୁକି ହସିବ ନିଜକୁ ।(୮)

ରାସ୍ତା ଘାଟେ କେବେ ଦେଖା ହୋଇଗଲେ
 ହାଏ ହେଲେ ଟିକେ କହିବ
 ମୋବାଇଲରେ ବି ବାର୍ତ୍ତା ପଠାଇଲେ
 ମନ ଭାରି ଖୁସି ହୋଇବ ।(୯)

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

କିଏ ସେ ବୁଝିଛି

ବୁଝ ନାରାୟଣ ଖଟୁଆ

କିଏ ସେ ବୁଝିଛି ଏ ଦୁନିଆକୁ ଆଜି
କେମିତି ଚାଲିବ କରି ତାକୁ ସାଥୁ
ଭବିଷ୍ୟତ ଆଖି ଆଗରେ ରହିଛି
ବର୍ତ୍ତମାନରେ ସେ ବୁଝି ରହୁଛି ॥

କିଏ ସେ ବୁଝିଛି ଭଲପାଇବାର ମୂଲ୍ୟ
ଖାଲି ପାଇବାର ଆଶା ସିଏ ଦେଖୁଛି
ନିସ୍ୱାର୍ଥପରର ଅଭିନୟ ସାଜି
ନିଜକୁ ନିଜେ ସେ ଧୋକା ଦେଉଛି ॥

କିଏ ସେ ବୁଝିଛି ଏ ସମ୍ପର୍କର ଭାଷା
ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥ ଲାଗି ମିଠା କଥା କହି
ନିଜକୁ ନିଜେ ଠକିବାର ଲୋକ ବହୁ ଅଛନ୍ତି

ଆଗକୁ ଏ ସମ୍ପର୍କର ରହିବ କି ନାହିଁ କିଏ ଦେଖୁଛି ॥

କିଏ ସେ ବୁଝିଛି ହାରିବାର ଦୁଃଖ
ଜିତିବାର ଲୋଭ ତାକୁ ନୀତି ଘାରିଛି
ନୂଆ ଆଶାରେ ବିମୋହିତ ହୋଇ
ଦିବା ସ୍ୱପ୍ନରେ ସେ ନୀତି ହଜୁଛି ॥

କିଏ ସେ ବୁଝିଛି ଦୁଃଖ ସୁଖ ଭରା ଜୀବନକୁ ଆଜି
ଦୁଃଖ ବେଳେ ସିଏ ବିଚଳିତ ହୁଏ
ସୁଖ ବେଳେ ଅତ୍ୟଧିକ ଖୁସି ହୋଇଯାଏ
ଦୁଃଖ ଆଉ ସୁଖ ଦୁଇଟାରେ ହସିବାର ଲୋକଙ୍କୁ
କିଏ ଦେଖୁଛି ॥

ପୃଥିବୀ କେବେ ନୁହେଁ ଆକାଶର

ଅଜୟ କୁମାର ବେହେରା

ପୃଥିବୀ କେବେ ନୁହେଁ ଆକାଶର...

ରାତ୍ରୀ କେବେ ନୁହେଁ ଦିବସର...

ବସନ୍ତ କେବେ ନୁହେଁ କୋଇଲିର...

ମଧୁ କେବେ ନୁହେଁ ଅଳିକର...

ତଥାପି ତାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କ ଯୁଗଯୁଗର...

ଜାଣିଥିଲି ମୁଁ ତୁମେ ନୁହେଁ କେବେ ମୋ ନିଜର...

ହେଲେ ଆମର ସେଇ ପ୍ରେମ ସମ୍ପର୍କ ଯୁଗଯୁଗର...

ଥାଅ ପଛେ ଗୋ ତୁମେ ଯେତେ ଦୂରେ ଏଇ ଆଖି ନିତି ତୁମକୁ ଝୁରେ...

ବିବିଧସ୍ୱରା

ଶ୍ରୀନିବାସ ସାମଲ

ଦୁଃଖ ସୁଖ ସେଇ ଜଣଙ୍କ ହାତରେ
ମଣିଷ ନିମିତ୍ତ ମାତ୍ର ।
ଜନମ ମରଣ ହିସାବ ତା'ପାଶେ
ସଂସାର ରୀତି ବିଚିତ୍ର ।

ସତୀବାହ ପ୍ରଥା ଉଚ୍ଛେଦ ହୋଇଲା
ସମାଜ ସୁଧାର ହେଲା ।
ନାରୀ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ସେହିଦିନ ଠାରୁ
କିଛିଟା ଲାଘବ ହେଲା ।

ନାରୀ ବିନା ସବୁ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ
ସବୁଥିରେ ସିଏ ଲୋଡ଼ା ।
ତା' ଶଙ୍ଖା ସିନ୍ଦୂର ହଜିଯାଏ ଯେବେ
ଲାଗଇ ନାରୀ ଅଲୋଡ଼ା ।

'ଅ' ଅକ୍ଷରଟିଏ ସବୁଠାରେ ଲାଗି
ଅସଜଡ଼ା କରିଦିଏ ।
ବଞ୍ଚିବା ମରିବା ସମାନ ତାପାଇଁ
ଏମିତି କାହିଁକି ହୁଏ?

ସ୍ନାନ କୁଳରେ ଥରେ ଜଳିଥିଲେ
ସବୁ ଦୁଃଖ ସରିଥାନ୍ତା
ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ସବୁଦିନ ଥାଉ
ଆତ୍ମାକି ତା'ର ଜଳନ୍ତା?

ନୀତି ନିୟମରେ ବନ୍ଧା ହୋଇ ଥାଉ
ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ନ ହୁଅନ୍ତା ।
ସତୀ ଆଖ୍ୟା ପାଇ ମହା ଆନନ୍ଦରେ
ସୁଖ ନିଦ୍ରାରେ ଶୁଅନ୍ତା ।

କ୍ଷଣିକରେ ଦୁଃଖ ସୁଖ ନେଇଆସେ
ଦାଉ ଦାଉ ଜଳିଥାଏ ।

ନିଷ୍ଠୁର ଦୁନିଆ ଦାଉ ସାଧୁ ଅଛି
ନିନ୍ଦା ତାକୁ ଦେଉଥାଏ ।

ଦରଦୀ ମନ ତା' ଖୋଜି ବୁଲୁଥାଏ
ପ୍ରକୃତର ବନ୍ଧୁଟିଏ ।

ବନ୍ଧୁବୋଲି ଯିଏ ହାତ ବଢ଼ାଇବ
ନିନ୍ଦାଟି ପାଇବ ସିଏ ।

ମାନବ ଜୀବନ ବହୁ ମୂଲ୍ୟବାନ
ସତ ପଥେ ଯାତ୍ରୀ ହେବା ।

ବିବେକ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଖଟେଇ ପାରିଲେ
ସୁନାମ ନିଶ୍ଚେ ପାଇବା ।

ଜୀବନ ସାର୍ଥକ ହୋଇବ ଆମର
ଯଦି ପରଚର୍ଚ୍ଚା ନକରିବା ।

ମାନବୀୟ ଗୁଣ ପରିପ୍ରକାଶିଲେ
ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆଖ୍ୟା ପାଇଯିବା ।

ଏମିତି ବି ହୁଏ ଯେତେ ଯାହା କଲେ
ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆଖ୍ୟା ମିଳେ ନାହିଁ ।

ଦାନବ ଗୁଣର ସମାଜ ଆଖିରେ
ସତ୍ୟ ଭିକ୍ଷା ମିଳେ ନାହିଁ !

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ତୁମରି ପାଇଁ

ଜଗଦୀଶ ମିଶ୍ର

ରତୁ ଆସି ପୁଣି
ରତୁ ଚାଲିଗଲା
ହେଲେ ପ୍ରିୟା ତୁମେ
ଆସିଲ ନାହିଁ,
ଦିନ ସରି ପୁଣି
ରାତି ପାହିଗଲା
ସପନ ତୁମର
ସରିଲା ନାହିଁ ।

ସ୍ମୃତିର କାଗଜ
ଚିରିଦେଇ ତୁମେ
କେମିତି ରହିବ
ଦୂରେଇ ଯାଇ
ତଥାପି ଫେରିବ
ଭାବି ମୁଁ ଆଜି
ବଞ୍ଚିଛି କେବଳ
ତୁମରି ପାଇଁ ।

ସମୟର ଅପେକ୍ଷାରେ

ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ପ୍ରଧାନ

ସାପଶିଢ଼ିର ଏ ଜୀବନ ଖେଳରେ
ବିଧାତା ଲେଖିଛନ୍ତି ଶୂନ୍
ଶହେକୁ ନିଜର ଭାବିବାଟା ମୋର
ଅଟେ ସିନା ମୂର୍ଖପଣ ॥

ସମୟ ସୁଅରେ ସନ୍ଧାବନା ସବୁ
ନିମିଷକେ ଯାଏ ଭାସି
ବେସାହାରା ହୁଏ ବ୍ୟଥୂତ ହୃଦୟ
ପ୍ରତିକ୍ଷଣେ ପାଏ ପୀଣୀ ॥

ଉଆଁସର ରାତି ପଡ଼ିଥିଲା ବୋଧେ
ଭାଗ୍ୟହେଲା ଯେବେ ଲେଖା
ସେଥିଲାଗି ସିନା ସମୟ ଆଙ୍କୁଛି

ସୁଖରେ ଲକ୍ଷ୍ମଣରେଖା ॥

ପ୍ରତିଟି ପାହାଚେ ଅଗ୍ନିର ପରୀକ୍ଷା
କରୁଅଛି ଅସହାୟ
ସତେକି ଯେମିତି ହରିଣର ପାଇଁ
ଅହରହ ବାଘ ଭୟ ॥

ତଥାପି ଛାଡ଼ିନି ସଂଘର୍ଷ କରିବା
ଜୀବନ ଖୋଜୁଛି ରାହା
ହାରିବା ବାଜି ବି ଜିତି ଯାଇପାରେ
ଭାଗ୍ୟ ଯଦି ହୁଏ ସାହା ॥

ବେଳେବେଳେ

ଶ୍ରୀ ସତ୍ୟବ୍ରତ ସାହୁ

ବେଳେବେଳେ ଆଉକା' ଇଚ୍ଛାରେ ଇଚ୍ଛା କରି ଜୀଇଁବାକୁ ହୁଏ,
ବେଳେବେଳେ କାହା ମନ ବୁଝି ମନ ନେଇ ଚଳିବାକୁ ହୁଏ ।(୦)

ଜୀବନ ତ ଏକ ମରୁର ବୁକୁରେ କଣ୍ଟା ଗଛଟିଏ ପରି,
କେତେ ଝଡ଼ ଝଞ୍ଜା ଆସି ଚାଲିଯିବ ଜୀବନ ଯିବନି ହାରି,
ବେଳେବେଳେ ଆଉକା' ସ୍ବପ୍ନକୁ ନିଜ ସ୍ବପ୍ନ ଭାବିବାକୁ ହୁଏ ।(୧)

ଜୀବନ ତ ଏକ ପ୍ରେମ, ବିରହର ସୁଖ-ଦୁଃଖ ଚଳାପଥ,
ବନ୍ଧୁର ରାସ୍ତାକୁ ପ୍ରେମ ଶ୍ରମ ଦେଇ କରିହେବ କୁସୁମିତ,
ବେଳେବେଳେ ଆଉକା' ପ୍ରେମରେ ଏ ମନକୁ ବାନ୍ଧିବାକୁ ହୁଏ ।(୨)

ବେଳେବେଳେ ଆଉକା' ଇଚ୍ଛାରେ ଇଚ୍ଛା କରି ଜୀଇଁବାକୁ ହୁଏ,
ବେଳେବେଳେ କାହା ମନ ବୁଝି ମନ ନେଇ ଚଳିବାକୁ ହୁଏ ।(୩)

ପରିଚୟ

ପ୍ରଜ୍ଞା ପାରମିତା

ଦିନ କେଇଟାରେ
ବଦଳିଗଲା ତୁମେ
ବଦଳିଗଲା
ତୁମ ପରିଚୟ
ସ୍ବପ୍ନ ନାୟକରୁ
ସାଜିଗଲା
କାହା ମଥାର ସିନ୍ଦୂର
ନୂଆ ମଣିଷକୁ
ଆପଣାର କରି
ଚାଲିଗଲା
ଦୂର... ବହୁ ଦୂର
ତୁମର ଏବେ ନୂଆ ଏକ ଘର

ପୁଣି ନୂଆ ନୂଆ ସଂସାର
ଖୁସିରେ ଉଛୁଳି ଥିବ
ତୁମ ଛୋଟ ପରିବାର
ହାତରନ୍ଧାରେ
ମୋହୁଥିବ ମନ ତୁମର
ପଖାଳ କଂସାର
ଆତୁଆଳେ ବସି
ଦଉଥିବ ମୁରୁକି ସେ ହସି
ଚାହାର ଉଷ୍ମ ସ୍ବର୍ଣ୍ଣରେ
ମିଠାସ୍ ବି ଯାଉଥିବ ମିଶି
ତୁମ ଆଡ଼େ
ଏବେ ମେଘ

ହେଲେ ଆମ ଆଡ଼େ
ନିଶିଦ
ତୁମ ଅଗଣାରେ ବସନ୍ତ
ଏଣେ କିନ୍ତୁ
ଜଳବିନା ହତସନ୍ତ
ତୁମେ ଏବେ ମହକୁଛ
ସାଜି କାହା
ଗଭାର ଗଜରା
ମୁଁ କିନ୍ତୁ
ଏବେବି ସେଇ
ସ୍ବପ୍ନ ଇଲାକାରେ
ନିତି ଦେଉଥାଏ
ଲୁହର ହାଜିରା ।

ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ

ବିଜୟ ମହାପାତ୍ର

ମୋ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ପାଇଁ
ତୁମକୁ କେବେ ଦାୟୀ କରିବିନି,
ମୋ ଦୁଃଖ ଲାଘବ ପାଇଁ
ତୁମ ଆଗେ କେବେ ଅଳି କରିବିନି ।
ତୁମେ ଜାଣିଛ,
କ'ଣ କ'ଣ ଲେଖୁଛ, କାହିଁକି ଲେଖୁଛ
କେତେ ଦୁଃଖ, କେତେ ସୁଖ
କପାଳରେ ମୋର,
ତୁମର ଯେବେ ଯାହା ମନହେବ,
ତୁମେ ଯେ କରିବ,
କେବେ କାହା କଥା ଶୁଣିଛ ଯେ
ଆଜି ମୋ କଥା ମାନିଯିବ?

ତୁମେ ଯେ ସବୁକାଳେ
ନିଜର ମନମାନି କରିଛ, କରିବ
ହୁଏତ ମୋତେ ହୀରାର ଚମକ ଦେବାକୁ
ପୋତିଦେଲ ଗରମ ଲାଭାରେ
କାଠରୁ କୋଇଲା ପୁଣି
କୋଇଲାରୁ ହୀରା ଗଢ଼ିଦେବ ।
ଯେବେ ତୁମ ମନହେବ
କୁଶଳ କାରୀଗର ତୁମେ
ପଥରକୁ କାଟି ହୀରାର ଚମକ ଦେବ ।
ଗହଣାର ରୂପ ନେବାପାଇଁ
ସୁନାକୁ ବି ଜଳିବାକୁ ହୁଏ
ମୁଁ ସାମାନ୍ୟ ମଣିଷଟିଏ

ମୋ କଥା ଅବା ପଚାରିବ କିଏ?
 କେବଳ ତୁମେହିଁ ଜାଣିଛ
 ମୋତେ ତୁମେ କେମିତି ଗଢ଼ିବ
 କେଉଁଠୁ ଉଠାଇ ପୁଣି କେଉଁଠି ଥୋଇବ ।
 ଦୁଃଖ ନାହିଁ ଏଇମିତି ଜଳିବାରେ

ଯଦି ତୁମେ ସାଥରେ ମୋ ଥିବ
 କେବେ ଯଦି ଲୁହଟୋପେ ଝରିଯିବ
 ହାତ ବଢ଼ାଇ ଥରେ,
 ବନ୍ଧୁ ଭାବି ଲୁହ ମୋର ପୋଛିନେବ ।

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ସାତ ଜନମକୁ କଥା ଦେଇ

ପ୍ରଶାନ୍ତ ନାଥ

ସାତ ଜନମକୁ କଥା ଦେଇ ତୁମେ
ସାତ ଦିନେ ଭୁଲିଗଲ
ଭଲପାଇବାର ଛଳନା ନିଆଁରେ
ମୋତେ ତୁମେ ଜାଲିଦେଲ ।

ସାତ ଦରିଆକୁ ପାରିବି ମୁଁ ଡେଇଁ
କହିଥିଲି ତୁମ ପାଇଁ
ଜୀବନର ବାଟ ଯଦିବା ଚାଲିବ
ସାଥୀଟେ ମୋହର ହୋଇ ।

ସାଥ୍ ହେବା ପାଇଁ କଥା ଦେଇ ପୁଣି
କରିଦେଲ ସାତ ପର
ଜାଣିନି କେମିତି ତୁମେ ଯେ ହୋଇଲ
ମୋ ପାଇଁକି ସ୍ୱାର୍ଥପର ।

ତୁମେ ସିନା ମୋତେ କରିଦେଲ ପର
ମୋ'ଠାରୁ ରହିଛ ଦୂରେ
ହେଲେ ସତେ ପ୍ରିୟା ତୁମକୁ ସତରେ
ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଝୁରେ ।

ତୁମେ

କେଶରୀ ପ୍ରସାଦ ମହାନ୍ତି

ତୁମେ ହିଁ ମୋର ଆଶା ।

ତୁମେ ହିଁ ମୋ କବିତାର ଭାଷା ॥

ତୁମେ ହିଁ ତ ମୋର ଜିଜ୍ଞାସା ।

ତୁମେ ହିଁ ମୋର ଅନୁସନ୍ଧିତା ॥

ଦିନ ଥିଲା ତୁମେ ଥିଲ ମୋର ନିଃଶ୍ୱାସ ।

କେମିତି ଭାଙ୍ଗିଲ ମୋ ବିଶ୍ୱାସ ॥

ତୁମ ବିଚ୍ଛେଦରେ ଆଜି ମୁଁ ନିଶ୍ଚ ।

ଜୀବନ ଥାଇବି ଅଟକିଛି ଶ୍ୱାସ ॥

ତୁମ ହୀନମନ୍ୟତାର ଇଟା ।

କୁଚକ୍ରାନ୍ତର ବାଲି ॥

ଆଭିଯାତ୍ୟର ଗ୍ଳାନି ।

ଏସବୁ କରିଛି ମୋତେ ମ୍ଲାନ ॥

ମୁଁ ନୁହେଁ ଯେ କାଠର କଣ୍ଢେଇ ।

ତମେ ଦେବ ମତେ ଭଣ୍ଡେଇ ॥

ମୁଁ ଜାଣେ ମୁଁ ସ୍ମୃତିର ଶୁଶାନ ।

ଆଉ ତମେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ନନ୍ଦନ କାନନ ॥

କହିବକି କି ପାଇଁ କରିଲ ରୋଷ ।

କିଏ ଭରିଦେଲା ତମ ମନରେ ବିଷ ॥

କଲମରୁ କାଲି ସରିଯାଉଛି ।

ତଥାପି ତୁମ ପାଇଁ କବିତା ଲେଖୁଛି ॥

ଏବେବି ବି ତୁମେ ମୋ ସ୍ୱପ୍ନେ ଆସୁଛ ।

ମୋ କବିତାରେ ସ୍ୱର ସଂଚାରୁଛ ॥

ତୁମେ ମୋ ହୃଦୟେ ସଦା ରହିଛି ।

କହିବକି କି ପାଇଁ ମିଛେ ରାଗିଛ ॥

ଶୈଶବରୁ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ

ସୁଷମା ଲେଙ୍କା

ଶୈଶବରୁ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟର

ଦୀର୍ଘତମ ପଥରେ...

ଶୈଶବ ଶଯ୍ୟା ଛାଡ଼ି ଯୌବନ ପଦାର୍ପଣ କଲା

ଧନ, ଯୌବନ ଅଢ଼େଇଦିନ ପ୍ରଳାପ ଲାଗିଲା

ହସ, ଖୁସି, ଉତ୍ସାହରେ

ଜୀବନର ଶଯ୍ୟା ପୁରି ଉଠୁଥିଲା...

ଜଣା ପଡ଼ିଲାନି କେତେବେଳେ

ଯୌବନ କଡ଼ ନେଉଟି

ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟକୁ ବିଶ୍ରାମ ଦେଲା

ମୋ ଜୀବନ ରୂପି ଶଯ୍ୟାରେ...

କ୍ଷଣକ ପୂର୍ବରୁ ତ ସ୍ବପ୍ନ ଥିଲା

ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗର ଫୁଲ ଫୁଟିଥିଲା

ସ୍ବପ୍ନ ଆକାଂକ୍ଷାର ମିଳନ ହୋଇଥିଲା

ପୁଅ, ଝିଅ, ସ୍ବାମୀର ଆର୍ତ୍ତ ରେ

ଜୀବନର ଶଯ୍ୟା ହସି ଉଠୁଥିଲା...

କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ଜୀବନର ଶଯ୍ୟା ଆଜି ଛିର

ଭାବନା ସବୁ ଆଜି ହେଲା ପର

ଛିଡ଼ି ଯାଇଛି ମିଛ ସମ୍ପର୍କର ଡୋର

ଯେବେ ସ୍ବଶାନ୍ତରର ଶଯ୍ୟାରେ

ପଡ଼ି ରହିଛି ଛିର ଶରୀରଟି ମୋର

ଶୈଶବରୁ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟର

ଦୀର୍ଘତମ ପଥରେ.....

ମଶାଣୀପୀଠ

ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ବେହେରା

ଗାଁଠାରୁ ଦୂରକୁ ମୋହର
ଛାନ୍ତି ଏ ଜାଣିଥିବ,
ପିଲା ବୃଦ୍ଧ ଦେଖେ ନାହିଁ ମୁଁ
ସଭିଙ୍କୁ ଜାଗା ମିଳିବ ।୧।

ପ୍ରାଣ ଛାଡ଼ି ଦେଲେ ଶରୀର
କୋଳରେ ମୋର ଲୋଟିବ,
ଭାଗ୍ୟ ନେଇ ତ ଆସିଥିଲ
କର୍ମ ନେଇ ଫେରିଯିବ ।୨।

ନ କରେ ଘୃଣା ମୁଁ କାହାକୁ
ଦେଖେ ନାହିଁ ବଡ଼ ସାନ,
ଧନୀ କି ଗରୀବ ଜାଣେନା

ମୋ ପାଶେ ସବୁ ସମାନ ।୩।
ସଙ୍ଗେ ତୋର କେହି ନ ଯିବେ
ଏଇ କଥା ଦେବୁ ଧ୍ୟାନ,
ଯାହା ସଞ୍ଚିଥିବୁ ରହିବ

ନ ନେବୁ ଅର୍ଜିତ ଧନ ।୪।
କୁଇ ଚିତା ଲୋଡ଼ା କା ପାଇଁ
ନିଆଁରେ କେ ଜଳି ଯିବ,
ସମ୍ବଳ ନ ଥିଲେ ପାଖରେ
ମାଟିରେ ପୋତା ହୋଇବ ।୫।

କହୁଛି ମୋ କଥା ଶୁଣ ହେ

ମନେ କରନା ଗରବ,
ସଭିଙ୍କୁ କରିଲେ ନିଜର
ସୁଖରେ ଦିନ କଟିବ ।୬।

ମଳ, ମୁତ୍ର, ଛେପ, ଖଙ୍କାରେ
ଆବୃତ ଚର୍ମର ଘଟ,
ଆୟୁଷ ସରିଲେ ତୋହର
ଦିନେ ହୋଇଯିବ ନଷ୍ଟ ।୭।

ସର୍ବେ ଯିବେ ଦିନେ ବାହୁଡ଼ି
ସରିଲେ ଜୀବନ ନାଟ,
ସଭିଙ୍କୁ ନେବି ମୁଁ କୋଳେଇ
ନାଆଁ ମୋ "ମଶାଣୀପୀଠ" ।୮।

ଗରିବ୍

ସତ୍ୟନାରାୟଣ ପ୍ରଧାନ

ଦୁଖ୍ ଜଞ୍ଜାଲ୍ କେ ଯାଏସି ସହି
ପାଏନ୍ ତୁକେ ପିଇ ଯାଏସି ରହି
ପେଟର ତୁଖିକେ ମାରି,
କାମ୍ କଲେ ଖାଏସି ନାହେଲେ ଚାହେଁସି
ହଲିଆ ଗୁଡି କରି ॥୧॥
ଫୁର୍ ଫୁର୍ ଉଡ଼େ ମୁତର୍ ବାଲ
ମାଖ୍ ବାର୍ ଲାଗି ନାଇଁନ ତେଲ
ଘେନ୍ ବାର୍ ଲାଗି ପଇସା,
କେନ୍ଦୁ ପାଇବା ଭଲ୍ ମନ୍ ଯେ
ଖାଇ ପିଇ ହେବା ସର୍ବା ॥୨॥
କିର୍ କିର୍ ମଇଲା ଚିହ୍ନା ସାଟି
ଆରୁ ନାଇଁଥିସି ଅଲ୍ ଗା ବାଟ୍
କରିଆ କେ ଭରସା କରି,

ଗୁଟେ ପେର୍ ତ ଶୁଖିଲେ ବାହାବା
ଗାଁ ଖୁଲି ପିନ୍ଧିକରି ॥୩॥

କାହିଁର୍ ଫୁଷ୍ ପୁନି ଯାତ୍ରା ତିହାର୍
ଖୁସୀ ନାଇଁଆସେ ଜୀବନେଁ ତାହାର୍
ଦିନ୍ ଯାଏ ଲୁହ ପିଇ,
ଦୁନିଆଁ କହେସି ଛୋଟ୍ ଲୋକ୍ ତାକେ
ଗରିବର୍ ଚିହ୍ନା ଦେଇ ॥୪॥

ଗରିବ୍ ଯାଏସି ଦାଦନ୍ ଖଟି
କାମ୍ କରୁଥିସି କାର୍ ଇଟାଭାଟି
ଛୁଆପିଲା ଧରି କରି,
କେନ୍ଦା ପଡ଼ାବା ଛୁଆକେ ତା'ର୍ ପାଠ୍
ଗରିବ୍ କରେ ମୁରୁଖ୍ କରି ॥୫॥

ଜୀବନର ମାନେ

ଶୁଭ୍ରାଂଶୁ ଶେଖର ମଲ୍ଲିକ

ଜୀବନ ଯଦି ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଏକ ନାଟକ
ଖୁସି ହେଉଛି ଏକ ଅଧ୍ୟାୟ
ମଝିରେ ମଝିରେ ଅସୁଥିବ ।୧।

ଜୀବନ ଯଦି ଦୁଃଖର ଏକ ପାଠାଗାର
ସୁଖ ହେଉଛି ଏକ ବହି
କେଉଁ ଆକରେ ଗୋଟେ ରହିଥିବ ।୨।

ଜୀବନ ଯଦି ଅପେକ୍ଷାର ଏକ ରାସ୍ତା
ଝୁରିବା ହେଉଛି ବାଟୋଇ
ସେଇ ବାଟରେ ସେ ଚାଲୁଥିବ ।୩।

ଜୀବନ ଯଦି କାନ୍ଦିବାର ମରୁଭୂମି
ହସିବା ଏକ ଭସା ବାଦଲ
କେବେ ଦିଗ ବଦଳାଇ ଆସିଯିବ ।୪।

ମୁଁ ଯଦି ପାହାଡ଼ିଆ ଏକ ନଦୀ
ସେ ହେଲା ତା'ର ଜଳସ୍ରୋତ
ଚିରକାଳ ପାଇଁ ବୋହୁଥିବ ।୫।

ଗନ୍ଧ ବିଭାଗ

ରଥଯାତ୍ରା

ଡ. ଅମ୍ବିତା ଦାଶ

ସନାତନର ପୁଅ ବାବୁଲିର ଭାରି ମନ ଥରୁଟିଏ ରଥଯାତ୍ରା ଦେଖି ଯିବା ଲାଗି । ସେଥିପାଇଁ ସିଏ ସବୁବେଳେ ଅଳି କରେ ପୁରୀ ଯିବା ଯିବା ବୋଲି, କିନ୍ତୁ ତା' ବାପା ସନାତନ ଦିନ ମଜୁରିଆ, ତାକୁ କାମରୁ ଫୁରୁସତ ମିଳିଲେ ଯିବେ ନା । ଦିନଟିଏ କାମକୁ ନଗଲେ ତା'ପରଦିନ ଘରେ ତୁଲି ଜଳିବା ବନ୍ଦ । ଚାରି ପ୍ରାଣୀ କୁଟୁମ୍ବଙ୍କ ପାଇଁ ତାକୁ ଦିନ ରାତି ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେଉଛି । ସେଥିରେ ଆଉ ସେମାନେ କୁଆଡୁ ବା ପୁରୀ ଯାଇ ପାରିବେ? କିନ୍ତୁ ଏଥର ସିଏ ସ୍ଥିର କରିଛି, ମାଲିକ ଯୋଉ ତାଙ୍କ ପୁଅ ବାହାଘର ସମୟରେ କିଛି ବକ୍ସିସ ଦେଇଥିଲେ ତାକୁ ନେଇ ବାବୁଲିକୁ ପୁରୀ ବୁଲାଇ ଆଣିବ । ଚାହୁଁ ଚାହୁଁ ଆସିଗଲା ଆଷାଢ଼ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ । ରଥ ଯାତ୍ରା ଦିନ ଦିନ ବାପା ପୁଅ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ପଖାଳ କଂସେ ଲେଖେ ଖାଇ ଭଲ ଲୁଗା ପଟା ପିନ୍ଧି ବାହାରିଗଲେ ପୁରୀ । ରାସ୍ତାରେ ଭୋକ ହେଲେ ଖାଇବା ପାଇଁ ବାବୁଲି ବୋଉ ବାନ୍ଧିକି ଦେଇ ଥାଏ କିଛି ଚୁଡ଼ା ଆଉ ଗୁଡ଼ ।

ପୁରୀରେ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ଦେଖିଲେ ଯେ ନାହିଁ ନଥିବା ଭିଡ଼, ସୋରିଷ ପକାଇବାକୁ ଜାଗା ନାହିଁ । ଏତେ ଗହଳିରେ କେମିତି ଯିବେ ରଥ ପାଖକୁ । ଲୋକ କାହିଁ କୋଉ ଦିନରୁ

ପୁରୀରେ ଡେରା ପକେଇ ବସିଥାନ୍ତି ରଥ ଯାତ୍ରା ଦେଖିବେ ବୋଲି । ବାବୁଲିକୁ କେବଳ ଦୂରରୁ ରଥ ଉପରେ ଲାଗି ଥିବା ନେତଟି ହିଁ ଦେଖା ଯାଉ ଥାଏ । ସିଏ ବିକଳ ହୋଇ ସନାତନକୁ ପଚାରୁଥାଏ ବାପା କାହିଁ ମତେ ତ କାଳିଆ ମହାପୁରୁ ଦିଶୁ ନାହାନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ଠେଲା ପେଲା ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଗଲା । ବାବୁଲି ଚିତ୍କାର କରୁଥାଏ ବାପା ଚାଲ ଏଠୁ ପଳେଇବା ନହେଲେ ମୁଁ ଅଣନିଶ୍ୱାସୀ ହୋଇ ମରିଯିବି । ବହୁ କଷ୍ଟରେ ଗୋଟିଏ ପୁଲିସି କର୍ମଚାରୀ ସାହାଯ୍ୟରେ ଭିଡ଼ରୁ ବାହାରିଲେ ବାପା ପୁଅ । କ'ଣ ଆଉ କରିବେ ଭାବିଲା ବେଳକୁ ବାବୁଲିକୁ ଭୀଷଣ ଭୋକ । ସନାତନ ତାକୁ ଚୁଡ଼ା ବାହାର କରିକି ଦେବ ବୋଲି ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ବୁଢ଼ୁଳୀଟି ଭିଡ଼ରେ କୋଉଠି ପଡ଼ି ଯାଇଛି । ସେଠୁ ସିଏ ଭାବିଲା କିଛି କିଣିକି ଖାଇଦେବେ । ହେଲେ ଏ କ'ଣ ତାର ଯାହା ପଇସା ଥିଲା ଅଣ୍ଟିରେ ଆଉ ନାହିଁ । କିଏ ନେଇ ଯାଇଛି କିମ୍ବା କୋଉଠି ଗଲି ପଡ଼ିଛି । ଏବେ କ'ଣ କରିବ ସନାତନ? ଘରକୁ କେମିତି ଫେରିବା ଆଉ ପିଲା ତାକୁ କ'ଣ ଖାଇବାକୁ ଦେବା ଭାବିକି ତାର ଆଖି ଛଳ ଛଳ ହୋଇ ଗଲାଣି । କିଏ ବା ଏଠି ଅଛି ତାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ । ଏହି ପରି ଚିନ୍ତାଗ୍ରସ୍ତ ଥିବା ବେଳେ ସନାତନ ଦେଖିଲା କିଛି ବାଟ ଚାଲି ଗଲେ ବେଳାଭୂମିକୁ ରାସ୍ତା । ଭାବିଲା ରଥ ଦେଖା ତ ନୋହିଲା, ପୁଅକୁ ଟିକେ ସମୁଦ୍ର ଦେଖାଇ ଦେବ । ସମୁଦ୍ର କୁଳରେ ପହଞ୍ଚିଲାବେଳେ ବାବୁଲିକୁ ଭୀଷଣ ଭୋକ, ସେ ବିକଳ ହୋଇ ଚାହିଁ ରହି ଥାଏ ଚାରି ଆଡ଼େ ଥିବା ଖାଦ୍ୟ ପସରା ଆଡ଼େ କିନ୍ତୁ ହାତରେ ଗୋଟିଏ ବି ପଇସା ନାହିଁ । ସନାତନ ବିଚରା କରିବ କ'ଣ? ଶେଷରେ ସମ୍ଭାଳି ନପାରି ପାଖରେ ଥିବା ଏକ ଠେଲା ଗାଡ଼ି ବାଲାକୁ ସବୁ କଥା କହି ବିନତି କଲା କିଛି ଖାଦ୍ୟ ଦେବାକୁ ପିଲାଟା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ଏ କ'ଣ, ଠେଲାବାଲାଟି ତାକୁ ନାନାଦି ଗାଳି ଗୁଲଜ କରି ଘଉଡ଼ାଇ ଦେଲା । ଅପମାନରେ ଫେରି ସନାତନ ଦେଖେ ତା' ପୁଅ ସେଇ ସମୁଦ୍ର କୁଳରେ ବସିକି କାନ୍ଦୁଛି । ଛୋଟ ଛୁଆଟା ଭୋକରେ ଆଉଟୁ ପାଉଟୁ ହୋଇ ଗଲାଣି । ବିଚରା ପିଲା ତ କେତେ ଆଶା କରିଥିଲା ରଥ ଦେଖିବ, ଘରକୁ ଗଲାବେଳେ ମା ଆଉ ତ ନାନୀ ପାଇଁ କେତେ କ'ଣ କିଣିକି ନେବ ବୋଲି । ଏବେ ଏ ଅଜଣା ସହରରେ କୋଉଠି ପିଲାଟିକୁ ନେଇ ବୁଲିବ, କାହାକୁ ସାହାଯ୍ୟ ମାଗିବ ସେ କଥା ଭାବି ଚିନ୍ତାଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ପଡୁଥିଲା ସେ । ଶେଷରେ ମନେ ମନେ ବିକଳ ହୋଇ କହିଲା ହେ ପ୍ରଭୁ ତୁମ ଦର୍ଶନ ତ ହେଲାଣି, ହେଲେ ଏବେ ଏ ପିଲାଟିକୁ ନେଇ କେମିତି ସୁରୁଖୁରୁରେ ଘରେ ପହଞ୍ଚାଇବି ସେତିକି ଦୟା କର । ହତାଶ ହୋଇ

ସନାତନ ସେଇ ବେଳାଭୂମି ବାଲିରେ ବସି ପଡ଼ି କାନ୍ଦି ପକାଇଲା । କାହାର ହାତ ସ୍ବର୍ଗରେ ସନାତନ ମୁଣ୍ଡ ଉଠାଇ ଦେଖିଲା ତା ସାମ୍ନାରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି ଜଣେ ବିଦେଶୀନୀ ମହିଳା । ସନାତନ ହାତ ଠାରରେ କିଛି ଖାଇବାକୁ ମାଗିଲା । ବିଦେଶୀନୀ କ'ଣ ବୁଝିଲେ କେଜାଣି ସେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାଙ୍କ ବ୍ୟାଗରୁ ଗୋଟିଏ ବିସ୍କୁଟ ପାକେଟ ଆଉ ଗୋଟେ ପାଣି ବୋତଲ ବାହାର କରିଦେଲେ । କେବଳ ଏତିକି ନୁହେଁ ସନାତନ ହାତରେ ମଧ୍ୟ ଗୁଞ୍ଜି ଦେଲେ ଏକ ୫୦୦ ଟଙ୍କିଆ ନୋଟ । ସନାତନ ବୋକାଙ୍କ ପରି ଚାହିଁଥାଏ । ସଞ୍ଜ ନଇଁବାକୁ ଆସିଲାଣି ଆଉ ଡେରି ନକରି ଯଥା ଶୀଘ୍ର ଗାଡ଼ି ଧରିବାକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ମନେ ମନେ ଭାବୁ ଥିଲା ସନାତନ । ବାବୁଲିକୁ ଡାକିବାକୁ ଯାଇ ଦେଖେ, ସିଏ ଏକ ଲୟରେ ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ ବସି କେଉଁ ଆଡ଼େ ଅନାଇଛି । ସନାତନ ତା' ପାଖକୁ ଯାଇ ଦେଖେ, ବାବୁଲି ସାମ୍ନାରେ ବାଲୁକା ଶିଳ୍ପୀଙ୍କ ଦ୍ବାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଥିବା ତିନି ରଥ ଉପରେ ବିଜେ ତିନି ଠାକୁର । ଏହା ଦେଖି ସନାତନର ଆଖି ଛଲ ଛଲ ହୋଇ ଗଲା । ସିଏ ସେଇ ବାଲୁକା ପ୍ରତିମୁର୍ତ୍ତି ସାମ୍ନାରେ ଜୋଡ଼ ହସ୍ତ ହେଇ ପଡ଼ିଗଲା ସନାତନ କହିଲା ମୁଁ ମୂର୍ଖ ଥିଲି ଠାକୁରେ, ଦର୍ଶନ ନ ଦେବାରୁ ତୁମ ଉପରେ ଅଭିମାନ କରୁଥିଲି, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ମତେ ସେହି ବିଦେଶୀନୀଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଏତେ ବଡ଼ ବିପତ୍ତିରୁ ଉଦ୍ଧାର କଲ । ହେଃ ପ୍ରଭୁ, ଧନ୍ୟ ତୁମ ଲୀଳା । ସନାତନ ଘରକୁ ଫେରିବା ରାସ୍ତାରେ ଭାବୁଥିଲା ସିଏ ସତ ସତିକା ତିନି ଠାକୁରଙ୍କୁ ଦେଖିପାରିଲାନି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଦିବ୍ୟ ଲୀଳାକୁ ତ ଅନୁଭବ କଲା ।

ଶୁଭପଲ୍ଲବ

ଠିକଣାର ଅବେକ୍ଷାରେ

ଦେବାଶିଷ ଦେହେରା

ସୃଷ୍ଟିର ରଚନା ବଡ଼ ବିଚିତ୍ର ନିଦାଘର ନିଷେଧାଦେଶର ପ୍ରସ୍ଥ ଭୂମି ଗ୍ରୀଷ୍ମର ଅଭିଚାରିତ ଖରା, ଉତ୍ତପ୍ତ ମାଟିର ତୃଷାର୍ତ୍ତ ଚିହ୍ନାର, ସବୁଜ ବନାନୀର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଯେମିତି କ୍ଷୀଣ ହୋଇଯାଇଛି, ଗୁମ୍ଫୁମ୍ ହୋଇଯାଇଛି ଗଛଗୁଡ଼ା, ତଥାପି ଦୁଃଖୀର ଦୁଃଖ ଗରମରୁ ଶାନ୍ତି ଦେବାକୁ ଯେମିତି ନିଜକୁ କଷ୍ଟ ଦଉଚି.....।

କର୍ମ କ୍ଲାନ୍ତ ମଣିଷ ମୁଁ, ଗ୍ରୀଷ୍ମର ଝାଞ୍ଜି ପବନକୁ ଦୁହୁ ଦୁହୁ ଖରା, ନଉକାଟିକୁ କୁଳରେ ଲଗେଇଦେଇ ବର ଗଛ ତଳେ ଟିକେ ବିଶ୍ରାମ ନେଲି । ଆହାଃ କି ଶାନ୍ତି । କାନ୍ଧ ଗାମୁଛାଟିକୁ ନଈରୁ ଓଦା କରି ଆଣି ଦିହ ହାତ ଟିକେ ପୋଛି ହେଲି, ଟିକେ ଥଣ୍ଡା ଲାଗିଲା, ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଆଖି ବି ଟିକେ ଲାଗିଗଲା । ହଠାତ୍ ଡାକବାଲାଠାର ସାଇକେଲ ଘଣ୍ଟି ଶବ୍ଦରେ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା, ପଚାରିଲି ଡାକ ଭାଇ ମୋର ଚିଠି ଆସିଛି କି??

ଉତ୍ତରରେ ଡାକ ଭାଇ କହିଲା ତୋର ତ ଘର ନାହିଁ, କଉ ଠିକଣାରେ ଚିଠି ଆସିବ, ତୋତେ ତ ମୁଁ ଆଜିକାଲି ଏଇ ଗଛ ମୂଳେ ଦେଖୁଛି । ହଁରେ ଭାଇ ଫନୀ ମହାବାତ୍ୟାରେ ତ ଝୁମୁଡ଼ି ଘରଟା ମୋର ମାଟିରେ ମିଶିଯାଇଛି । ବଳ ନାହିଁ କି ପଇସା ନାହିଁ ଛାଉଣୀଟିଏ କରିବାକୁ । ପୁଅଟି ମୋର ଯାଇଛି ଯେ ଯାଇଛି ଚିଠିଟିଏ ବି ଦଉନି । ହଉ ଇଏ ବର ଗଛ ମୋ ଘର ସାଜିଛି, ଏଥର ମୋତେ ଯିଏ ଖୋଜିବ ମୋର ଏଇ ଠିକଣା ଦେଇଦେବୁ..। ଚିଠି ଆସିଲେ ଏଠି ଦେଇଯିବୁ ।

"ଏଇ ନିଆ ତୁମ ନାଁରେ ଚିଠି ଆସିଛି ।" "ସତେ ନା କ'ଣ ଡାକ ଭାଇ? ତୁମେ ସତ କହୁଛ ତ?" ଯାହାହେଉ ଯାହାକୁ ଚାତକ ପରି ଚାହିଁ ବସିଛି ଆଜି ତା'ର ଚିଠି ଆସିଛି । ଦୀର୍ଘ ଦୁଇ ମାସ ପରେ । ପୁଅ ମୋର ଲେଖୁଛି, ବାପା ଫନୀ ଟଙ୍କା ମିଳିଲାନା? ସନିଆ ଭାଇ କହୁଥିଲା ଇନ୍ଦିରା ଆବାସ ମିଳିବ, ମୁଁ ଘରକୁ ଗଲେ ଟଙ୍କା ନେଇ ଆସି ସହରରେ ରହିବି, ତମ ପାଇଁ ସେଇ ଘର ପାଖେ ଚାଲ ଛପରଟେ କରିଦେବି, ଆମେ ତ ଆଉ ଗାଆଁକୁ ଯିବୁନି, ସେଠି ଘର କରି ଲାଭ କ'ଣ ଯେ !

ଆଖିରୁ ଲୁହ ଦୁଇ ଧାର ଝରି ଆସିଲା..... ଆଜି ବି ମୁଁ ଭାବୁଛି ଏ ମୋର ଲାଳନ ପାଳନ ଦାଇତୁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ କିଛି ଭୁଲ୍ ରହିଯାଇଛି ବେଧେ । ଯେଉଁଦିନ ପିଲାଟି ମୋର ଜନ୍ମ ହେଲା ବାପ ହେଲି ବୋଲି ମନ ମୋର ଖୁସିରେ କୁଣ୍ଢେମୋଟ ହେଇଯାଇଥିଲା । ତା ମାଆ ବି ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇ କେତେ କଣ ମାନସିକ କରିଦେଇ ଥିଲା । ତା' ମାଆ ସବୁବେଳେ ମୋତେ କହେ ଆମ ପୁଅ ବଡ଼ ହେଲେ ଆମର ସବୁ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ଚାଲିଯିବ । ଆମ ପୁଅ ବଡ଼ ହୋଇ ବଡ଼ ମଣିଷ ହେବ । ବଡ଼ ଚାକିରି କରିବ ସେ । ଆମେ ଯେତେବେଳେ ବୁଢ଼ାବୁଢ଼ି ହେଇଯାଇଥିବା, ପୁଅ ବହୁ ନାତି ନାତୁଣୀଙ୍କ ଭଲପାଇବା ଆଉ ସୁଖରେ ଆମ ସମୟ କଟିବ । ଭଗବାନ ଆମକୁ ପୁଅଟେ ଦେଇଛନ୍ତି । ଯେତେ କଷ୍ଟ ହେଉପକ୍ଷେ ତାକୁ ଆମେ ବଡ଼ ମଣିଷଟେ କରିବା । ମୋର ବି ଡଙ୍ଗାରୁ ସେମିତି ଯାହା ମିଳେ କଷ୍ଟେ ମଷ୍ଟେ ଘର ଚଳେ । ତଥାପି ତା' ମାଆ ସୁଷମା କିନ୍ତୁ ଯାହାବି ହେଉ ପୁଅକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇ ବଡ଼ ମଣିଷ କରିବାର ଜିଦ୍ । ସୁଷମାର ପେଟରେ ସେ ରହିବାଠୁ ସେ ସବୁବେଳେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଡାକେ, "ହେ ଜଗତରନାଥ, ହେ ମହାପ୍ରଭୁ ମୋ ପିଲାକୁ ସୁସ୍ଥ ରଖ ପ୍ରଭୁ ।"

ପୁଅଟି ଭଲ ମଣିଷଟିଏ ହେବା ପାଇଁ କେତେ ଯେ ଗୁହାରି କରିଛି ତା' ମାଆ । ଛୁଆବେଳୁ ସେ ଭଲ ପାଠ ପଢ଼ୁଥିଲା । ତାକୁ ମଣିଷ କରିବା ପାଇଁ ନିଜକୁ ବହୁତ ଉପବାସ ରଖୁଛି । ଏମିତି ବି ନିଜେ ନଖାଇ ନପିଇ ତାକୁ ଖୁଆଇଛି । ବେଳେବେଳେ ନିଜ ପାଇଁ ଖାଇବା ନ ରଖି ପାଣି ପି ଶୋଇପଡ଼ିଛି ।

"ଶୁଣୁଛ ବାବୁ ବାପା, ପୁଅର ତ ମାଟ୍ରିକ୍ ପରୀକ୍ଷା ସରିଲା । ଫଳାଫଳ ବି ବାହାରିଗଲା ଆଉ କ'ଣ ପଡ଼ିବ, ଗାଁ ମାଷ୍ଟ୍ରେଙ୍କ ସହ ଚିକେ କଥା ହେଲାନି ହେ ।" ମୁଁ ହଲ କରି ଫେରିଥାଏ, ଲଙ୍ଗଳକୁ ସେଠି କାନ୍ଥକୁ ଡେରି ଗାମୁଛାରେ ମୁହଁ ପୋଛି ମାଷ୍ଟ୍ରେଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲି, ମାଷ୍ଟ୍ରେ କହିଲେ ବିଜ୍ଞାନ ପଢ଼ୁ ସେ । ବହୁ ଭଲ ପିଲା, ବହୁତ ଆଗକୁ ଯିବ ।

ଆଜ୍ଞା ମାଷ୍ଟ୍ରେ କେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେବ?

"ଏ ତିରିଶ/ଚାଳିଶ ହାଜର ଭିତରେ ହେବ ।"

"ତିରିଶ ହାଜର ! ଏତେ ଟଙ୍କା କୋଉଠୁ ଆଣିବି ! ମୁଁ ତ ଗରିବ ଲୋକ ଦିନେ ଖଟିଲେ ଦିନେ ଖାଇବୁ, ନହେଲେ ଓପାସ । ହଉ ଅଜ୍ଞା ଦେଖୁଚି । ବାବୁର ମାଆ ସହ ଘରକୁ ଯାଇ କଥା ହେଉଛି ।"

ଘରକୁ ଆସି ବାବୁର ମାଆକୁ ସବୁ କହିଲି । ବାବୁ ମାଆ ଶୁଣି ଘର ଭିତରକୁ ଦୌଡ଼ିଗଲା । ହଇଓ ଶୁଣୁଛ ଏଇ ସୁନା ଅଣ୍ଟା ବିଛା ମୋ ଜେଜେମାଆ ମୋତେ ଦେଇଥିଲେ, ମୁଁ ରଖୁଥିଲି ନାତି କି ନାତୁଣୀ ହେଲେ ଦେବି ବୋଲି, ଆଗ ଆମ ପୁଅ ମଣିଷ ହେଇଯାଉ, ସେ ଏମିତି କେତେ ନାତି କି ନାତୁଣୀ ପାଇଁ କରିଦେବ । ଯାକୁ ନେଇ ବଣିଆ ଦୋକାନରେ ବିକି ଦିଅ । ଯେତେ ଟଙ୍କା ଆସିବ ବାବୁ ପାଇଁ ହେଇଯିବ, ଦେଖିବା ନହେଲେ, କ'ଣ କରିବା । କିନ୍ତୁ ଯାହାବି ହେଉ ଆମ ବାବୁ ମାଷ୍ଟେ ଯାହା କହିଛନ୍ତି ସେଇଆ ପଢ଼ିବ ।

ଏମିତି ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଯୁକ୍ତ ଦୁଇ ପରୀକ୍ଷା ସରିଗଲା । ଆଗକୁ ପଢ଼ିବ । କ'ଣ କୋଟିଂ ନେବ । ଏତେ ଟଙ୍କା କୋଉଠୁ ଆଣିବି ଭାବି ଜମିଦାର ପାଖେ ବାପଅର୍ଜିତ ଜମି ବନ୍ଧା ରଖିଲି । ଆମ ପୁଅ ଇଞ୍ଜିନିୟର ପଢ଼ିଲା । ଆଉ ବଡ଼ କମ୍ପାନୀରେ ଚାକିରି ମଧ୍ୟ ପାଇଲା...

ବାପାମାଆଙ୍କ ଦୁଖଃ ଗଲା ଭାବି ବହୁତ ଖୁସି ହଉଥାଉ.. ହଠାତ୍ ପୁଅର ଚିଠି ଆସିଲା,

ବାପା,

ମୋର ପ୍ରଣାମ ନେବ, ବଡ଼କୁ ମୋର ପ୍ରଣାମ ଜଣେଇ ଦେବ । ଆଶା କରେ ସବୁ ଭଲରେ ଥିବ ।

ଆସନ୍ତା ମାସ ପୋଷ୍ଟାଲରେ ୧୦,୦୦୦ ଟଙ୍କା ପଠାଇବି, ଘରେ ପାଇଖାନାଟିଏ ତିଆରି କରିବ । ମୁଁ ଆସନ୍ତା ମାସ ସାଙ୍ଗରେ ତମ ବୋହୂକୁ ନେଇ ଯିବି । ମୁଁ ବାହା ହେଇସାରିଛି ବାପା । ମୋର କଲେଜର ଗୋଟେ ଝିଅକୁ ମୁଁ ବିବାହ କରିଛି । ତମକୁ ଜଣେଇ ପାରିଲିନି..। ପରିସ୍ଥିତି ସେମିତି ଥିଲା, ହଉ ବାପା ରହୁଚି..।

ଇତି

ତମ ବାବୁ

ଚିଠି ପଢ଼ିଲି । ଟିକେ ମନରେ କଷ୍ଟ ଲାଗୁଥାଏ । ଟିକେ କୋହ ଆସୁଥାଏ । ମନ କଷ୍ଟର କାରଣଟା ଜାଣିପାରିଲିନି । "ବାବୁର ମାଆକୁ ମୁଁ ଯାଇ କହିଲି, "ଗଙ୍ଗାକୁ ତାଙ୍କେ ପାଇଖାନା ଆଉ ଗାଧୁଆ ଘର ତିଆରି କରିବା । ଆଉ ମାସ ପୁଅ ଆଉ ବୋହୂ ଆସିବେ । ଆମ ପୁଅ ବାହା ହେଇଯାଇଛି ବାବୁ ବଉ ।"

"ହଇଓ ପୁଅ ବାହା ହେଇଗଲା ଅଥଚ ବାପାମାଆଙ୍କୁ ଜଣେଇଲା ନାହିଁ ।" କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ବାବୁ ମାଆ କହିଚାଲିଥାଏ ।

ଛାଡ଼ ଆଜିକାଲିକା ପିଲା । ଯାହା କଲା ଭଲ କଲା । ଆମେ ତା' ପସନ୍ଦରେ କଉଁ ଖୋଜିପାରିଥାନ୍ତେ ଯେ । ତୁମେ ମନଦୁଃଖ କରନି ବାବୁ ବଉ । ଖୁସି ହୁଅ ଆମ ପୁଅ ବାହା ହେଇଛି । ପାଠୁଆ ବୋହୂ ବି ଆଣିଥିବ ।

ଘର ସଜେଇଛୁ, ପାଇଖାନା, ଗାଧୁଆ ଘର ତିଆରି କରିଦେଇଛୁ ମାସଟାଏ ସରିଗଲା । ଏମିତି ମାସ ପରେ ମାସ ବିତିଗଲା । ନା ଚିଠି ନା ପୁଅବୋହୂ, କେହି ଆସିଲେନି । ଏପଟେ ବୟସର ଅନ୍ତରାଳରେ ଆମେ ବାପାମାଆ । ମାଆର ଗୋଡ଼ ଅଣ୍ଟା ଧରିଲାଣି, ମାଆ ନଇଁ ନଇଁ ଚାଲୁଛି, ମୁଁ ନଇଁରେ ତଙ୍ଗାରୁ ଯାହା ଆଣେ କଷ୍ଟେ ମଷ୍ଟେ ଚାଲିଯାଉଛି ।

ଭଗବାନଙ୍କ ଲୀଳା ଖେଳା ଥିଲା କିଛି ଅଲଗା । ହଠାତ୍ ଫନୀ ମହାବାତ୍ୟା କୋଉଠୁ ଆସିଲା ଘର ଛପର ମୁଣ୍ଡ ଉପରୁ ଉଡ଼ି ଗଲା । କେତେ ଆଉ ବାର ଦୁଆର ଶୁଣି ପିଣ୍ଡା ହେବୁ.. । ଶେଷରେ ଇଏ ବରଗଛ ମୂଳେ ଆଶ୍ରୟ ନେଲୁ.... ।

ଆଜି ବି ପୁଅର ଚିଠି ପାଇ ପୁଅର ଅପେକ୍ଷାରେ, ଯାହା ନେବା କଥା ନେଇ ଯାଉ । ବୟସର ତାରତମ୍ୟ ଭିତରେ ପୁଅବୋହୂକୁ ଆଖି ପୁରେଇ ଦେଖୁ ଦଉ । ଆଉ ବା କେତେ ଦିନ ବଞ୍ଚିବି ମୁଁ । ସବୁ ତୋରରେ । ବାସ୍ ଥରେ ଆରେ ବାବୁ.. । ମୋତେ ଶାଗୁଣା ପତ୍ର ଦେଲାଣି, ଥରଟେ ତୋତେ ମନ ପୁରେଇ ଦେଖୁ ଦିଏ ॥ ।

ତାଙ୍କ ଭାଇ ପୁଅକୁ ମୋର ଏଇ ବରଗଛ ଠିକଣା ଦେଇଦେବୁ....

ଗୃହସ୍ଥଯୋଗ

ପ୍ରବାଣ କୁମାର କବି

ସାଧାରଣଜୀବରେ ଆମମାନଙ୍କ ମନରେ ଏପରି ଧାରଣା ରହିଛି କି ଗୃହସ୍ଥରେ ରହିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ମାୟା ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧିହେବା ଏବଂ ଗୃହସ୍ଥରେ ନରହିବା ହେଉଛି ସ୍ୱର୍ଗର ଚିହ୍ନ ।

କିନ୍ତୁ, ବାସ୍ତବରେ ବନ୍ଧନ ଗୃହସ୍ଥରେ ନୁହଁ ନିଜ ମନୋବୃତ୍ତିରେ ହିଁ ଥାଏ । ମନ ଯଦି କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ, ତେବେ ଗୃହସ୍ଥରେ ଯାହା ଘଟିପାରେ ସନ୍ୟାସ ନେଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାହିଁ ଘଟିବ ଏଥିରେ ତିଳେମାତ୍ର ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଆଉ ଯଦି ଗୃହସ୍ଥ ଧର୍ମ ପାପ ଓ ମାୟାର ଦ୍ୱାର ହୁଏ ଏବଂ ସମସ୍ତେ ଏଥିରୁ ବିରତ ରହିବେ ତେବେ ମାନବସମ୍ବଳ ସୃଷ୍ଟି ହେବେ କିପରି ଆଉ ପୁଣି ମାନବସମ୍ବଳର ଅଭାବରେ ସମାଜ, ରାଜ୍ୟ ଓ ରାଷ୍ଟ୍ରର ନିର୍ମାଣ ହେବ କିପରି?

ଏ ସବୁର ସଠିକ୍ ଉତ୍ତର ପାଇବା ସେତେବେଳେ ସମ୍ଭବ ହେବ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଗୃହସ୍ଥ ଧର୍ମ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସଠିକ୍ ରୂପେ ଅବଗତ ହେବା । ବାସ୍ତବରେ, ଗୃହସ୍ଥ କେବଳ ଏକ ଧର୍ମ ନୁହଁ ଏହା ଏକ ଯୋଗ ଅଟେ, ଯେଉଁ ଯୋଗ ଅନ୍ୟ ଯୋଗମାନଙ୍କ ତୁଳନାରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସରଳ, ସ୍ୱାଭାବିକ ଏବଂ ସୁଖପ୍ରଦ ଅଟେ । ପୁଣି ଏ ଯୋଗ କ'ଣ?

ସରଳ ଅର୍ଥରେ ବୁଝିଲେ ଗୋଟିଏ ଜିନିଷ ସହିତ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଜିନିଷର ମିଶ୍ରଣକୁ ଯୋଗ କୁହାଯାଏ । ସମଜାତୀୟ, ସମଭାବପନ୍ନ, ସମପ୍ରକୃତିର ମିଶ୍ରଣ ହିଁ ଯୋଗ । ଯୋଗଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ବିଶେଷଭାବରେ ଉପକୃତ ହୋଇଥାଏ ଯେପରି ନିଜର ସ୍ୱଭାବ ସହ ଅନ୍ୟ ସ୍ୱଭାବ ମିଶିଲେ ବନ୍ଧୁକ୍ ବଢ଼େ ।

ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ବୁଝିଲେ ମନୁଷ୍ୟ ସର୍ବଦା ତା'ର ସାଧାରଣ ଅବସ୍ଥାରେ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଥାଏ । ତେଣୁ ଏ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥାକୁ ଦୂର କରିବା ପାଇଁ ସେ ସର୍ବଦା କୌଣସି ଅନ୍ୟ ଶକ୍ତି ବା ଆଧାର ସହ ନିଜକୁ ସଂଯୁକ୍ତ କରି ଅଧିକ ଶକ୍ତି ସଞ୍ଚୟ କରେ, ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି କରେ ଏବଂ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ଦୂର କରିଥାଏ । ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ରାଜଯୋଗ, ହଠଯୋଗ, ଭକ୍ତିଯୋଗ, କର୍ମଯୋଗ, ଜ୍ଞାନଯୋଗ ଆଦି ୮୪ଟି ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଯୋଗ ରହିଛି ବୋଲି ଅନେକ ଜାଣନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବଡ଼ଦୁଃଖର ବିଷୟ ଗୃହସ୍ଥ ଯୋଗ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅନେକ ଅବଗତ ନାହାନ୍ତି । ଯୋଉଥିପାଇଁ ସମାଜରେ ଗୃହସ୍ଥ ହେବା ଏକପ୍ରକାରର ଦୁର୍ବଳତା ଓ ପତନର ଚିହ୍ନ ବୋଲି ଅନେକ ମତବ୍ୟକ୍ତ କରନ୍ତି । "ଗୃହସ୍ଥ ହେବା ନିର୍ଜର ପଥ ଏବଂ ଗୃହତ୍ୟାଗକରି ବାବାଜି ହେବା ସ୍ୱର୍ଗର ପଥ", ଏ ବିଚାରଧାରା ଆଜିବି ଆମ ଭିତରେ ବଳିଷ୍ଠ ଅଛି । କିନ୍ତୁ, ମହର୍ଷି ବଶିଷ୍ଠ କହିଛନ୍ତି-

"ଗୃହସ୍ଥ ଏବଂ ଯଜତେ ଗୃହସ୍ଥ ସ୍ତୁତ୍ୟତେ ତପଃ,

ଚତୁର୍ଣ୍ଣାମାଶ୍ରମଣାତୁ ଗୃହସ୍ଥ ବିଶିଷ୍ଟତେ ॥"

ଅର୍ଥାତ୍, ଗୃହସ୍ଥ ହିଁ ବାସ୍ତବିକରୂପରେ ଯଜ୍ଞ କରେ । ଗୃହସ୍ଥ ହିଁ ବାସ୍ତବିକ ତପସ୍ୱୀ ଅଟେ । ଏଥିପାଇଁ ଚାରି ଆଶ୍ରମ ମଧ୍ୟରେ ଗୃହସ୍ଥାଶ୍ରମ ହିଁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଗୃହସ୍ଥ ଓ ସନ୍ୟାସ ଉଭୟ ଅବସ୍ଥାରେ ସମାନଭାବରେ ଆତ୍ମାନୁବୃତ୍ତି କରାଯାଇପାରେ । ଉଚିତ ରୀତିରେ ଗୃହସ୍ଥଧର୍ମ ପାଳନ କରାଗଲେ ମନୁଷ୍ୟ ଏ ଯୋଗର ଫଳ ପାଇପାରେ ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗ ତଥା ମୁକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରେ ।

ମହର୍ଷି ପତଞ୍ଜଳୀଙ୍କ ମତାନୁସାରେ, "ତୁଚ୍ଛ ଅବସ୍ଥାରୁ ମହାନତା ଦିଗରେ, ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଦିଗରେ, ଅସତ୍ତ୍ୱରୁ ସତ୍ତ୍ୱ ଦିଗରେ, ତମସାରୁ ଜ୍ୟୋତି ଦିଗରେ ଯେଉଁ ପ୍ରଗତି ହୋଇଥାଏ ତାହାର ନାଁ ଯୋଗ ।" ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ପୂରଣ କରିବା ସକାଶେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଯୋଗସାଧନା

କରାଯାଇଥାଏ । ଗୃହସ୍ଥ ଯୋଗର ସାଧନା ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ୟତମ । ଅନ୍ୟ ଯୋଗସାଧନା ତୁଳନାରେ ଏହା ଅଧିକ ସରଳ, ସ୍ଥାୟୀ ଓ ସୁଖପ୍ରଦ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ମହାପୁରୁଷମାନେ ଗୃହସ୍ଥଯୋଗକୁ ସହଜ ଓ ବଳିଷ୍ଠ ବୋଲି ମତପୋଷଣ କରିଛନ୍ତି । ଯେପରି ଡାକ୍ତର ଅଳ୍ପ ପଇସାରେ ଔଷଧ ଲେଖିଲେ ରୋଗୀମାନେ ନିରୋଗ ହେବାକୁ ନେଇ ପ୍ରଶ୍ନ ଆସେ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଗୃହସ୍ଥଯୋଗ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସରଳ ଓ ସୁଖପ୍ରଦ ହୋଇଥିବାରୁ ଅନେକ ସମୟରେ ଏହାର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀତାକୁ ନେଇ ମନୁଷ୍ୟ ମନରେ ସନ୍ଦେହ ଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟ ଭାବେ ଗୃହସ୍ଥଯୋଗ ତାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣତାରୁ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆଡ଼କୁ, ସତ୍ତାରୁ ଅସତ୍ତ ଦିଗରେ ଗତି କରାଏ । ସେ ଭୁଲିଯାଏ ବିବାହ ଭଗବାନଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିର ନିୟମ ଅଟେ । ଶକ୍ତି ଓ ପୌରୁଷର ସମନ୍ୱିତ ପ୍ରବାହ, ସଂଯୋଗ ନବସୃଜନ ତଥା ନବନିର୍ମାଣ ସକାଶେ ନିତ୍ୟାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ । ଆଉ ମଧ୍ୟ କଳ୍ପନା କରାଯାଉ, ବୁଦ୍ଧିହୀନ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମାୟା ଏବଂ ନର୍କର ଦ୍ଵାର କହୁଥିବା ଗୃହସ୍ଥ ଧର୍ମ ନଥିଲେ କୃଷ୍ଣ, ରାମ, ଯାଶୁ, ବୁଦ୍ଧ ଆଦି ଆସିଥାନ୍ତେ କୋଉଠୁ !! କିଛିଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏପରି ଭ୍ରାନ୍ତ ଧାରଣା ମଧ୍ୟ ଅଛି ଯେ ଗୃହସ୍ଥ ହେବାର ମୂଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କେବଳ ସନ୍ତାନ ଉତ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ମଉଜ ମଜଲିସ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଗୃହସ୍ଥ ଯୋଗର ଲକ୍ଷ ନିଜ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ଵର ଅପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ଜୀବନସାଥୀର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ଵ ସହିତ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପଣ୍ଡିତ ଶ୍ରୀରାମ ଶର୍ମାଙ୍କ ମତାନୁସାରେ ଶକ୍ତି ଓ ପୌରୁଷର ସମନ୍ୱିତ ପ୍ରବାହ ସଂଯୋଗ, ଏକତା, ନବସୃଜନ ତଥା ନବନିର୍ମାଣ ସକାଶେ ନିତ୍ୟାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ ।

ତେବେ ଏଠାରେ ମନକୁ ପ୍ରଶ୍ନ ଆସେ ଗୃହସ୍ଥଧର୍ମ ପାଳନ କରୁଥିବା ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ କ'ଣ ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ଏବଂ ପରମାର୍ଥ ଲାଭ କରନ୍ତି?

ଏହାର ଉତ୍ତର ନିଶ୍ଚିତରୂପେ ନାଁ ଅଟେ । କାରଣ, ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ତା'ର ସଂତାଳନ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ବାସ୍ତବରେ ଗୃହସ୍ଥ ଯୋଗର ସଂତାଳନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଦୁଇଟି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ରହିଛି । ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ସ୍ନେହ, ପ୍ରେମ, ସଂଯମ, ସେବା ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ହେଉଛି ସ୍ଵାର୍ଥ, ଅହଙ୍କାର, ଅସହିଷ୍ଣୁତା ଓ ମାଲିକାନାର । ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣଟି ସୁଖ, ଶାନ୍ତି, ପୁଣ୍ୟ ଏବଂ ମୁକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରେ ଆଉ ଦ୍ଵିତୀୟଟି ମନୁଷ୍ୟକୁ ପାପ, ଅଶାନ୍ତି ଏବଂ ନର୍କକୁ ଘୋଷାଡ଼ି ନେଇଥାଏ ।

ମହାମନିଷିମାନେ ଯେଉଁ ଗୃହସ୍ଥକୁ ବନ୍ଦନ ବୋଲି କହି ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାର ଆଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ସେ ଦ୍ଵିତୀୟ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣପାଇଁ ପ୍ରୟୁଜ୍ୟ କିନ୍ତୁ ସଂଯମ, ସ୍ନେହ, ପ୍ରେମ, ସେବାଯୁକ୍ତ ଗୃହସ୍ଥଧର୍ମ ପାଳନ କରିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସରଳ ଏବଂ ଉଚ୍ଚକୋଟୀର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସାଧନା ହୋଇଥାଏ ଯାହାକୁ ଅନେକ ରକ୍ଷିମାନେ ମଧ୍ୟ ଅତୀତରେ ପାଳନ କରିଛନ୍ତି । ଆଉ ଏମିତିବି ଯଦି ଗୃହସ୍ଥଯୋଗ ବନ୍ଦନକାରକ ଓ ନରକମୟ ହୁଅନ୍ତା ତେବେ ସେଠାରେ ଜନ୍ମିତ ସନ୍ତାନ ପୁଣ୍ୟମୟ ହୁଅନ୍ତେ କିପରି !!

ହେଲେ, ଏହା ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଯେ ଗୃହସ୍ଥ ଯୋଗ ସରଳ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ସଠିକ୍ ରୂପେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା କଷ୍ଟକର କାର୍ଯ୍ୟ । ଗୃହସ୍ଥର ମୌଳିକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ପାଳନ କରିବା ଗୃହସ୍ଥଯୋଗର ମୂଳପିଣ୍ଡ ଅଟେ । ଗୃହସ୍ଥ ଧର୍ମର ସଫଳତା ପାଇଁ ସ୍ଵାମୀ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ପରସ୍ପରର ଭାବନା, ଚିନ୍ତାଧାରା ଓ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅସ୍ତିତ୍ଵ ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନଦେଇ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆଉ ପୁଣି ପତିପତ୍ନୀଙ୍କର ଶୁଦ୍ଧ, ସାତ୍ତ୍ଵିକ ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟ ସୁଖମୟ ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଜୀବନର ଆଧାର ହୋଇଥାଏ । ଅନେକ ସମୟରେ ସଦ୍‌ଭାବନାର ପ୍ରଧାନ ଶତ୍ରୁ ନିଜର ବିକ୍ଷିପ୍ତ ମନ ହୋଇଥାଏ ତେଣୁ ମନକୁ ଅକ୍ଳିଆର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଉଭୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଗାଢ଼ ବିଶ୍ଵାସ ରହିବା ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ । ନିସ୍ଵାର୍ଥ ସେବାଭାବନା ଗୃହସ୍ଥଯୋଗରେ ପ୍ରେମ ବନ୍ଦନକୁ ଦୃଢ଼ କରିଥାଏ । ହେଲେ ଦାସୀ ପରି ପତ୍ନୀଙ୍କୁ ଖଟାଇବା ମୁର୍ଖତା ଅଟେ । ସ୍ଵେଚ୍ଛାଚାରିତା ଏବଂ କାମୁକତା ଗୃହସ୍ଥଯୋଗରେ ଦୁଇଟି ବଡ଼ ବାଧକ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ନିଷ୍ଠାପରତା ଏବଂ ସହନଶୀଳତା ଗୃହସ୍ଥ ଯୋଗକୁ ସଫଳତା ଦିଗରେ ଅଗ୍ରସର କରାନ୍ତି । ଗୃହସ୍ଥ ଯୋଗର ଏଇସବୁ ମୌଳିକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁସରଣ କଲେ ଯାଇ ଏହା ପରମ ପବିତ୍ର, ଆତ୍ମୋନ୍ନତିକାରୀ ଏବଂ ଜୀବନକୁ ବିକଶିତ କରିବାରେ ସହାୟକ ହୋଇଥାଏ ।

ଜ୍ଞାନଅବ

ଡ. ସୁଲତା ମହାନ୍ତି

ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ରିଜୋର୍ଟ ଲେକ୍-ଭିଡରେ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କର ଗେଟଟୁଗେଦର ଥାଏ । ଭୁବନେଶ୍ୱରରୁ ଚିଲିକା ଗାଡ଼ି ଚଲେଇ ଆସିଛନ୍ତି । ଏତେ ଦିନକେ ଆଜି ମିଶିଛନ୍ତି ସବୁ ସାଙ୍ଗ । ଆଜି ନହେଲେ ଛୁଟିରେ ପ୍ଲାନ ହୁଏ ହେଲେ କେବେ ସେମାନେ ଭେଟି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । କେବେ କାହାକୁ ଛୁଟି ମିଳେନି ତ କେବେ କୋଉ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ବାହାଘର । ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ବି ଏମିତି ସନ୍ଧ୍ୟାଟିଏ ନିଜ ପାଇଁ ସେମାନେ ଖୋଜି ପରି ନଥିଲେ । ଆଜି ଯା ହଉ ଆଜି ମିଳି ଯାଇଛି ଏମିତି କିଛି ମୁହୂର୍ତ୍ତ । ସାଙ୍ଗମାନେ ହୋହଲ୍ଲା କରି ଫଟେଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଲେକ୍-ଭିଡ ରିଜୋର୍ଟର ଲାଉଞ୍ଜ ।

ଗପର ଆସର ଜମି ଯାଇଛି । ଖୁଆ ପିଆପିଇ ବି ଚାଲିଛି । ଦେଖୁଦେଖୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ଯାଇ ରାତି ମାଡ଼ି ଆସୁଛି । ସବୁ ନିଜର ଭଲମନ୍ଦ ସୁଖଦୁଃଖ ବଖାଣୁଥାନ୍ତି । ଭଲ ଭଲ ଚାକିରୀରେ ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ । ବାହାରେ ରହୁଛନ୍ତି । କିଏ ଦିଲ୍ଲୀ କିଏ ବମ୍ବେ ଆଉ କିଏ ବାଙ୍ଗାଲୋର । କିଏ ଆଇଟି ଇଞ୍ଜିନିଅର ତ କିଏ ପ୍ରାଇଭେଟ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ମ୍ୟାନେଜର । ପୁଲାଏ ପଇସା । ଯିଏ ଦେଖୁବ କହିବି ଏଇମାନେ ହିଁ ସୁଖୀ ।

ତେବେ ସମୟ ବଢ଼ିବା ସହିତ ଗପସପ ଆଉରି ଗଭୀରକୁ ଗଲା । ଧୀରେ ଧୀରେ ଭିତର କଥା ସବୁ ବାହାରିଲା ସକାଳୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ଗଧ ଖଟଣି । ଉପରୁ ପୁଣି ବସର ନାଲି ଆଖି । ପରିବାର ସହିତ ସମୟ ବିତେଇବା ଯେମିତି ସ୍ବପ୍ନ । ପ୍ରତି ବର୍ଷ ଯୋଉ କିଛିଦିନ ହଲି ଡେ-ଡ୍ରପରେ ଯାଇପାରୁଛନ୍ତି ସେଇଟା ହିଁ ବଡ଼ କଥା । ଜୀବନ ଯାହା ମାଟି ହେଇଗଲାଣି ।

ଗ୍ଲାସକୁ ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖିଦେଇ କହିଲା ନିଶିଥ- "ନା । ଆଉ ନୁହେଁ । ଏଇ ମାସ ଶେଷରେ ରେଜିଗନେସନ ଦେବି ମୁଁ । ବହୁତ ହେଇଗଲା ଅନ୍ୟ ପାଇଁ ବେଠି ଖଟିବା । ଏବେ ନିଜ ପାଇଁ ଖଟିବି ମୁଁ ।" "କ'ଣ କରିବୁ ବୋଲି ଭାବୁଛୁ?"- ପଚାରିଲା ରୁପେଶ । "ମୋର ନିଜର ଷ୍ଟାର୍ଟଅପ କରିବି । ଏଇ ଭୁବନେଶ୍ବରରେ । କର୍ପୋରେଟ ଅଫିସଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ କ୍ୟାଟେରିଙ୍ଗ ଦାୟିତ୍ବ ନେବି", ଉତ୍ତର ଦେଲା ନିଶିଥ । ତାଲି ମାରିଲା ଅନିଷ୍ଟ । କହିଲା, "ଆରେ ବାଃ । ବଢ଼ିଆ ଆଇଡିଆ । ମୁଁ ବି ଅଛି ତୋ ସାଙ୍ଗରେ । ମୋର ରେସୁରାଣ୍ଟ ପ୍ଲାନ ଗୋଟିଏ ମନରେ ଅଛି କେବେଠୁ । ଆମେ ରେସୁରାଣ୍ଟ ଆଉ କ୍ୟାଟେରିଙ୍ଗ ମିଶିକି କରିପାରିବା ।" "ସିଓର ଭାଇ", କହି ହାତ ମିଳେଇଲା ନିଶିଥ ।

ରୁପେଶ ସେପଟୁ କହି ଉଠିଲା- "ମୁଁ ଫାଇନାନ୍ସର ସବୁ ଦାୟିତ୍ବ ନେବି । ସେ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ଆଉ କାମ କରି ହବନି । ତାଙ୍କର ଯୋଉ ନହେଲା ତେଡ୍ ଲାଇନ । କୋଉ ଦିନ ମୁଁ ନିଜେ ତେଡ୍ ହେଇଯିବି ।" କୁକୁଡ଼ା ଗୋଡ଼ ଚୋବୋଉ ଚୋବୋଉ ଆସିଫ କହିଲା- "ଭାଇ, କମ୍ପାନୀ ପାଇଁ ଲୋକ ଖୋଜିବା କାମ ମୋର । ମୋର ଏଟଆରର ଡିଗ୍ରୀ କେବେ ଆଉ କାମ ଆସିବ? ବହୁତ ଲୋକ ଖୋଜିଦେଲି କମ୍ପାନୀ ପାଇଁ । ଏବେ ଆମ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଅପ ପାଇଁ ଖୋଜିବି ଲୋକ ।"

ବାସ । ସେଇଠି ଫାଇନାଲ ହେଇଗଲା ଷ୍ଟାର୍ଟଅପର ପ୍ଲାନ । ନିଜ ନିଜ ଜାଗାକୁ କିଛିଦିନରେ ଫେରିଯିବେ ସମସ୍ତେ । ତା'ପରେ ଏଇ ବିଷୟରେ ସ୍କାଲପରେ କଥା ହେବେ ମଝିରେ ମଝିରେ । ଦୁଇ ମାସରେ ନିଜ କମ୍ପାନୀରେ ସମସ୍ତେ ରେଜିଗନେସନ ଲେଟର ପକେଇବେ । ତା'ପରେ ତିନି ମାସ ନୋଟିସ ପିରିଅଡ୍ରେ ରହି ଛାଡ଼ିବେ କମ୍ପାନୀ । ତେଣିକି ଆରମ୍ଭ ହବ ତାଙ୍କ ନିଜର ଷ୍ଟାର୍ଟଅପ । ଏଇଟା ସତ ଯେ ନୂଆ ନୂଆ ପଇସା ଟିକେ କମ ହେବ । ତାଙ୍କୁ ସଂଘର୍ଷ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କିନ୍ତୁ ନିଜ ଇଚ୍ଛାର ମାଲିକ ହେବେ ସେମାନେ । କେହି ତାଙ୍କ ଉପରେ ଶାସନ କରିବେନି । ନିଜ ପାଇଁ ନିଜେ କାମ କରିବେ ସେମାନେ । ଏଣିକି ସମସ୍ତଙ୍କ ମନଖୁସି । ଖୁଆପିଆ ଆଉରି ଜୋରରେ ଚାଲିଲା ।

ପରଦିନ ଫେରି ଆସିଲେ ସବୁ ଭୁବନେଶ୍ୱର । କାଲି ଯିଏ ଯାହା କର୍ମକ୍ଷମକୁ ଫେରିଯିବେ । ଆଜି ଏଇ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ପାନ ଖଟିରେ ଯାହା ଦେଖାହୁଏ । ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସାଙ୍ଗଙ୍କର ମେଳି ବସିଲା । ଗପସପ ହେଇ ଫେରିଲା ବେଳକୁ ଆସିଫ ପଚାରିଲା- "ଆଉ ଭାଇ, ଆମ ଷ୍ଟାର୍ଟ ଅପ କଥା ପଚା ତ?" ତଳକୁ ଚାହିଁ ନିଶିଥ କହିଲା, "ହଁ ପଚା ଯେ, ଏଇ ବର୍ଷ ହବ କି ନାହିଁ ଟିକେ ସନ୍ଦେହ ।" "କାହିଁ କ'ଣ ହେଲା?" ପଚାରିଲା ଆସିଫ । "ଆରେ ଭଉଣୀର ବାହା ଘର ଠିକ ହେଇଗଲା । ବାପା ପାଞ୍ଚ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ମାଗିଛନ୍ତି । ହୁଏତ ଲୋନ୍ ନବାକୁ ବି ପଡ଼ିପାରେ । ତେଣୁ..." କଥା ଅଧାରେ ରଖିଲା ନିଶିଥ ।

ଏଥର ଅନିଷ କହି ଉଠିଲା- "ହଁ ଭାଇ । ମୋ ବାପା ବି ରିଟାଇର କରୁଛନ୍ତି ଏଇ ବର୍ଷ । ଆମେ ତ କ୍ୱାର୍ଟରରେ ରହୁଥିଲୁ । ଆଉ ଗାଁ ଘରକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ବୋଉ ମନା କରୁଛି । ତେଣୁ ସେମାନେ ବୋଧେ ମୋ ପାଖକୁ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଆସିଯିବେ । ମତେ ସେଠି ନିଜର ପ୍ଲଟ କିଣିବାକୁ କହିଲେଣି ସେମାନେ ।" ସେପଟୁ ରୁପେଶ କହିଲା- "ଝିଅର ଏ ବର୍ଷ ବାଙ୍ଗାଲୋରର ସବୁଠୁ ଭଲ ସ୍କୁଲରେ ଆଡ୍ମିଶନ କରିଛି । ଦୁଇ ଲକ୍ଷ ଉପରକୁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରି । ଏବେ ତାକୁ ସେଠୁ ବାହାର କରି ଭୁବନେଶ୍ୱରକୁ ହଠାତ୍ ଚାଲି ଆସିବାକୁ ତା' ମାଆ ମଜିବନି ଜମା ।"

ରୁପେଶ ଏତିକି କହିଛି ଆସିଫ ଫୋନରେ ଟିଂ କରି ମେସେଜ ଆସିଲା । ଆସିଫ ଫୋନ କାଢ଼ି ଦେଖିଲା । ସାନ ଭାଇର ବିଜନେସ ପାଇଁ ସେ ଯେଉଁ ଲୋନ ନେଇଥିଲା ତା'ର ଇଏମଆଇରେ ଆକାଉଣ୍ଟରୁ କଟି ଯାଇଛି ୨୦ ହଜାର ଟଙ୍କା । ଆଉ ସେମିତି ପ୍ରତିମାସ ୨୦ ହଜାର ଟଙ୍କା ଦେବା ପାଇଁ ଦରକାର ଏକ ଚାକିରୀ ଆଉ ସେଇ ଚାକିରୀର ମୋଟା ଅଙ୍କର ଦରମା ।

ସାଙ୍ଗମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ଦେଖାଦେଖୁ ହେଲେ । ବୋଧହୁଏ ସମସ୍ତେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଜୀବନର ବାସ୍ତବିକତାକୁ ଅଣ୍ଟାକୁଥିଲେ । ସମସ୍ତେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅସହାୟତା ବୁଝି ପାରୁଥିଲେ । ସନ୍ଧ୍ୟା ଗଢ଼ି ଆସୁଥିଲା । ସାଙ୍ଗମାନେ ନିଜ ନିଜ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲେ । ଏବେ ସେମାନେ ବସିବା ଜାଗାରୁ ଠିଆ ହେବେ । କୁଣ୍ଡାକୁଣ୍ଡି ହେବେ । ତା'ପରେ ପରସ୍ପରକୁ ବାଏ କହି ଧୀରେ ଧୀରେ ମାଡ଼ି ଚାଲିବେ ଆଗକୁ ଆଗକୁ । ଆଉ ପଛରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅସହାୟ ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ି ରହିଥିବ ତାଙ୍କର ସେଇ ଷ୍ଟାର୍ଟଅପର ସ୍ୱପ୍ନ ।

କୀବନ ନଈର ଗୋଟେ ଗାଟ

ଆଉ ପ୍ରଧାନ

ଜୁଲାଇ ୪ ତାରିଖ, ରଥଯାତ୍ରା । କଥାରେ ନାହିଁ, ଷ୍ଟେସନ ପାଖ ଲୋକ ଟ୍ରେନ୍ ଫେଲ୍ । ପୁରୀ ଲୋକ ବୋଲି ଦିନରେ ରଥ ଉପରେ ଜଗନ୍ନାଥ ଦର୍ଶନ ୩/୪ ବର୍ଷ ହବ ବନ୍ଦ । ରାତି ୧୦ ହେଲେ ଘରୁ ବାହାରେ, ଆଉ ପାଙ୍କାରେ ଦର୍ଶନ କରି ଆସେ । ଏଥର କିନ୍ତୁ ଠିକ୍ ବାହାରିଲା ବେଳକୁ ବର୍ଷା କାଟିଲା । ପାରାସ୍ତ୍ରୀୟ ଫେରନ୍ତା ବର୍ଷାରେ ଓଦା ହେବା କଷ୍ଟଟା ଦେହରୁ ଯାଇନଥିଲା । ଗାଲୁ ମାରି ରହିଗଲି । କିନ୍ତୁ ଶୋଇବାକୁ ଗଲାବେଳେ କାହିଁ କେଜାଣି ଟିକେ ଅଭିମାନ ଆସିଲା । ଜଗୁ କ'ଣ ସତରେ ମୋତେ ଡାକିଲାନି । କେତେ ବାଟରୁ ଲୋକେ ଆସି ଦର୍ଶନ କଲେ, ମୋତେ କ'ଣ ଆଉ ପର କରିଦେଲେ ! ସତ କଥା ହଉଛି, କାହିଁ କେଜାଣି ନବକଳେବର ପରଠୁ ଲାଗେ ଯେମିତି ଜଗନ୍ନାଥ ସତରେ କାଠ ହେଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଆଉ ଅଧମମାନଙ୍କ ଅଭିନୟ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ସେବେଠୁ ତାଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କଲାବେଳେ ପୂର୍ବର ସେ ଆତ୍ମୀୟତା ଫିକା ଫିକା ଲାଗେ, ତାଙ୍କୁ ବି ବେଶୀ କିଛି କୁହେନି । କାଲି ରାତିରେ ବି କିଛି କହିଲିନି ।

ଆଜି ଜୁଲାଇ ୫ । ଅଫିସରେ ଥିଲି, ଭାବିଥିଲି ଗୁଣ୍ଡିଚା ଘରକୁ ପହଞ୍ଚି ହେଇ ସାରିଥିବେ । ଭାବନାରେ କିନ୍ତୁ ସେଇଠି ପୂର୍ଣ୍ଣଚ୍ଛେଦ ପଡ଼ିଲା, ଯେତେବେଳେ ରଥରେ ଠାକୁର ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତାବ

ଆସିଲା । ଅଫିସ୍ ସରୁ ସରୁ ବାହାରିପଡ଼ିଲୁ । ମନ ଜାଣି ମଣିଷ ଟାଣି ହେଇଯାଏ । ଆଜି ଲାଗିଲା ଅତ୍ୟୁତ ମନ ଯେମିତି ତା'ର ପୁରୁଣା ଚକା ଆଖି ଦି'ଟାକୁ ପୁଣିଥରେ ଦେଖୁଛି । ଆଖିରେ ଆଖି ମିଶିଗଲା । ସବୁ ମାନ, ଅଭିମାନ ପଳେଇଲା । କୋଉଠି ଲୁଚି ଯାଇଥିଲେ କେଜାଣି, ଏତେ ଦିନ ପରେ ମୋ କଥା ତାଙ୍କୁ ମନେ ପଡ଼ିଲା । ଘରକୁ ଆସିବା ପରେ "ଶୁଭପଲ୍ଲବ" କଥା ମନେପଡ଼ିଲା । ଭାବୁଥିଲି କ'ଣ ଲେଖିବି ! ପୁଣି ମନେ ପଡ଼ିଲା, ପାଖ ଲୋକକୁ ଆଜି ପାଇଛି, ଦୂରକୁ ଆଖି ପକେଇବି କାହିଁକି ।

ଫନି ବାତ୍ୟା ହବାର ୨ ମାସ ବିତିଗଲା । ମାସେ ପଳେଇଲା ବିଶ୍ରାମହୀନ ବାତ୍ୟା ପରବର୍ତ୍ତୀ କାମରେ । ଅଳ୍ପେ ବହୁତେ ସବୁ ପୁରୀ ଲୋକ ଥରି ଯାଇଥିଲେ । କିଛି ଅଣ୍ଟା ସଳଖି ସାରିଲେଣି, ଆଉ କିଛି ଏବେ ବି ପୂର୍ବ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛନ୍ତି । ଏବେ ବି ମନେ ପଡୁଛି, ବାତ୍ୟା ପୂର୍ବ ଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟା ସୁଦ୍ଧା ବି ଲୋକଙ୍କର ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଉପରେ ଅଖଣ୍ଡ ବିଶ୍ୱାସ । ବଡ଼ଶଙ୍ଖ ପରିବା ଦୋକାନୀ ବି ଗରାଖକୁ କହୁଥିଲେ, "କିଛି ହବନି, ବାତ୍ୟା ଉଡ଼ିଯିବ ମ ୯୯ ଭଳିଆ ।" କିନ୍ତୁ ମୋତେ ଯେମିତି କିଏ କହିଦେଲା, ୯୯ରେ ବାଇଶି ପାହାଚ ଖୋଲା ହେଇ ନଥିଲା କି ବଡ଼ଦାଣ୍ଡରେ ନିଆଁ ଜଳୁନଥିଲା । ବାତ୍ୟା ଯିଏ ଆଖିରେ ଦେଖୁଛି, ସେ ହିଁ ଜାଣିଛି । ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖାଲି ଉପନ୍ୟାସରେ ପଡ଼ିଥିଲି "ଝଡ଼ ପୂର୍ବର ନୀରବତା", ସେଦିନ କିନ୍ତୁ ଅନୁଭବ କରିଥିଲି । ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଲାଗୁଥିଲା, ଘର ଭୁଷୁଡ଼ି ପଡ଼ିବ, ନହଲେ ସମୁଦ୍ର ପାଣି ମାଡ଼ି ଆସିବ ବା ଦି'ଟା ଯାକ ହେଇଯିବ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅବସ୍ଥା ଅସମ୍ଭାଳ ଥିଲା । କେତେ ଯାଗାରେ ମୁଖ୍ୟ ରାସ୍ତା ଫିଟିବାକୁ ୩ ଦିନ ଲାଗିଗଲା । ଗାଁ କଥା ନଦେଖିଲେ ବିଶ୍ୱାସ ହବନି ।

ଯାହା ଯେମିତି ଦିନ ବିତିବାରେ ଲାଗିଲା । ସାହଯ୍ୟ ପରେ ସାହଯ୍ୟ ଘୋଷଣା, ଦିନ, ରାତି ଅବିଶ୍ରାନ୍ତ ଖଟଣି । ପାରୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚେଷ୍ଟା ଚାଲିଥାଏ ଉପଯୁକ୍ତ ହିତାଧିକାରୀ ଉପଯୁକ୍ତ ସାହଯ୍ୟ ପାଉ । ବହୁତ ଲୋକ ଆସନ୍ତି, ଅଭିଯୋଗ କରନ୍ତି, କିଛି ସତ, କିଛି ମିଛ । କଷ୍ଟ ହୁଏ । ଏ ଜାତିର କି ଅବସ୍ଥା । ଅଧିକ ସରକାରୀ ସାହଯ୍ୟ ପାଇବେ ବୋଲି ପୁଅ ଆସି ଅଭିଯୋଗ କରୁଛି, ବାପାର ଆଉ ତା'ର ପରିବାର ଅଲଗା । ଅନ୍ୟର କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ନିଜର ଦେଖେଇ ସୁବିଧା ହାସଲ ପାଇଁ ଏ ଜାତି ଆଗଭର । ସେ ସମୟ ବର୍ତ୍ତମାନର ନଥିଲା, ଥିଲା ଖାମଖିଆଲି ଭବିଷ୍ୟତର ଏକ ଝଲକ । ଯୋଉଠି ପରିଷ୍କାର ପାଣି ଟୋପେ ପାଇଁ ସମସ୍ତେ ଡହଲ ବିକଳ, ସେଠି କେତେଟା ଟଙ୍କା, କିନ୍ତୁ

ବ୍ୟାଗ ପାଇଁ ଗଣ୍ଡଗୋଳ । ଦିନ ଥିଲା, ଗୋଦାବରୀଶ ମହାପାତ୍ରଙ୍କ ଲେଖାରେ ଓଡ଼ିଆ ଜାତିର ସ୍ବାଭିମାନ; ହଉ ପଛେ ଗୋଟେ ଆତ୍ମାରେ କିନ୍ତୁ ବଞ୍ଚିଥିଲା । ଧାଡ଼ିରେ ଆହାର ମୁଠେ ମାଗିବା ବି ସ୍ବାଭିମାନକୁ ଆଘାତ ଦେଉଥିଲା । ଯିଏ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଲଢୁଛି, ସାହଯ୍ୟ ତା'ପାଇଁ, କିନ୍ତୁ ବେଶ୍ ଥିଲାବାଲା ଘରର ଲୋକ ବି ଧାଡ଼ିରେ ଛିଡ଼ା ହେଇଥିଲେ ସାବୁନ୍ ଦି ଖଣ୍ଡ, ସର୍ପ୍ ପ୍ୟାକେଟ୍, ଚୁଡ଼ା, ଗୁଡ଼, ପ୍ରଭୃତି ପାଇଁ । ଉତ୍ତର ବି ଅଭୁତ ପ୍ରକାରର । ସରକାର ଦଉଛି ଯେତେବେଳେ, ଆଶିବୁନି କ'ଣ ପାଇଁ ! ହାତ ଟେକା ଦାନ ଯେମିତି ରକ୍ତରେ ମିଶି ଯାଇଛି । ବାତ୍ୟା ଦିନ ଲାଗିଥିଲା ଜଗନ୍ନାଥ ଅନୀତି ବିରୁଦ୍ଧରେ ଭଲ ଜାବଡ଼ାଟେ ମାରିଲେ । କିନ୍ତୁ ଗାଲୁଆମାନଙ୍କୁ କାଟିଲାନ୍ତି ।

ଜୀବନ ସମୟର ଢେଉ କାଟି ଆଗକୁ ବଢ଼େ । ୨ ମାସ ଭିତରେ ବହୁତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଛି । ଏବେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋ ଦୃଷ୍ଟିରେ ବେନିୟମ କାମକୁ ଦେଖୁ ଆସିଲି । ଆଜି ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଦେଖିଲା ପରେ ଯେମିତି ଆଖିରୁ ପରଲ ଖସିଗଲା । ମନେପଡ଼ିଲା, ସବୁ ଭିତରେ ବି ଏ ଜାତି "ଏବେ ମଧ୍ୟ ବଞ୍ଚିଛି"; ହଁ ଟିକେ ଅଲଗା ପ୍ରକାରରେ । ମଣିଷକୁ ନିଜ ଜୀବନ ଯେତେବେଳେ ଅସମ୍ଭାଳ, ବୁଲା ଗାଲି, କୁକୁରଙ୍କୁ କିଏ ପଚାରୁଛି ! ତା'ରି ଭିତରେ କେତେଜଣ ଧାଡ଼ିରେ ଛିଡ଼ା ହେଇ ରିଲିଫ୍ ଖାଦ୍ୟ ଆଣି ଗାଲି, କୁକୁର, ମାଙ୍କଡ଼, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଇଥିଲେ । ମଣ୍ଡଳ ପରିଦର୍ଶନୀକା ଭାବରେ ଯେତେବେଳେ ପରିଦର୍ଶନରେ ଗଲି, କର୍ମୀମାନଙ୍କ ଘର ବି ଦେଖୁ ଆସିଲି । ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମୋ ପାଖେ ଶବ୍ଦ ନାହିଁ । କେତେଜଣଙ୍କର ନିଜର ଘର ବି ନଥିଲା, କିନ୍ତୁ ବାହାରକୁ "ଏବେ ମଧ୍ୟ ବଞ୍ଚିଛି ।" କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ହେଲା ନାହିଁ, ଅଙ୍ଗନୱାଡ଼ି ଖୋଲା ହେଉଥିଲା, ପିଲାମାନେ ବି ଆସୁଥିଲେ ।

ମାସ ଦି'ଟାରେ ପ୍ରସ୍ତୁତି ପର୍ବ ବେଶ୍ ଭଲ ଥିଲା । ରଥଯାତ୍ରାର ଉତ୍ସାହ ଆଗ ଭଳିଆ ଥିଲା । ପୁରୀ ସହର ଖୁସିରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ବାଗତ କରିଥିଲା । କାଲି ବର୍ଷାରେ ମୁଁ ତ ଛାତ ତଳେ ଥିଲି; ଜଗନ୍ନାଥ କିନ୍ତୁ ଦାଣ୍ଡରେ ଥିଲେ । ସେ କଷ୍ଟ ତ ଦିଅନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପାଖରେ ଥାଇ ନିଜ ଉପରକୁ ବି ଟିକେ ନେଇଯାଆନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ କେବେ ଠାକୁର ବୋଲି ଭାବିନି, ତା'ର ଅର୍ଥ ବି ମତେ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଜଣା । କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଚାହିଁଛି, ପାଖରେ ପାଇଛି, ଯୋଉ ଭାବରେ ଦରକାର କରିଛି, ସେ ସେମିତି ଭାବରେ ଆସିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କରି ଆଗରେ ହାତ ଟେକିଦେଲେ ଦୁନିଆର ସବୁକିଛି ମିଳିଯାଏ । କଷ୍ଟ ଦିଅ, କିନ୍ତୁ ପାଖରେ ଥାଅ । ବେଳେବେଳେ ଚାଲିବାକୁ ବହୁତ କଷ୍ଟ ହବ, କିନ୍ତୁ ଜଣାଅଛି, ତମେ ହିଁ ହାତ ଧରି ଆଗକୁ ନବ ।

ପ୍ରକୃତ ଧର୍ମ

ବିସ୍ମୃତାରାଣୀ ସାହୁ

ଓଃ କି ଖରା । ମାନିର ମୁଣ୍ଡ କ'ଣ ହେଇଯାଉଛି । ତାକୁ ଜଳଦି ଜଳଦି ଘରକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଝିଅର ଖୁସି ପାଇଁ ଏ ଖରାଟାରେ ଡ୍ରେସ କିଣିବାକୁ ଆସିଲା । କାଲି ତା' ଝିଅର ଜନ୍ମଦିନ । କାମ ଭିତରେ ସେ କେମିତି ଭୁଲିଗଲା ଏକଥା? ଆଜି ଯଦି ସେ ନ କିଣିଥାନ୍ତା ତେବେ ଜନ୍ମଦିନଟାରେ ତା' ଗେଲୁ ଝିଅ ଲିଡୁନ୍ ପୁରୁଣା ଡ୍ରେସ ପିନ୍ଧିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଇଥାନ୍ତା । ମାଆ ହେଲ ସିଏ କ'ଣ ଏକଥା ସମ୍ଭାଳି ପାରିବ? ତା' ନିଜ ଛଡ଼ା ଆଉ କାହାକୁ କହିବ ଝିଅ ପାଇଁ ଡ୍ରେସ କିଣିବାକୁ? ସ୍ବାମୀ ତ କଲିକତାରେ କମ୍ପାନୀ ଚାକିରୀ କରନ୍ତି । ତିନି ଚାରି ମାସରେ ଥରେ ଘରକୁ ଆସନ୍ତି ନ ହେଲେ ନାହିଁ । ଶାଶୁଙ୍କ ଦେହ ଜମା ଭଲ ରୁହେନି । ଶ୍ବାସ ରୋଗୀ । ଖଟିଆଟିରେ ପଡ଼ି ରୁହନ୍ତି । ଶ୍ବାଶୁରଙ୍କୁ କହିଥିଲେ ସେ ହଁ ଭରିଥାନ୍ତେ କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଖରା ତେଜକୁ ମାନି ଭୁଆସୁଣି ହେଲ ସମ୍ଭାଳି ପାରୁନି ସେ ବୁଢ଼ାଲୋକ ପାରିବେ କେମିତି?

ଗାଁ ପାଖ ସରକାରୀ ସ୍କୁଲରେ ଶିକ୍ଷା ସହାୟିକା ଭାବେ ସେ କାମ କରେ । ଜମା ଦି ବର୍ଷ ହେଲା ଚାକିରୀ ପାଇଛି । ସରକାରୀ ଚାକିରୀକୁ ଲୋଭ କରି ସେ ସ୍ବାମୀ ପାଖକୁ କଲିକତା ବି ଯାଉନି । ପୁଣି ବୁଢ଼ାବୁଢ଼ୀ ଦିଟାଙ୍କର ତା' ଛଡ଼ା ଆଉ କିଏ ଅଛି?

ଖରାର ତେଜରେ ମାନିର ପାଟି ଅଠା ହେଇଗଲାଣି । ଶୋଷରେ ତଣ୍ଡି ଶୁଖି ଯାଉଛି । ବ୍ୟାଗ ଭିତରୁ ପାଣି ବୋତଲ ବାହାର କରି ଓଠରେ ଲଗେଇଛି କାହାର ହାତ ବାଜି ସବୁ ପାଣି ତଳେ ଢଳିଗଲା । ସେ ରାଗିକରି ଚାହିଁଲା ।

ଏ କ'ଣ... ସବୁ ଲୋକମାନେ ଏମିତି ରାସ୍ତାଟାରେ ପ୍ରାଣମୁକ୍ତ ଦୌଡୁଛନ୍ତି କାହିଁକି? କ'ଣ ହେଲା? ସେ ତ ଭାବନା ରାଇଜରେ ଏମିତି ବୁଡ଼ି ରହିଥିଲା ଯେ ଆଖପାଖରେ କେତେବେଳେ କ'ଣ ଘଟିଗଲା ସେ ଜାଣିପାରିଲାନି କେମିତି?

କଣ ହେଇଛି? ଯାହାକୁ ପଚାରୁଛି ସିଏ କିଛି ନ କହି ଖାଲି ଦୌଡୁଛି । ବୁଢ଼ା ମଉସା ଜଣେ ନିଜ ଫିଟି ଯାଇଥିବା କଛାକୁ ଧରି ଦୌଡୁଛନ୍ତି । ମାନି ବିକଳ ହେଇ ମଉସାଙ୍କୁ ପଚାରିଲା ମଉସା କ'ଣ ହେଲା? କାହିଁକି ଏମିତି ବିକଳ ହେଇ ସଭିଏଁ ଦୌଡୁଛନ୍ତି? ମଉସା କହିଲେ ଝିଅ ସହରରେ ଦଙ୍ଗା ହେଇଛି । ତୁ ଅଧିକ କିଛି ନ ପଚାରି ଯେତେ ଜଳୁ ପାରୁଛୁ ଏ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯା । ନଚେତ ତୋତେ ସେମାନେ ଛାଡ଼ିବେନି ।

ମଉସାଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ମାନି ସତେ ଯେମିତି ସ୍ଥାଣୁ ପାଲଟି ଗଲା । ଥପ୍ କରି ରାସ୍ତା ମଝିରେ ଖସି ପଡ଼ିଲା । ତା' ଉପରେ ଚଢ଼ି ଲୋକମାନେ ଚାଲି ଯାଉଥାନ୍ତି । କାହାର ପାଦ ତା' ଛାତି ଉପରେ ତ କାହାର ତା' ଅଣ୍ଟାରେ । ସେ ଉଠିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ବି ଉଠିପାରିଲାନି । ଘୁଷୁଡ଼ି ଘୁଷୁଡ଼ି କୌଣସି ମତେ ରାସ୍ତା କଡ଼ ବିଲକୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲା ।

ଦଳେ ଲୋକ ହାତରେ ଭୁଜାଲି, ଛୁରୀ ଧରି ମାଡ଼ି ଆସୁଥାନ୍ତି ତା' ପଟକୁ । କୁଆଡ଼େ ଗଲା ସେ ହାରାମଜାଦା, କହି ଚିଲୁଥାନ୍ତି । ମାନି ଗୋଟାପଣେ ଧରି ଉଠିଲା । ସେ ଆମ୍ବଗଛଟିଏ ଦେଖି ତା' ପଛପଟେ ଲୁଚି ସେମାନଙ୍କ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଶୁଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ।

- ଆରେ ଏତେ ସାହସ । ହିନ୍ଦୁ ହେଇ ଆମ ମୁସଲମାନ ବେଟି ସହିତ ନିକାହ କରିବ? ଜବରଦସ୍ତି ଆମ ସୁଲତାନାର ଧର୍ମାନ୍ତରୀକରଣ କରେଇବ?

ରାଗରେ ସେମାନେ ଏପରି ଥରୁଥିଲେ ଯେ ଲାଗୁଥିଲା ସେ ପିଲାକୁ ପାଖରେ ପାଇଲେ ହାଣି ଟିକ୍ ଟିକ୍ କରି ଟିଲ ଶାଗୁଣାଙ୍କୁ ବାଣ୍ଟି ଦେବେ । ସେମାନଙ୍କ ଆଖିରୁ ଅଗ୍ନିର ସୁଲିଙ୍ଗ ନିର୍ଗତ ହେଉଥିଲା ।

ମାନି ଏବେ ଦଙ୍ଗାର କାରଣ ବୁଝି ପାରିଥିଲା । ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଯେତେବେଳେ ନିଜର ସୃଷ୍ଟି ରଚିଲେ ସେ ନାରୀ ଓ ପୁରୁଷ ଏହିପରି ଦୁଇଟି ଜାତିରେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ବାଣ୍ଟିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ କିଏ ଆସି ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ହିନ୍ଦୁ, ମୁସଲିମ, ଶିଖ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ ଆଦି ଜାତିବାଦ ସୃଷ୍ଟି କରି ଫାଟ ପୁରେଇଲେ ସେ ଆଜିଯାଏଁ ବୁଝି ପାରେନି ।

ମାନିର ହାତରେ ତା' ବ୍ୟାଗଟି ସେମିତି ଝୁଲୁଥିଲା । ନିଜ ଝିଅ ପାଇଁ କିଣିଥିବା କଳା ରଙ୍ଗର ଲାଙ୍ଗାଟିକୁ ଦେଖି ତା' ଆଖିରୁ ଝର୍ଝିର ହେଇ ଲୁହ ବହିଗଲା । ମାଆକୁ ଏତେ ସମୟ ହେଲା ନ ଦେଖି କ'ଣ କରୁଥିବ ତା' ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷର କୁନି ଝିଅ ଲିଡୁନ୍ । ଶାଶୁ ଶ୍ୱଶୁର କେମିତି ତାକୁ ବୋଧ ଦେଉଥିବେ? ସେ ଓଡ଼ିଶୀଟିକୁ ଧରି ବିକଳରେ ଚୁମିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ହଠାତ ମାନିର ଚୁଟି ଧରି ପଛରୁ କିଏ ଟାଣିନେଲା । ସେ କିଛି ବୁଝିବା ପୂର୍ବରୁ ଜଣେ ପଚାରିଲା - ତୁ ହିନ୍ଦୁ ଲତକୀ ହେ ନା? ଅପନା ନାମ୍ ବତା?

ମାନି ଝିଅପାଇଁ ଆଣିଥିବା କଳା ଓଡ଼ିଶୀଟିକୁ ତା' ମୁହଁରେ ଢାଙ୍କି କହିଲା, "ମୋଁ ମୁନ୍ନୀ ବେଗମ୍ ।"

-ଆରେ ହମାରେ ଧରମ୍ କା ହେ । ଛୋଡ଼ଦୋ ଇସେ ।

କେହି ଜଣେ କହିଲେ, ବୋଧେ ତାଙ୍କ ଲିଡର୍ ହେଇଥିବେ । ମାନିକୁ ସେମାନେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଗଛଲତା ଭିତରେ କୁଆଡ଼େ ଲୁଚିଗଲେ ।

ମାନି କଳା ଓଡ଼ିଶୀଟିକୁ ଭଲ ଭାବରେ ତା' ଦି କାନ ମଝିରେ ରଖି ମୁହଁ ଉପରେ ଢାଙ୍କିଦେଲା । କିଏ ଜାଣେ, ପୁଣି ଯଦି ସେ ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତମାନେ ଫେରି ଆସିବେ ଓ ତାର ଅସଲି ପରିଚୟ ଜାଣି ତାକୁ ଖୁନ୍‌ଭିନ୍ କରିଦେବେ?

ଭୟରେ ଶିହରୀ ଉଠିଲା ମାନି । ଆଖି ଦିଓଟି ବନ୍ଦ କରିଦେଲା । କିଛି ସମୟପରେ ମାନିକୁ ଲାଗିଲା ସତେ ଯେମିତି ଶୂନ୍ୟରେ ସେ ଭାସୁଛି । ଆଖି ଖୋଲି ଦେଖିଲା ଆଠ, ଦଶ ଜଣ ଲୋକ ତାକୁ ଟେକି ନେଉଛନ୍ତି । ସେ ବିକଳରେ ସେମାନଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଅନେଇଲା । ସଭିଏଁ ନିଜ ନିଜ ମୁହଁକୁ ଗାମୁଛାରେ ଘୋଡ଼େଇଛନ୍ତି । ହାତରେ ଛୁରୀ ଓ ଖଣ୍ଡିଏ ଖଣ୍ଡିଏ ଠେଙ୍ଗା । ସେଥିରୁ ଜଣେ କହିଲା

ଏଇଟା ବୋଧେ ମୁସଲିମ ଝିଅଟା । ଯାକୁ ଜମା ଛାଡ଼ିବାନି । ଦେଖୁନ ମୁହଁକୁ କେମିତି କଳା ପରଦାରେ ଢାଙ୍କିଛି ।

ମାନି ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ କଳା ଓଡ଼ିଶୀଟିକୁ କାଢ଼ି ବେକ ଚାରି ପାଖରେ ଗୁଡ଼େଇ ଦେଲା ।

କେହିଜଣେ ପଚାରିଲେ, "ଏ ଝିଅ ତୋ ନାଁ କ'ଣ?"

ସେ କହିଲା, "ମାନି ମହାନ୍ତି ।"

"ଆରେ ଆରେ ଆମ ହିନ୍ଦୁ ଝିଅଟାରେ ।" ଛାଡ଼ିଦିଅ ତାକୁ ।

ଏହା କହି ସେମାନେ ପାହାଡ଼ ଉହାଡ଼ରେ କେଉଁଠି ଲୁଚିଗଲେ ।

ମାନି ଏକା ନିଃଶ୍ଵାସରେ ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରେ ଦୌଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । କୌଣସି ମତେ ସେ ନିଜ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ସେତେବେଳକୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଲାଣି । ସହରରେ ଦଙ୍ଗା ଆଉ ନାହିଁ । ଠାଏ ଠାଏ ଟାୟାର ଜଳୁଛି । ପୋଡ଼ା ରବର ଗନ୍ଧ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ କରିଦେଉଛି ।

"ପରିସ୍ଥିତି ସୁଧୁରିଲାଣି । କେହି କିଛି ଡରିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ଦଙ୍ଗା ଉପୁଜେଇଥିବା ଦି ଦଳକୁ ପୋଲିସ ଧରି ନେଇ ହାଜତରେ ପୁରେଇଛି ।"

ଏହିକଥା ଡାକବାଜି ଯନ୍ତ୍ରରେ ବାରମ୍ବାର ପ୍ରଚାର କରାଯାଉଛି । ସେ ପ୍ରେମୀଯୁଗଳଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜ ପରିବାରକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଛି । ଯେହେତୁ ସେମାନେ ସାବାଳକ, କାଲି ସକାଳେ ଦୁହେଁ ଯାହା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବେ ସମସ୍ତେ ମାନିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ବୋଲି ପୋଲିସ ଘର ଘର ବୁଲି ସଭିଙ୍କୁ ଚେତେଇ ଦେଇଛି ।

ଯାହାହେଉ ବିଚରା ଦୁଇ ପ୍ରେମୀଙ୍କ ପ୍ରେମ ଶେଷରେ ସାର୍ଥକ ହେବ । ଦିନସାରା ଏପଟ ସେପଟରେ ମାନସିକ ଓ ଶାରୀରିକ ଭାବେମାନି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥକି ଯାଇଥିଲା । ସେ କେତେବେଳେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଛି ଜାଣିପାରିଲାନି ।

ସକାଳ ଆଠଟା ବାଜିଲାଣି । ଟିକିଏ ଖୁରୀ ପିଠା କରି ସେ ଝିଅର ଜନ୍ମଦିନରେ ଶୁଭ ମନାସିବାକୁ ଷଠି ପୂଜା କରିବ । ଡେରି ହେଇଗଲାଣି । ତରତର ହେଇ ଗାଧୁଆ ଘରକୁ ଯାଉଛି

ପୁଣି ତାକୁ ଜୋରରେ ପାଟି ଶୁଭିଲା । ସେ ଦୌଡ଼ିଯାଇ ଝିଅ ଶୋଇଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ତାକୁ କୋଳରେ ଜାବୁଡ଼ି ଧରି ଦାଣ୍ଡକୁ ଧାଇଁଲା ।

ଗାଁ ଦାଣ୍ଡ ଲୋକାରଣ୍ୟ । ସଭିଏଁ ଆହା ରୁ ରୁ ହେଉଛନ୍ତି । ଗାଁ ମୁଣ୍ଡ ବରଗଛ ତଳେ ପଡ଼ିଛି ଦୁଇ ପ୍ରେମୀଙ୍କ ନିଷ୍ଠାପ ପାର୍ଥବ ଶରୀର । ଦୁହେଁ ଆଲିଙ୍ଗନ ମୁଦ୍ରାରେ । ପାଖରେ କୀଟନାଶକ ବୋତଲ ।

ମାନି ଭାବୁଥିଲା ଏ ଦଙ୍ଗାରୁ କାହାକୁ କ'ଣ ଲାଭ ମିଳିଲା? ହାତଧରି ସାରା ଜୀବନ ସାଥରେ ଚାଲିବେ ବୋଲି କେତେ ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖୁଥିବେ, କିନ୍ତୁ କାଲିର ଏ ଦଙ୍ଗା ନିଶ୍ଚୟ ଚହଲେଇ ଦେଇଛି ପ୍ରେମପକ୍ଷୀଙ୍କ ହୃଦୟକୁ । ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରେମକୁ ଏ ସମାଜ ସ୍ବାକୃତି ଦେବ କି ନାହିଁ ଏହି ସନ୍ଦେହରେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଖୁସିରେ ଆବୋରି ନେଇଛନ୍ତି । ବିନା କାରଣରେ ଠିକ୍ରେ ଉଡ଼ା ଶିଖୁନଥିବା ଚଢ଼େଇ ଦୁଇଟାଙ୍କ ପ୍ରାଣବାୟୁ ଉଡ଼ିଗଲା । କେତେକଷ୍ଟରେ କେଡ଼େ ଅଲିଅଳରେ ତାଙ୍କ ବାପାମାଆ ଏତିକିଟେରୁ ଏତେବଡ଼ କରିଥିବେ । କେତେ ଆଶାଥିବ ତାଙ୍କର ।

ଏବେ ଯାହା ଘଟିଗଲା କେଉଁ ଧର୍ମ, କେଉଁ ଜାତି, କେଉଁ ସମାଜ ଫେରେଇଦେବ ତାଙ୍କ ପିଲା ଦୁହିଁଙ୍କୁ? କିଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବ ମା'ର ଶୂନ୍ୟ କୋଳକୁ? କେବେ ମାନବ ସମାଜ ବୁଝିବ ଜାତି ଧର୍ମ ନିର୍ବିଶେଷରେ ଆମେ ସଭିଏଁ ଏକ । ଆମେ ସବୁ ମାନବ । ଆମ ପ୍ରକୃତ ଧର୍ମ ମାନବିକତା ।

ମାନିର ଆଖିରୁ ଝରିଗଲା ଲୁହ କେଇ ବୁନ୍ଦା ଓ ବହିଗଲା କୋଳରେ ଶୋଇଥିବା ଝିଅର ଗାଲ ଉପରେ । ଗରମ ଲୁହ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସି ଲିଡୁନ୍ କାନ୍ଦିଲା ଭେଁ....

ମାନି ଛାତିରେ ଆସ୍ଥୁରି ଜୋରରେ ଚାପି ଧରିଲା ତା' ଝିଅକୁ । ଏକ ଅଜଣା ଭୟ ଜଡ଼େଇ ଧରିଲା ତା' ସମଗ୍ର ଶରୀରକୁ ।

ମୁଁ ଗୀତ୍ର ଫେରିବି

ଆକାଶ କୁମାର ଭୋଳ

ଅମର ସେଇ ସମୟରେ ହୁଏଟିରେ ଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ତାକୁ ଜଣାପଡ଼ିଲା କି ସେ ବାପା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ପଢ଼ା ତନୁ ସହିତ କଥା ହଉହଉ ଅମରର ମନ ଖୁସିରେ ନାଟିଉଠିଲା । ସେ ଫୋନରେ ହିଁ ଢେର ସାରା ସତର୍କବାଣୀ ଶୁଣାଉଥିଲା, ଏମିତି କରିବନି, ସେମିତି କରିବନି, ଦେଖୁକି ଚାଲିବ, ବାଥରୁମ ସମ୍ଭାଳି କି ଯିବ !

କାଶ୍ମୀରର ଅତିସମ୍ବେଦନଶୀଳ ଇଲାକାରେ ନିଯୁକ୍ତ ସି.ଆର.ପି.ଏଫ୍ କମାଣ୍ଡୋ ମେଜର ଅମର ଯିଏ ପ୍ରତେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ମୃତ୍ୟୁର ସାମ୍ନା କରେ । ଆଜି ନିଜ ଘରେ ଏକ ନୂଆ ମଣିଷଟେ ଆସିବା ଖୁସିରେ ଭାବିବିହ୍ୱଳ ହୋଇ ଉଠିଥିଲା । ଜଣାନାହିଁ କାହିଁ ଆଖି କୋଣରେ ଲୁହ ଜକେଇ ଆସିଲା । ଅନ୍ୟ ପୁରୁଷଙ୍କ ପରି ସେ ବି ଏହି ସମୟରେ ତା' ପଢ଼ା ସହିତ ରହିପାରିବନି । କିନ୍ତୁ ଯେତେହେଲେ ବି ସେ ତ କାହାର ସ୍ୱାମୀ ! କିନ୍ତୁ କ'ଣ କରିବ ! କିଛି ବଡ଼ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ଆଉ ଦେଶର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ନିଜ ଖୁସିକୁ ବି ଜଳାଞ୍ଜଳି ଦେବାକୁ ପଡ଼େ ।

ଅମର ଆଖିରୁ ନିଦ ଯେମିତି କୋଣ ଦୂରରେ ଥିଲା, ସବୁକିଛି ସ୍ୱପ୍ନ ପରି ଲାଗୁଥିଲା ।

ସେ ବାରମ୍ବାର ତନୁକୁ ଫୋନ କରି ପଚାରୁଥିଲା, "ତନୁ ଏଇ କଥା ସତ ନା?"

ତନ୍ମୁ ହସିବାକୁ ଲାଗୁଥିଲା, ତା'ର ଆଉ ତନ୍ମୁ ପ୍ରେମ ଓ ଭଲପାଇବାର ସତ୍ତକ, ତାଙ୍କର ନିଜ ପିଲା !

ତନ୍ମୁ ଆଜି ଆହୁରି ନିଜର ନିଜର ଲାଗୁଥିଲା । ଅମର ସକାଳ ୬ଟାରୁ ହିଁ ତନ୍ମୁକୁ ଫୋନ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଥିଲା, "କ'ଣ କରୁଛୁ ମୋ ଧନ? ଭୋକ ତ ଲାଗୁନି ! ଜଳଦି, ବ୍ରେକଫାଷ୍ଟ କର !"

କ୍ୟାଲେଣ୍ଡରର ଗୋଟେ ଗୋଟେ ତାରିଖ ଆଗକୁ ବଢୁଥିଲା । ଅମର ଛୁଟିରେ ଯିବାର ଦିନ ପାଖେଇ ଆସୁଥିଲା । ଏମିତିରେ ବି ବିବାହ ପରେ, ଛୁଟିରେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ସେ ତର ତର ହୁଏ । କିନ୍ତୁ ଏଥରକ ଟିକେ ଅଧିକ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲା । ପ୍ରତେକ ଦିନ ମାସ ତାକୁ ଯେମିତି ଲମ୍ବା ଲାଗୁଥିଲା ।

ତନ୍ମୁକୁ ବି ବିଲମ୍ବିତ ରାତ୍ରି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଦ ଆସୁନଥିଲା । ଦିନ ତ ଯେନତେନ ପ୍ରକାରେ କଟିଯାଉଥିଲା, ହେଲା ରାତିରେ ହୃଦୟଟା ଖାଲି ଦରାସ୍ତୁ ଥିଲା ଶୂନ୍ୟତା ଭିତରେ ଚିରୁଟାଏ ଭଲପାଇବାର ଚେନାଏ ଆଶା । ଅମର ତା' ଶିଫ୍ଟ ଚେଞ୍ଜ କରି ନାଇଟ ଶିଫ୍ଟ କଲା । ରାତି ୧୧ ଟାରୁ ୨.୩୦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଡ୍ୟୁଟି ! ଆଉ ପୁରା ଡ୍ୟୁଟି ଭିତରେ ପଦେ ଅଧେ ତନ୍ମୁ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା । ପ୍ରତେକ ୧୦-୧୫ମିନିଟରେ ହୁଇସିଲ ମାରି ଅନ୍ୟ ପୋଷ୍ଟରେ "ଏଠି ସବୁ ଠିକ ଅଛି ସୁତନା ଦେବା, ଆଉ ଯେତେବେଳେ ସେଠୁ ଉତ୍ତର ଆସେ ।" ପୁଣି ସେ ତନ୍ମୁ ସହିତ କଥା ହୁଏ । ଦୁଇଟି କାମ ହେଇଯାଏ । ପଢ଼ା ଆଉ ଦେଶ, ଦୁହିଁଙ୍କ ପ୍ରତି ସେ ପୁରା ଇମାନଦାରୀ ସହିତ ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପୁରା କରୁଥାଏ ।

ରାତି ୩ଟାରେ ରୁମକୁ ଫେରେ । ହାତ ମୁହଁ ଧୋଇ ଡ୍ରେସ ଚେଞ୍ଜ କରି ବହୁତ କଷ୍ଟରେ ଘଣ୍ଟେ କି ଦି'ଘଣ୍ଟା ଶୋଇଥିବ କି ନାହିଁ, ସକାଳୁ ଶୀଘ୍ର ଉଠି ରେଡି ହେଇ କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରକୁ ବାହାରି ଯାଏ । ସାରାଦିନ ଧାଁଦୌଡ଼, ଯୁନିଟର ଯବାନମାନେ ତା'ର ଏହି ପ୍ରକାର ପାଗଳପଣ ଦେଖି

ବେଳେବେଳେ ତା' ଉପରେ ହସନ୍ତି । ତା' ଛଡ଼ା କେହି କେହି ଦେଶ ଆଉ ପରିବାର, ଦୁହଁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମାନ ନିଷ୍ଠା ଦେଖି ସାଲୁଟ ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି ।

ଅମରର ଛୁଟି ମଞ୍ଜୁର ହେଇଗଲା । ଘରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଯୁନିଟରୁ ୨ ଘଣ୍ଟା ବସରେ ଜାମ୍ବୁ । ଜାମ୍ବୁରୁ ଟ୍ରେନ ଧରି ନୂଆଦିଲ୍ଲୀ । ଦିଲ୍ଲୀରୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଏକ୍ସପ୍ରେସରେ ଭୁବନେଶ୍ୱର !

୪ ଦିନର ଯାତ୍ରା ପରେ ସେ ବରମୁଣ୍ଡା ବସଷ୍ଟାଣ୍ଡରେ ପହଞ୍ଚିଲା ।

ତନ୍ମୁର ମୁହଁଟିକୁ ଦୁଇ ହାତରେ ତୋଳିଧରି ଅମର ତା' ମଥାରେ ତୁମାଟେ ଦେଲା । ଦୁଇ ମିନିଟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାକୁ ଏକଲୟରେ ଚାହିଁରହିଲା । ସେଇ ପ୍ରେମ ଭରା ଚେହେରା ଦେଖି ଅମର ବିଗତ କିଛି ମାସର ଅକାପଣ ଦୂର ହେଇଯାଇଥିଲା । ତନ୍ମୁ ସହିତ ପୁଣିଥରେ ଜୀବନ ପ୍ରେମମୟ ହୋଇଉଠିଲା ।

ପରଦିନ ତନ୍ମୁର ଅଳ୍ପାସାଉଣ୍ଡ ହେବାର ଥିଲା । ଅମର ତାକୁ କ୍ଲିନିକ ନେଲା । ଡକ୍ଟରଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କଲା, ତନ୍ମୁ ସହିତ ରୁମ ଭିତରେ ରହିବ । ଡକ୍ଟର ଅନୁମତି ଦେଲେ, କମ୍ପୁଟର ସ୍କ୍ରିନ ଉପରେ ଅମର ପିଲାର ଛବି ଦେଖି ଚାଲିଥିଲା, ଖୁସିରେ ତା' ଆଖିରୁ ଦୁଇ ଟୋପା ଲୁହ ଝରିପଡ଼ିଲା ।

ରାତିକୁ ଦୁହେଁ ଡାଇନିଂ ଟେବୁଲ ଉପରେ ଖାଇବାକୁ ବସିଲେ ! ଅମର ଅନୁଭବ କରୁଥିଲା କି ଯେମିତି କେତେ ବର୍ଷ ପରେ ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇ ତନ୍ମୁ ସହିତ ବସିଛି । ଏକଦମ ଚେନସନ ଟ୍ରି, କେତେ ଭଲ ଲାଗୁଛି । ମୁଣ୍ଡରେ କୌଣସି ଚିନ୍ତା ନାହିଁ.... ମନ ଭିତରେ ଆଶଙ୍କା ନାହିଁ.... ସବୁକିଛି ଶାନ୍ତ... ସାଧାରଣ ଜୀବନ ପରି ଲାଗୁଛି । ଅମର ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ନେଲା, ଜୀବନ ଏମିତି ହେଇଥାନ୍ତା କି ଶାନ୍ତ, ନିଶ୍ଚିନ୍ତ, ଆଶଙ୍କା ବିହୀନ । ସେ ଆଉ ତନ୍ମୁ, ତାଙ୍କ ପିଲା ଇଏ ଘର । ଦୁନିଆର ସବୁ ଖୁସି ତା' ପାଦତଳେ । ଖାଇବା ସରିଲା, ଅମର କିଟେନକୁ ଯାଇ ତା' ପାଇଁ କପି ଆଉ ତନ୍ମୁ ପାଇଁ କ୍ଷୀର ଆଣିଲା ।

"ସେଠି ବି କାମ.... ଏଠି ବି କାମ... ତମକୁ ତ କୋଉଠି ଆରାମ ନାହିଁ । ସେଠୁ ଏତେ ଥକିକି ଆସିଛ, ଆଉ ଏଠି ବି ପୁରୁଷତ ନାହିଁ !" ତନ୍ମୁ କ୍ଷୀର ଗ୍ଳାସ ନଉ ନଉ କହିଲା ।

- "ଏଇ କାମ ପାଇଁ ତ ମୁଁ କେବେଠୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି, ଆରେ ତୋ ପାଇଁ କିଛି କାମ କଲେ ଭଲା ମତେ ଥକା କାହିଁକି ଲାଗିବ ଯେ", ଅମର ହସିକି କହିଲା ।

- "କେତେ ଭଲପାଅ ମତେ?" ତନ୍ମୁ ଗମ୍ଭୀର ସ୍ଵରରେ ପଚାରିଲା ।

- "ତୁ ପରା ମୋ ନିଶ୍ଵାସ, ଚିରକାଳ ପ୍ରେମିକା ସମ୍ମୋହନର ଗୋଟେ ଯାଦୁମନ୍ତ୍ର", ଅମର ମଧୁମୟ ହସ ହସି କହିଲା !

ଦିନ ସାରା ଅମର ତନ୍ମୁ ଚର୍ଚ୍ଚାରେ ରହେ ! ଘରକାମ, ରୋଷେଇ କରିବା, ନିଜ ହାତରେ ଖାଦ୍ୟ ପରସିବା !

- "ଆରେ ମୁଁ ତ ତଳକୁ ଯାଇଥାନ୍ତି" ! ତୁମେ ଉପରକୁ କାହିଁକି ଆଣିଲ ଖାଦ୍ୟ? କେତେ ଚକର ଆଉ ଲଗେଇବ ସକାଳୁ?" ତନ୍ମୁ କହିଲା ।

- "ତୁମ ପାଇଁ ଏବେ ସିଢ଼ି ଚଢ଼ିବା ଠିକ ହେବନି । ସେଥିପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ଉପରକୁ ନେଇ ଆସିଲି । ଅମର ପ୍ଲେଟରେ ଖାଦ୍ୟ ପରସିଲା ବେଳେ କହିଲା, "ତୁମ ସ୍ଵାମୀ ତୁମ ସେବା ପାଇଁ ସବୁବେଳେ ହାଜର ।"

- "କେତେ ସେବା କରିବ?"

"ଆମେ ତ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଜନ୍ମ ହେଇଛୁ, ତୁମ୍ଭିଠିରେ ଭାରତ ମାତାର ସେବା କରୁଛୁ ଆଉ ଛୁଟିରେ ନିଜ ପଢ଼ୀର !" ଅମର ତନ୍ମୁକୁ ଗୋଟେ ଚାମଚ ଖାଦ୍ୟ ପାଟିକୁ ଦଉ ଦଉ କହିଲା ।

ଅମରର ଛୁଟି ସରି ଆସୁଥାଏ । ଏବେ ପ୍ରତେକ ରାତି ତାକୁ ଖୁବ ଛୋଟ ଲାଗୁଛି । ସେ କିନ୍ତୁ ପୁରା ସମୟ ତନ୍ମୁ ସହିତ ରହିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା । ପିଲାଟେ ଜନ୍ମ ହେବ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ମନ ଚାହୁଁନଥିଲା ଯିବା ପାଇଁ । ମନେମନେ ଭାବୁଥିଲା କି ଆଗାମୀ ପୋଷ୍ଟିଂ ଏମିତି ଜାଗାରେ ହୁଅନ୍ତା କି ସେ ଦୁଇ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଢ଼ୀ ଆଉ ପିଲା ସହିତ ସାଥୀ ହୋଇରହନ୍ତା ।

ତେଲିଭରି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଆଉ ଛୁଟି ମିଳିବନି ଭାବି ବ୍ୟସ୍ତ ହଉଥିଲା । କାଶ୍ମୀର ପରି ଜାଗାକୁ ତନୁକୁ ନେଇ ଯିବାଟା ବି ଅସମ୍ଭବ । ପୁଣି ଏଇ ଅବସ୍ଥାରେ ଲମ୍ବା ଯାତ୍ରା ବି ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ତା' ଛଡ଼ା ଏତେ ଦୂର !

ସେଦିନ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଅମର ତନୁକୁ ଡାକ୍ତର ପାଖକୁ ନେଇକି ଗଲା । ତା'ର ଟେକଅପ କଲା, ସବୁ ନର୍ମାଲ । ଦୁହେଁ ଘରକୁ ଫେରିଲେ, ସେ ପ୍ୟାକିଙ୍ଗ୍ କଲା, ଏଥରକ, ନିଜର ପ୍ୟାକିଙ୍ଗ୍ କରିବା ସହିତ ସେ ତନୁର ବି ପ୍ୟାକିଙ୍ଗ୍ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଜିନିଷ ବ୍ୟାଗ ଭିତରେ ରଖି ରଖି ଘରଟା ଭିତରେ ନଜର ବୁଲେଇଲା । ତାକୁ ବି ଜଣାନାହିଁ ଏଇ ଘର, ନିଜ ରୁମ୍‌ରେ ରହିବା ପାଇଁ ପୁଣି କେବେ ଆସିବ ! ତା' ଆଖି ଲୁହରେ ଭିଜିଲା, ସେ ରୁପଟାପ ସାର୍ଟର ବାହୁରେ ଆଖି ପୋଛିଲା ।

- "କ'ଣ ହେଲା?" ତନୁ ବାସ୍ତୁରୁଦ୍ଧ କଣ୍ଠରେ ପଚାରିଲେ ।

- "କିଛି ନାହିଁ", ଅମର ଲୁହଭରା ସ୍ଵରରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

- "ଏଠାକୁ ଆସ ମୋ ପାଖକୁ", ତନୁ ଅମର କୁ ପାଖକୁ ଡାକିଲା । ଆଉ ତା' ମୁଣ୍ଡକୁ କୋଳରେ ରଖି ଆଉଁସି ଦେଲା । ଅମର ଭୋ ଭୋ କରି କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

- "ଆରେ ଇଏ କ'ଣ? ଏମିତି ଛୋଟ ପିଲା ପରି କ'ଣ କାନ୍ଦୁଛି?"

- "ଇଏ ଦିନ ବି ବିତିଯିବ", ତନୁ ତାକୁ ସାହସ ଦେଉଥିଲା ।

ଘରୁ ବାହାରିଲା ପରେ, ଅମର ଆଖିପୁରେଇ ନିଜ ଘରକୁ ଦେଖିଲା । ତନୁ ସହିତ କାରରେ ବସିଲା । ତନୁର ବାପା ଟ୍ୟାକ୍ସି ପଠେଇଥିଲେ ବସଷ୍ଟାଣ୍ଡ ଛାଡ଼ିବାକୁ ! ସେଇ ଗାଡ଼ିରେ ବି ତନୁ ନିଜ ବାପାମାଆଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ।

ବସଷ୍ଟାଣ୍ଡରେ ପହଞ୍ଚି, ଅମର ନିଜ ଲଗେଜ୍ କାଢ଼ିଲା । ତନୁର ଆଖିରୁ ଧାର ଧାର ଲୁହ ଗଡ଼ିଚାଲିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଅମର ତ ପୁରୁଷ ନା, ଯାହାକୁ ପ୍ରକୃତି କେବେ ମନ ଖୋଲି ନିଜର ଦୁଃଖ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବାକୁ ଅଧିକାର ଦେଇନି । କେହି ବି ବୁଝିପାରନ୍ତି ନି, କି କିଛି କ୍ଷଣ ପାଇଁ ପୁରୁଷଟେ କେମିତି ଅସହାୟ ହେଇପଡ଼େ ।

ଅମର ତନୁକୁ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଲା । କଣ୍ଠକଟର ବସରେ ଚଢ଼ିବାକୁ ଇସାରା କଲା । ଅମର ତନୁକୁ କୋଳାଗ୍ରତ କରି ତୁରନ୍ତ ବସ ଉପରକୁ ଉଠିଲା । ବସ ଆଗେଇ ଚାଲିଲା, ଗେଟ ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇ ସେ ହାତ ହଲାଇ ଚାଲିଲା, ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତନୁ ଅଦୃଶ୍ୟ ନ ହେଉଛି ତା' ଦୃଷ୍ଟି ଆଡୁଆଳରୁ !

ସବୁ ଦିନ ପରି ସେଦିନ ବି ତନୁ ଫୋନ କରିଥିଲା ଅମରକୁ ! ଫେବୃଆରୀ ୧୪, ଭାଲେଣ୍ଟାଇନ ଡେ, ଶୁଭେଚ୍ଛା ଜଣାଇବାକୁ ! ଫୋନରେ କଥା ହଉ ହଉ ଅଚାନକ ଗୋଟେ ବିସ୍ଫୋରଣ ଶୁଭିଲା, ତା'ପରେ ଫୋନ ସୁଇଚ ଅଫ ! ତନୁ ବ୍ୟସ୍ତ ବିବ୍ରତ ହେଇଗଲା । ବହିଥାକରେ ଖୋଜି ଚାଲିଲା ଅମରର ଡାଏରୀ, କାଳେ କୋଉ ସାଙ୍ଗରେ ନମ୍ବର ମିଳିଯିବ । କିନ୍ତୁ ନା !

କିଛି ସମୟ ପରେ ତନୁ ଚିଢି ଅନ କଲା । ଚିଢି ନ୍ୟୁଜର ହେଡ଼ ଲାଇନ ଥିଲା, ଛୁଟିରୁ ଫେରି ଡିଉଟିରେ ଯୋଗ ଦେବାକୁ ଯାଉଥିବା ସି.ଆର.ପି.ଏଫ ଯବାନଙ୍କ ଗାଡ଼ି ଜାନ୍ସୁ କାଶ୍ମୀରର ପୁଲଝୁମାଠାରେ ଆତଙ୍କବାଦି ଆକ୍ରମଣର ଶିକାର ! ୪୨ ଯବାନ ନିହତ! ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ଓଡ଼ିଶାର ମେଜର ଅମର ସାହୁ ସହିଦ ।

ତନୁ ହାତରେ ଧରିଥିବା ଅମରର ଡାଏରୀରେ ଲେଖାଥିବା କେତୋଟି ଶବ୍ଦ, "ଯଦି ଯୁଦ୍ଧରେ ମୋର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟେ, ତମେ କେବେ କାନ୍ଦିବନି, କି ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ିବନି, ଜାଣିନି କୋଉ ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ମୋ ପାଇଁ ଶେଷ ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ହେଇଯିବ । ପିଲାଟି ଜନ୍ମ ହେଲା ପରେ, ଯଦି ମୋ କଥା ପତାରେ ତାକୁ କହିବ ତା' ବାପା ଜଣେ ସୈନିକ ଥିଲା, ଯିଏ ଦେଶ ପାଇଁ ସହିଦ ହେଇଗଲା ।" ତନୁର ଆଖିର ଲୁହରେ ସେ ପୃଷ୍ଠାଟି ବହୁରୀ ସାରିଥିଲା ।

ଠିକ୍ ଏତିକି ବେଳେ ପ୍ରସବ ପୀଡ଼ା ଆରମ୍ଭ ହେଇଯାଇଥିଲା । ହୁଏତ ଆଉ ଏକ ଅମର ଆସିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥିଲେ । ଦେଶ ମାତୃକାର ସେବା ପାଇଁ !

ନିଆରା ସ୍ନେହ

ଭାଗ୍ୟଶ୍ରୀ ସାହୁ

୨୦୧୨ ମସିହା ଶୀତ ଦିନରେ କଲେଜରେ ପରୀକ୍ଷା ଚାଲୁଥାଏ । ଡିଷ୍ଟାନ୍ସ କୋର୍ସ ହେଇଥିବାରୁ କ୍ଲାସ ହୁଏନି, ତେଣୁ ବେଶୀ ସାଙ୍ଗସାଥୀ ବି ନଥାନ୍ତି । ସେଇଠି ତାଙ୍କ ସହ ପ୍ରଥମେ ଦେଖା ହେଇଥିଲା ।

ପରୀକ୍ଷା ଆଗରୁ ଦେଖା ହେଇଥିଲା ଆଉ ଦିଜଣ ଦିଜଣଙ୍କୁ GOOD LUCK କହୁଥିଲୁ ଆଉ ପରୀକ୍ଷା ପରେ ଦେଖାରେ, "କେମିତି ହେଲା?" ବାସ ଏତିକି କଥାରୁ ଏତେ ଲମ୍ବା ଗପର ଆରମ୍ଭ ।

"love at first sight" ବାକ୍ୟଟା ଯଦିଓ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ସେ ଘଟଣା ସହ ଖାପ ଖାଇବ ନାହିଁ, ତଥାପି ଘଟଣାଟା ଟିକେ ସେଇ ଭଳିଆ ଥିଲା । ପରସ୍ପର ଦୁହେଁ ଦୁହେଁଙ୍କୁ ପସନ୍ଦ କରିଥିଲୁ ।

ତାଙ୍କ ନା ଯେମିତି ଥିଲା ସେ ବି ସେମିତି ଶାନ୍ତ ଥିଲେ, ଏତେ ଅଳ୍ପ ବୟସରୁ ଏତେ ବୁଦ୍ଧି କଉଡ଼ି ପାଇଥିଲେ କେଜାଣି? ସେ ଭାରତୀୟ ସେନାରେ ଚାକିରୀ କରୁଥିଲେ, ସବୁବେଳେ କହନ୍ତି, "ଫାଷ୍ଟ ନେସନ ସେକେଣ୍ଡ ହୋମ ।" କ୍ୟାଣ୍ଟେଲ ଲାଇଟ ଡିନର, ଲଙ୍କା ଡ୍ରାଇଭ, ଭାଲେଣ୍ଟାଇନ ଡେ ଏସବୁ ତ ବହୁତ ଦୂରରେ ଛ ମାସ କି ବର୍ଷକରେ ଥରେ ଦେଖା ହବା ବି ମହାମୁଷ୍ଟିଲ । ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭଳି ମୋର ବି ଇଚ୍ଛା ଥିଲା ସେ ସବୁ ସମୟକୁ ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ, ହେଲେ ସେ ସବୁକୁ ଛାଡିତଲେ ଚାପି ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିଲା, କାରଣ ସେ ଆର୍ମିରେ ଚାକିରୀ କରୁଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ବି ମୁଁ ମନ ଖରାପ କରେ, ବାପାଙ୍କ ଭଳିଆ ବୁଝେଇଦିଅନ୍ତି ମତେ ।

ଏମିତି ଏମିତି ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ବିତିଗଲାଣି । ଏବେ ଆଉ ଲୁଚି ଲୁଚି କଥା ହବାକୁ ପଡୁନି, ଏବେ ଆମେ ସମାଜର ଆଉ ପରିବାରର ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ପୁଅ-ବୋହୂ ।

ମୁଁ ମୋ ଚାକିରୀ ଛାଡ଼ିପାରିଲି ନା ସେ ପାରିଲେ, ସେଥିପାଇଁ ଆମେ ଏବେ ବି ସେତିକି ଦୂରରେ ।

ସୁଖରେ ଦୁଃଖରେ, ଭଲରେ ମନ୍ଦରେ, ପୂଜାପର୍ବରେ ସେ କେବେ ବି ମୋ ସହ ରହିପାରନ୍ତିନି । ସାବିତ୍ରୀରେ ତାଙ୍କୁ ଟିକେ ଦେଖିବା ବି ମୋ ଭାଗ୍ୟରେ ଜୁଟେନି । ଅବିରର ରଙ୍ଗ ଫିକା ଲାଗେ, କୋଇଲିର କୁହୁତାନ ବି କର୍କଶ ଶୁଭେ ମତେ । ତଥାପି ମନ ଭିତରେ ଗୋଟେ ବଡ଼ ସିନ୍ଦୂର ଗର୍ବ, କାରଣ ସେ ଆମ ଦେଶର ସେବା କରୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କରି ଭଳି କେତେଜଣ ନିଜ ନିଦ ହଜାନ୍ତି ବୋଲି ତ ଦେଶସାରା ଲୋକେ ଶାନ୍ତିରେ ଶୋଇପାରନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଆଦର୍ଶ ଆଉ ଆଦେଶ, ବାସ୍ ଏତିକି ହିଁ ମୋର ସମ୍ବଳ ।

ଆଜି ଗୋଟେ ଅପ୍ରକାଶ୍ୟ ମହାନ ଗୋଷ୍ଠୀ ସହ ପରିଚିତ ହେବା ତାହେଲେ । ସମସ୍ତେ କହନ୍ତି ଯବାନମାନେ ମହାନ, ହିଁ ବିଲକୁଲ ଠିକ ! ହେଲେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ... ସେଇ ମାଆ କ'ଣ ମହାନ ନୁହେଁ ଯେ ନିଜ ଜୀବନର ଶଙ୍ଖାଳିକୁ ରଣଭୂମିକୁ ଛାଡ଼ିଦେଇ ସବୁବେଳେ ତା'ର ମଙ୍ଗଳ ମନାସୁଥାଏ? ସେ ସ୍ତ୍ରୀ କ'ଣ ମହାନ ନୁହେଁ, ଯିଏ ନିଜର ଶଙ୍ଖା ସିନ୍ଦୂରକୁ ଘଣ୍ଟ ଘୋଡ଼େଇ ରଖିବା ପାଇଁ ଠାକୁରଙ୍କ ପାଖରେ ଭିକ ମଗୁଥାଏ? ସେ ଭଉଣୀ କ'ଣ ମହାନ ନୁହେଁ, ଯିଏ ନିଜର ଭାଇଟାକୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ହରେଇ ରାଖୁପୂର୍ଣ୍ଣମୀ ଦିନ ଲୁଚି ଲୁଚି କାନ୍ଦେ ।

ଦେଶରେ ଆକ୍ରମଣ ହୁଏ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ । ରାଜ୍ୟ, ଜାତୀୟ, ଅନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ସ୍ତରରେ ଚର୍ଚ୍ଚା ତାଲେ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ, ଡର୍କବିଡର୍କ ଜୋର ଧରେ । କିନ୍ତୁ ସେ ଆକ୍ରମଣର ପ୍ରତିଧ୍ବନି ସେଇ ଘରେ ବେଶୀ ପ୍ରକମ୍ପିତ ହୁଏ, ଯେଉଁ ଘରର ପୁଅ, ଭାଇ, ସ୍ବାମୀ କି ନାତି ସେନାବାହିନୀରେ ଥାଆନ୍ତି । ବୁକୁଫଟା ଚିହ୍ନାରରେ ଗାଆଁ ସାହି ଫାଟିପଡ଼େ, ଆକୁଳ କ୍ରନ୍ଦନ ରୋଳରେ ଗାଆଁର ଆକାଶ ଛିଡ଼ିପଡ଼େ । ସେ ଘରର ଶିରୀ ଉଜୁଡ଼ି ଯାଏ । ତଥାପି ସେମାନେ ବଞ୍ଚିରହନ୍ତି, ତାଙ୍କ ଗର୍ବର ସ୍ମୃତିକୁ ଜାଗୁଡ଼ିଧରି । ଯେଉଁମାନେ ଆମ ପାଇଁ ଏତେ ସବୁ କରନ୍ତି, ଆମେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ କରନ୍ତି ବା କ'ଣ? ବସ ଟ୍ରେନରେ ତାଙ୍କୁ ସିଟଟେ ଛାଡ଼ିବାକୁ ବି କଷ୍ଟ ଲାଗେ ଆମକୁ ।

ଭଗବାନ କରନ୍ତୁ କାହା ଜୀବନ ନଯାଉ, କାହା ରକ୍ତର ଛିଟା ଭାରତ ମାଆର ଅଙ୍ଗ ସ୍ପର୍ଶ ନକରୁ । ଯେଉଁଦିନଠୁ ମୁଁ ତାଙ୍କ ହାତ ଧରି ଏ ଘରକୁ ଆସିଛି, ସେଇଦିନଠୁ ଠାକୁରଙ୍କ ପାଖରେ ଅଖଣ୍ଡ ଦୀପ ଜଳୁଛି କେବଳ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ନୁହେଁ ସେ ସବୁ ସୈନିକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଯେଉଁମାନେ ନିଜ ଜୀବନକୁ ଦେଶସେବାରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ଏ ଶିଖା ଜଳୁଥିବ ସବୁ ସମୟରେ, ସବୁଦିନ ଆଉ ସବୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ।

ଜୟ ହିନ୍ଦ୍

ଜୟ ହିନ୍ଦ୍ କି ସେନା ॥ ॥ ॥

ବିଚାରୀ

ରାଜେଶ କୁମାର ବାରିକ

ଗତିଶୀଳ ସମୟର ସାମ୍ରାଜ୍ୟ କରିବା ଯେ କେତେ କଷ୍ଟ, ତାହା ହିଁ ସେଇ କହିପାରିବ । ଅଧା ଖରା ଅଧା ଛାଇ ବଗିଚାର ଫୁଲ ଉପରେ ପଡ଼ିଥାଏ, ବସନ୍ତର ମୃଦୁ ମଳୟ ମନକୁ ଆହ୍ଲାଦିତ କରୁଥାଏ, ଆଉ ଆଖିରେ ଭରି ଦିଏ ଆଖିଏ ସ୍ବପ୍ନ.... ହଠାତ୍ ଫୋନ୍ ଆସିଲା ଧାଇଁଯାଇ ଫୋନ୍ ରିସିଭ୍ କରିବା ଆଗରୁ କଟି ଯାଇଥିଲା, କାହିଁକି କେଜାଣି ମନକୁ ଦୁଃଖ କରି ନୀରବରେ ବସିପଡ଼ିଲା, କିଛିବି ବୁଝି ହେଲାନି କି ତାକୁ ପଚାରିବାରେ ସାହାସ ହେଲାନି ମୋର..... ଜାଣେନି

ସେଦିନ ଥାଏ ରବିବାର ! ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଗାଧୋଇ ପାଧୋଇ ନିଜକୁ ସଜେଇ ନେଲା, ଆଉ କଲେଜ୍ ବ୍ୟାଗଟାକୁ ଧରି ଘରୁ ବାହାରକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ...

- ଆଜି ମୋର ଟିଓସନ୍ ସରିବାକୁ ଡେରିହେବ ଘରେ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଲେଟ୍ ହୋଇପାରେ ବାପା ।

- ହଉ ଯା...

- କିଛି ଟଙ୍କା ଦରକାର ଥିଲା ଟିଓସନ୍ ସାରଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ହେବ
- ଟେବୁଲ୍ ପାଖରେ ଅଛି ନେଇଯା
- ଆଜ୍ଞା ବାପା
- ଶୀଘ୍ର ଆସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବୁ
- ଆଜ୍ଞା ବାପା

ସ୍କୁଟିକୁ ଷ୍ଟାର୍ଟ କରି ନିମିଶକରେ ମିଳାଇ ଗଲା ଆଖି ଆଗରୁ ଗାଡ଼ିର ଧୂଆଁ ମିଳାଇ ମିଳାଇ, ଶୂନ୍ୟ ବାୟୁମଣ୍ଡଳରେ । କିଛି ସମୟ ପରେ.....

କବାଟ ଠକ୍ ଠକ୍ ହେଲା... କେହି ଜଣେ ଚିହ୍ନା ଲୋକ ଘର ଭିତରକୁ ପଶିଆସିଲେ ଆଉ ବାପାଙ୍କ ସହ ଗୋପନରେ କିଛି କଥା ହେଲେ ଆଉ ଚାଲିଗଲେ । ବାପା ତାଙ୍କ କଥାରେ ହସୁନଥିଲେ କି କାନ୍ଦୁନଥିଲେ... ଦେହସାରା ଗମ୍ ଗମ୍ ଝାଳ, ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଜାଗାରେ ବସି ପଡ଼ିଲେ..... ଆଉ ତା'ପରେ....

ପ୍ରାୟତଃ ଓଡ଼ିଶାରେ ସବୁ ଟିଭି ଆଉ ଖବରକାଗଜରେ ଖବର ବାହାରି ଗଲା । ଡାକ୍ତରଖାନା ବେଡ୍ ପାଖରେ ପୋଲିସଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସବୁ ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ଭିଡ଼ ଜମେଇ ଥାଆନ୍ତି । ସତେ ଯେମିତି ଗୋଟିଏ ମୂର୍ଦ୍ଦାର ପାଖକୁ କୁଆ, ଚିଲ, ଶାଗୁଣା, କୁକୁର, ବିଲୁଆ ସବୁ ଘେରିହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ନର୍ସ ଆସି ବାରମ୍ବାର କହୁଥାଏ ପେସେଣ୍ଟକୁ ବୁଲ୍ ଦରକାର, ପେସେଣ୍ଟର ଅବସ୍ଥା ବହୁତ ଗୁରୁତର । ମିଡିଆବାଲା, ସାଧାରଣ ଜନତା, ଥାନାବାଲା, ଓକିଲ ଆଉ ସମ୍ପର୍କୀୟ ବେସ୍ କିଛି ଦିନ ବଳ କଷା କଷି କରି ଚାଲିଗଲା ପରେ ଥମିଗଲା ଝଡ଼ ତୋଫାନ୍ । ତା'ପରେ ସବୁ ଶାନ୍ତ ଆଉ ନିମଳ ।

ଟିଭିବାଲା ତ ଦୂରର କଥା ଛୋଟ ମୋଟ ଖବର କାଗଜବାଲା ବି ପଚାରିଲେନି । ଗାଁ କୁଜି ନେତାଏ କହୁଛନ୍ତି, "ମୁଁ ସବୁକିଛି ସମ୍ଭାଳି ନେବି !" ଦୋଷୀ ନିଶ୍ଚୟ ଦଣ୍ଡ ପାଇବ । ବିଚାରି..... ମନାଷା କାନ୍ଦୁଛି ।

ଦୁହିତା

ସରୁପ କୁମାର ନାୟକ

୧

ମେଢ଼ିକାଲରେ ଖାଲି ଏ ପାଖ ସେପାଖ ହଉଥାଏ ବସୁଧା । ଡାକ୍ତର ତ କିଛି ଖୋଲି କହୁ ନାହାନ୍ତି, କେତେ ସିରିୟସ୍, କ'ଣ ଭଲ ହବ କି ନାହିଁ କିଛି ବି ନାହିଁ । କେହି ବି ପାଖରେ ନାହାନ୍ତି ସାହସ ଟିକେ ଦବାକୁ । ସଂଗ୍ରାମକୁ କେତେବେଳୁ ଫୋନ୍ କଲାଣି ବହୁତ ଅର୍ଜେଣ୍ଟ କହିକି, ପୁଣି ମେଢ଼ିକାଲରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବାକୁ କହିଛି । ଯେ କେହି ହେଲେ ବି ଡରି ଯିବ, ହେଲେ ନାହିଁ, ଏବେ ଯାଏଁ ବି ଦେଖା ନାହିଁ । କି ଚାକିରୀର ଡର କେଜାଣି, ସେଥିରେ ଯୋଡ଼ ତ ଦରମା । ତୁଲିକି ନେଇ କି ଯିବ ଯେମିତି ସେଇ ଅଫିସର । ଦଶ ବର୍ଷର ତେଲ ଲୁଣ ସଂସାର ଭିତରେ ସେଇ ଅଫିସ୍, କାମ, ଛୁଟି ନାହିଁ ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ଶୁଣିନି ସେ । ଘର ପ୍ରତି ନିଘା ବି ନାହିଁ, ଅବଶ୍ଚ ତାକୁ ସବୁ କଥା ବୁଝିବାର ସ୍ବାଧୀନତା ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ । ଶାଶୁ ଶଶୁରଙ୍କୁ ନେଇ ସେ ଯାହା ଚଳି ଆସିଛି । ତାଙ୍କର କେତେ କଥା, ଡହରଞ୍ଜି ନ ଶୁଣିଛି ସେ । ହେଲେ ସଂଗ୍ରାମ କାନକୁ କିଛି ବି ଯିବାକୁ ଦେଇନି । ଦବ ବା କାହିଁକି, କୋଉ ସୁଖଟା ବି ଭାଲି ପକେଇକିଟି ସେ । ଦଶ ବର୍ଷ ହେଲା ତ କୋଲ ଖାଲି, ଘରେ ବିଲେଇ ଛୁଆ ଛଡ଼ା ଆଉ କାହା ରହି ଶୁଭେନା । କୋଉ ସରାଗରେ ଆଉ

ସ୍ବାମୀ ତା' ଆଡ଼େ ଅନେଇବ ବା, ଆଉ ଯଦି ଶାଶୁ-ଶ୍ୱଶୁର କିଛି ଛିଗୁଲେଇ କହିଦେଲେ ସେ ବା ନଶୁଣିବ କାହିଁକି । କିନ୍ତୁ ସଂଗ୍ରାମ କେବେ ଏଥୁ ପାଇଁ କିଛି କହିନାହାନ୍ତି, ତା' ସାହାରା ହେଇ ଠିଆ ହେଇଛନ୍ତି ।

ଭାବନାର ସେ ବୁଢ଼ୀଆଣୀ ଜାଲ ଗୁଡ଼ା ଆଉ ବସା ବାନ୍ଧିବା ଆଗରୁ ସଂଗ୍ରାମଙ୍କ ବସୁଧା ଡାକଟା ପୁଣି ତାକୁ ବର୍ତ୍ତମାନକୁ ଫେରାଇ ଆଣିଥିଲା । ଦୁଇ ଘଣ୍ଟାକାଳ ଏକାକୀ ହାଲିଆ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବା ଦେହରେ କିଛି ବଳ ସାଉଁଟି ଆସିଥିଲା ସଂଗ୍ରାମଙ୍କୁ ପାଖରେ ପାଇ । କେତେ ଯେ ପ୍ରଶ୍ନ ସଂଗ୍ରାମ ପାଖରେ । "କାହାର କଣ ହେଇଛି? ଘରେ ତ ଫୋନ୍ କରିଥିଲି ବାପା ବୋଉ ଠିକ୍ ଅଛନ୍ତି । କହିଲେ ତମେ ବଜାର ଆସି ଆଉ ଫେରିନ । ମତେ ହଠାତ୍ ଡାକିଦେଲ କ'ଣ ହେଇଛି କୁହ ।" ଉତ୍ତରରେ କେବଳ "ମୋ ଝିଅ" କହି ମେଡିକାଲର ସେ କାତ ଭିତରକୁ ହାତ ଦେଖେଇ ପାରିଥିଲା ବସୁଧା । "ମୋ ଝିଅ", ଏତିକି ସବୁ ଭାବିବାର ଶକ୍ତିକୁ ଠପ୍ କରିଦେଇଥିଲା ସଂଗ୍ରାମଙ୍କର । କାତ ଭିତରେ କଅଁଳା ଶିଶୁଟିଏ । ଦେହ ଯାକ କେତେ ତାର, ଛୁଆଁ ଲାଗିତି ଯେ ହିସାବ ନାହିଁ । ଜଣେ ଡାକ୍ତର, ଦୁଇ ଜଣ ନର୍ସ ଘେରି ରହିଛନ୍ତି । ବସୁଧାକୁ ଚାହିଁଲେ ସଂଗ୍ରାମ । ଦୁଇ ଧାର ଲୁହ ଆଖିରେ । ଲୁହ ନୁହେଁ ତ ଦୁଇ ଘଣ୍ଟା ସଂଘର୍ଷର କ୍ଳାନ୍ତି । ବସୁଧା କାନ୍ଧରେ ହାତ ରଖିଲେ ସଂଗ୍ରାମ, ଦଶ ବର୍ଷ ହବ ତ ସେଇଆ କରି ଆସିଛନ୍ତି- ଦୁହେଁ ପରସ୍ପରକୁ ବୁଝିବା, ବୁଝେଇବା । ଲୁହଗୁଡ଼ା ଆନନ୍ଦର ନିଶ୍ଚୟ, ବର୍ଷ ବର୍ଷର ସ୍ୱପ୍ନ ପୂର୍ତ୍ତିର ।

ସେ ଦିନ ସକାଳର କଥା, ସଂଗ୍ରାମ ଅଫିସ୍ ଯିବା ପରେ ବାପାଙ୍କ ଔଷଧ ପାଇଁ ବଜାର ବାହାରି ଥିଲା ବସୁଧା । ଏ ବର୍ଷା ଦିନକୁ କାଦୁଅ ପର୍ ପର୍ ରାସ୍ତା, ସେଥିରେ ପୁଣି ଠିକ୍ ସେହି କଲୋନୀ ମୁଣ୍ଡରେ କୁଡ଼ କୁଡ଼ ଅଳିଆ । ନାକରେ ଶାଢ଼ୀ ଚାପି ପାଦ ସମ୍ଭାଳି ଚାଲୁଥାଏ ବସୁଧା । ହଠାତ୍ କଇଁ କଇଁ କାନ୍ଦିବାର ସ୍ୱର । ତା' ଆଗରୁ ସେ ସ୍ୱରକୁ ବେଶ୍ ଭଲରେ ବାରି ପାରିଥିଲେ ସେ ବୁଲା କୁକୁର ଗୁଡ଼ାକ । ଧାଇଁ ଯାଇଥିଲେ ଡଷ୍ଟବିନ ଆଡ଼କୁ, ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଧାଇଁଲା ବସୁଧା । ଖାତିର ନଥିଲା ଦୁର୍ଗନ୍ଧ କି ଅସନାକୁ । ସେ ବୁଢ଼ା କୁକୁରଟା ଦାନ୍ତ ଲଗେଇ ପଲିଥିନ୍ ଟାଣି ଆଣିଲା ବେଳକୁ ଭିଡ଼ିନେଲା ବସୁଧା । ଝାମ୍ପି ପଡ଼ିଲା କୁକୁରଟା ବସୁଧା ଉପରକୁ, ହେଲେ କିଛିକୁ ଭ୍ରାନ୍ତେଇ ନକରି ଏକା ନିଶ୍ୱାସରେ ପଲିଥିନ୍ ଧରି ଦୌଡ଼ିଲା ବସୁଧା, କୁକୁର ଗୁଡ଼ା ବି

କେତେ ବାଟ ଧାଇଁ ଥାନ୍ତେ ଯେ । ମା'ର ସାହସ ଆଗରେ ଶିକାରର କ୍ଷୁଧା ହାର ମାନିଥିଲା । ନିଜକୁ, ବର୍ଷାକୁ, ଖଣ୍ଡିଆ ରାସ୍ତାକୁ କାହାକୁ ଖାତିର ନକରି ବସୁଧା ପହଞ୍ଚିଲା ଡାକ୍ତରଖାନାରେ । ସଂଗ୍ରାମ ବି ଏବେ ଯାଏଁ ଦେଖି ନ ଥିଲେ, ବସୁଧା ହାତରେ କୁକୁର କାମୁଡ଼ା ଚିହ୍ନ । ବସୁଧା ବି ଏବେ ଯାଏ ସେ କଷ୍ଟ ଜାଣିନି, ବୋଧ ହୁଏ, ମାତୃତ୍ବର ଗର୍ବରେ ।

୯

ଛୁଆଟାକୁ ମାରିଦେଇ ଆସିଲ ତ? ତୁମ୍ଭ ତୁମ୍ଭ କରି ନବ କାନରେ ପଚାରିଲା ସୁମିତ୍ରା । "ହଁ ଯାହା ଜଳଦି ଜଳଦିରେ କରି ହେଇଥାନ୍ତା ତ କଲି, ଏ ପୋଡ଼ାମୁହଁଟା ଏବେ ଯାଏ ବି ଶାନ୍ତିରେ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଦେଲାନ୍ତି । ରାତି ଅଧରେ ଛୁଆ ଜନ୍ମ କରିଥିଲେ ହେଲେ ନ ଥାନ୍ତା । ନାହିଁ, ଜନ୍ମ କଲା ସକାଳୁ । ଭାର୍ଗବ ଭଲ ବର୍ଷା ଜୋର ଥିଲା, ରାସ୍ତା ଚିକେ ଶୁନ୍‌ଶାନ୍ ଥିଲା । କେହି ନ ଥିଲାବେଳେ ଡଷ୍ଟବିନ୍‌ରେ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଇ ଆସିଛି ।" ଗୋଟା ନିଶ୍ବାସରେ କହିଗଲା ନବ । "ମଲା ମଲା, ତଣ୍ଡି ଚିପି ଦେଇ ଆସିଲନି । ଯଦି ବଞ୍ଚି ଯାଇଥିବ ।"- ସୁମିତ୍ରା ତଥାପି ଚାପା ଗଳାରେ ପଚାରିଲା । "ଆରେ ବଞ୍ଚିବ କେମିତି? ଯୋଉ ବରଷା, ସେଥିରେ ସେ ବୁଲା କୁକୁର ଗୁଡ଼ାକ ଆଉ କ'ଣ ରଖୁଥିବେ ତାକୁ ।" ଖଟ ଉପରେ ମୃତବତ୍ ପଡ଼ିରହିଥାଏ ପ୍ରିୟା । ଶରୀରର କଷ୍ଟ ଶରୀରରେ ମରି ସାରିଥାଏ । ପାଖରେ ସ୍ବାମୀ ଦାରୁ ସମ ବାପାମାଆଙ୍କ କଥା ଶୁଣୁଥାଏ । ପ୍ରିୟା ଭିତରର ମାଆ ଏ ହତ୍ତାକାରୀଙ୍କୁ ପନିକିରେ ହାଣି ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଥାଏ, ହେଲେ ଭିତରର ନାରୀଟା ସେମିତି ତୁମ୍ଭ ଚାପ୍ ଶୋଇଥାଏ ଅବଳାଟିଏ ହୋଇ ।

ପ୍ରିୟା, ବିବାହ ପରେ ସବୁ କିଛି ଠିକ୍ ଚାଲିଥିଲା, ଭଲ ପାଉଥିବା ସ୍ବାମୀ, ଶାଶୁ-ଶ୍ୱଶୁର, ଭଲ ଚଳିଲା ଘର । ହେଲେ ପ୍ରଥମ ମାତୃତ୍ବ ପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଚୁବହାରରେ କିଛି କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଥିଲା । ପୁଅଟିଏ ଦେଇ ପାରିଲାନ୍ତି ସିଏ ମଲା ବେଳେ ପାଣି ଦବାକୁ । ଝିଅ ହେଲା ବୋଲି କେତେ କଥା ଶୁଣିଛି । ଦ୍ୱିତୀୟ ଛୁଆ ବେଳକୁ ଶାଶୁ ସିଧା ସିଧା କହିଦେଲେ ଝିଅ ହେଲେ ବାପଘରୁ ନ ଫେରିବା ପାଇଁ । ଫଟା କପାଳ ତା'ର, ସେଇ ଝିଅ । ଶାଶୁ-ଶ୍ୱଶୁର ତ ଛାଡ଼ି, ସ୍ବାମୀ ବି ଆସିଲାନ୍ତି ଥରେ ଦେଖିବାକୁ । ଫୋନ୍‌ରେ କହିଦେଲେ ସେଠି ରହିଯିବାକୁ । ପରେ ଗାଁରେ ଭଲଲୋକି ବସିଲେ, କଥା ଛିଣ୍ଡିଲା ସେ ଶାଶୁ ଘରକୁ ଯିବ । ଝିଅ ଦୁଇଟାର ଖର୍ଚ୍ଚ ପାଇଁ

ତା' ବାପଘର କିଛି କିଛି ପଇସା ପଠେଇବେ । ବାପାମା' ବି ରାଜି ହେଲେ ଝିଅର ଖୁସି ପାଇଁ । ପ୍ରିୟା ଭାବିଥିଲା ଯାହା ହଉ ତା ଦୁଖ କିଛି ମାତ୍ରାରେ ଗଲା । ପୁଣି ସୁଖର ସଂସାର କରିବ । ହେଲେ ଏ ସବୁ ସ୍ବପ୍ନର ଆୟୁଷ ପାଣିଫୋଟକାର ଆୟୁଷ ଥିଲା ।

ଶାଶୁଙ୍କର ପୁଣି ସେଇ ନାତି ନାତି ଘୋଷା ସେମିତି ଚାଲିଲା, ତୃତୀୟ ଥର କିନ୍ତୁ ଆଉ କେହି ରିସ୍କ ନେଲେନି । ଡାକ୍ତରକୁ କିଛି ପଇସା ଦେଇ ପରୀକ୍ଷା କରି ଜାଣିନେଲେ ଝିଅ ବୋଲି । ବାସ୍ ଦୁନିଆ କ'ଣ ଜାଣିବା ଆଗରୁ ବିଚାରୀ ସଫା ହେଇଗଲା । ତୁପ୍ ଥିଲା ମାଆ, ଛାତି ଫଟେଇ କାନ୍ଦି ବି ପାରିଲାନି । ତୁପ୍ ଥିଲେ ତା' ସ୍ବାମୀ ଆଉ ବଢ଼ି ଚାଲିଥିଲା ତା' ଉପରେ, ଆଉ ସେ ଦୁଇ ଝିଅ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର । ମନରେ ଟିକେ ଇଚ୍ଛା ନଥିଲେ ବି ପୁଣି ରାଜି ହେଲା ସେ, ପୁଅ ଜନ୍ମ ନ ହେଲେ ପରା ତା ମାଆ ହେବା ଧିକ୍ । ନିଜ ପାଇଁ ନ ହେଲେ ବି, ସେ ଦୁଇ ଝିଅଙ୍କ ଜୀବନ ପାଇଁ ଗର୍ଭଧାରଣ କଲା । ହେଲେ ନିୟମ କଟକଣା ହେତୁ ଏଥର ଆଉ ପରୀକ୍ଷାଟା ହେଇ ପାରିଲାନି । ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହେଲା ବେଳକୁ ଝିଅ । ତାରି ସାମ୍ନାରେ ବିଚାର ବିମର୍ଷ ଚାଲିଥାଏ, ହେଲେ ଉତ୍ତର ଦେବାର ଅଧିକାର ନ ଥାଏ । ଶେଷରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ହେଲା ମାରି ଦିଆଯିବ ସେ ଶିଶୁକୁ । ମାଆର ସ୍ତନ ସ୍ବର୍ଗ ପୂର୍ବରୁ ଲିଭି ଯିବ ତା' ଜୀବନ ଦୀପ । ପୁଣି ତୁପ୍ ରହିଲା ପ୍ରିୟା । ଦୁଇଟି ଜୀବନ ରଖିବା ପାଇଁ ହାର ମାନିଗଲା ମା ।

୩

ଆରେ ହଁ, ସେ ଝିଅ ଏବେ ଭଲ ଅଛି । ବସୁଧା ନୁହେଁ ତ ସେ ସତେ ତା ଯଶୋଦାକୁ ପାଇ ଯାଇଛି । ବସୁଧା-ସଂଗ୍ରାମକୁ କିଛି ସମୟ ଲାଗିଥିଲା ଅବଶ୍ୟ ବାପାମାଆଙ୍କୁ ବୁଝେଇବାକୁ । ଜାତି ଗୋତ୍ର ନ ଥିବା ଶିଶୁକୁ ନିଜ ନାଁ ଦେବାକୁ । ବସୁଧା ଝିଅର ନାଁ ଦେଲା 'ଦୁହିତା' । କେ ଜାଣେ ସେ ବୋଧେ ବୁଝି ପାରିଥିଲା, ଏ ଝିଅ ଜନ୍ମରୁ ହିଁ ଦୁଇ କୁଳର ହିତ କରିଦେଇଛି, ଦୁହିତା ସାଜି ଯାଇଛି ।

ମୃତ୍ୟୁସନ୍ଦ୍ର ଆଳାପ

ସଂଗ୍ରହଣ ମହାପାତ୍ର

ବିଷ୍ଣୁମୋହନ ମିଶ୍ରଙ୍କ ଅନ୍ତିମ ସମୟ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ପାଖେଇ ଆସିବ ବୋଲି କେହି ବିଶ୍ୱାସ କରୁପାରୁନଥାନ୍ତି । ସପ୍ତାହେ ପୂର୍ବରୁ ଏକ ଦାମି ଘରୋଇ ହସ୍ତାତାଳରେ ହୃଦଘାତ ରୋକିବା ଲାଗି ବହୁମୂଲ୍ୟର ଅସ୍ତ୍ରୋପଚାର କରାହେଇଥିଲା । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ପାଣିରେ ଭସେଇ ମନସ୍କାମନା ପୂରଣ କଲାପରି ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଇଛି ସେଥିରେ । ପୁଅବୋହୂ ଝିଅକୁଇଁ ସବୁ ଲାଗିପଡ଼ିଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ପଛରେ । କିନ୍ତୁ ଡାକ୍ତର କହୁଛନ୍ତି ବଞ୍ଚିବା ଆଶା କମ୍ । ଦେହ ମୁଣ୍ଡ ଶିଥିଳ ପଡ଼ିଗଲାଣି । ପାଦ ଗୁଡ଼ାକ ଫୁଲି ଉଠୁଥାଏ, ଦେହର ବର୍ଜ୍ୟବସ୍ତୁ ସଠିକ ଭାବରେ ନିଷ୍କାସନ ହେଉନଥିବାରୁ ଏମିତି ଅବସ୍ଥା । ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଅନନ୍ୟ କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟ କଥା କ'ଣ କାହା ହାତରେ ଅଛି !

ସନ୍ଧ୍ୟା ସାତଟା ହେଲାଣି କିନ୍ତୁ ବିଷ୍ଣୁ ବାବୁଙ୍କ ନିଦ ଭାଙ୍ଗୁନି । ଅସ୍ତ୍ରୋପଚାର ପରଠାରୁ ନିଦ ହେଉନଥିବାର ଅଭିଯୋଗ କରୁଥିଲେ ସେ, କିନ୍ତୁ ଆଜି ଆରାମରେ ଶୋଇରହିଛନ୍ତି । ସ୍ତ୍ରୀ ସାଧନା ଦୁଇ ତିନିଥର ଯାଇ ପାଦ ହଲାଇ ଉଠେଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେଣି କିନ୍ତୁ ବିଷ୍ଣୁ ବାବୁ ନିର୍ବିକାର ଚିତ୍ତରେ ଶୋଇଛନ୍ତି । ବୋହୂ ସୁମୋନାଙ୍କର ଚିକେ ସନ୍ଦେହ ହେଲା, ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନାଡ଼ୀ ପରୀକ୍ଷା

କଲେ । ହୃଦୟନ୍ତର ଖୁଣ ହେଇଆସିଲାଣି, ବିକଳ ହେଇ ଡାକପକେଇଲେ ସ୍ବାମୀ ପରେଶଙ୍କୁ ।
ବିଷ୍ଣୁ ବାବୁଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ନିଆହେଲା ହସ୍ତାତାଳ ।

ମୁହଁରେ ଅମ୍ଳଜାନ ଥଳୀ ସଂଯୋଗକରି ଡାକ୍ତରୀଦଳ ନା ନା ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷା
ଆରମ୍ଭକଲେ । ଗୋଟାଏ ଦିନ ଆଇ.ଆଇ.ସି.ୟୁ.ରେ ରହିବାପରେ ବିଷ୍ଣୁ ବାବୁଙ୍କ ଚେତା ଫେରିଲା
କିନ୍ତୁ ଦେହ ଆହୁରି ରୁଗ୍ନ । ଲମ୍ବ ଚଉଡ଼ା ଶରୀରଟି ଯେମିତି ହସ୍ତାତାଳର ଖଟିଆରେ ସିକୁଡ଼ି
ହେଇପଡୁଥାଏ । ମିଞ୍ଜି ମିଞ୍ଜି କରି ଆଖି ଖୋଲିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ବିଷ୍ଣୁ ବାବୁ, ଆଲୋକିତ କକ୍ଷଟା
ସତେକି ରେଟିନା ଉପରେ ପ୍ରହାର କରିପକାଉଛି । ଡାକ୍ତରଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କ୍ରମେ ଆଲୋକ ଟିକେ
କମେଇ ଦିଆଗଲା, ଏବେ କ୍ଷୟ ନହେଲେ ମଧ୍ୟ ଆଖି ଖୋଲିବାରେ ସକ୍ଷମ ହେଲେ ବିଷ୍ଣୁ ବାବୁ ।
ତାଙ୍କ ଖଟିଆ ଚାରିପଟେ ଗହଳି, ଘରଲୋକ ଘେରି ଠିଆ ହେଇଛନ୍ତି । ପିଲାଦିନର ସାଙ୍ଗ ଅନାଦି
ମଧ୍ୟ ଆସିପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି । ସେପଟେ ପାଦ ପାଖରେ ସାଧନା ବସି ମୁହଁ ଲୁଚେଇ ପାଦ ଚାପି ଚାଲିଛନ୍ତି
। କେତେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ସତରେ ସାଧନାର ! ସବୁ ଚିହ୍ନା ମୁହଁଗୁଡ଼ା ଝାଉଁଳି ପଡ଼ିଛି, ଆଉ ଏକପ୍ରକାରର
ଭାବାବେଗ ସବୁ ମୁହଁରେ । ସଭିଙ୍କ ଆଶା ବିଷ୍ଣୁ ବାବୁ ଶୀଘ୍ର ସୁସ୍ଥ ହେଇଯାଆନ୍ତୁ, କିନ୍ତୁ ଅତିହ୍ନା
ଚେହେରାଟା କାହାର । ଖଦି ଧଳା କମିଜ ପିନ୍ଧି କିଏ ସେ? ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପରାମର୍ଶ କ୍ରମେ ସମସ୍ତେ
କକ୍ଷରୁ ବାହାରି ଗଲେ କିନ୍ତୁ ସେ ଅତିହ୍ନା ଲୋକଟି ସେମିତି ବସିରହିଥାଏ ।

“କେମିତି ଲାଗୁଛି ବିଷ୍ଣୁ?” ଅତିହ୍ନା ଲୋକ ଏଥର ପାଖକୁ ଆସି ପଚାରିଲା ।

“ତମେ କ’ଣ ଡାକ୍ତର?”

“ମୋ ପରିଚୟ ଗୁପ୍ତ ଥାଉ, କିଛି ସମୟପରେ କହିବି । ତମକୁ ଏହି ଖଦି ଧଳା କମିଜଟା
ଦେଖୁ ଟିକେ ସନ୍ତୋଷ ଲାଗୁଥିବ, ନୁହେଁ?”

“ହଁ, ମୋର ଭାରି ପ୍ରିୟ ଧଳାରଙ୍ଗ । କେତେଥର ଭାବିଛି ଏମିତି ସଫା ଧଳା କମିଜ ପିନ୍ଧିବି
ବୋଲି କିନ୍ତୁ ସାଧନାର ସବୁବେଳେ ବାରଣ । ମୁଁ କାଲେ ଧଳାକୁ କୋତରା କରିଦିଏ!”, ଅଳ୍ପ
ହସିକହିଲେ ବିଷ୍ଣୁ ବାବୁ ।

“ତମ ଶରୀର ଅତ୍ୟଧିକ ରୁଗ୍ନ ହେଇଗଲାଣି । କଷ୍ଟ ସହ୍ୟ କରିପାରୁଛ, ବିଷ୍ଣୁ?”

“ସାରା ଜୀବନ ବିତିଗଲା କଷ୍ଟ ସହ୍ୟ କରି, ଏହି କଷ୍ଟ ବି ଦେହସୁହା ହେଇଗଲାଣି ।”

“ଭଲ, ତେବେ ଏହି କଷ୍ଟ ଆଉ ଅଳ୍ପ କ୍ଷଣର । ତା’ପରେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ତମ ଶରୀର ଏହି ଯନ୍ତ୍ରଣାରୁ ମୁକ୍ତ ହେଇଯିବ ।”

“ଧନ୍ୟବାଦ ଡାକ୍ତର ବାବୁ । ଆପଣଙ୍କ ଏହି ସଂସ୍ଥା ଉପରେ ମୋର ଭରଷା ଗତ ବର୍ଷରୁ ରହିଛି । ମୁଁ ଜାଣେ ଗତଥର ପରି ଏଥର ମଧ୍ୟ ଆପଣ ମୋତେ ଆରୋଗ୍ୟ କରିଦେବେ ।”

“ତମ ଯନ୍ତ୍ରଣାରୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ମୁଁ ଆଶିଛି ନିଶ୍ଚୟ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତମ ଡାକ୍ତର ନୁହେଁ ।”

“ଏହି କଥାର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ମୁଁ ବୁଝିପାରୁନି । ତେବେ ଆପଣ କିଏ ମହାଶୟ?” ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର ସହ ପଚାରିଲେ ବିଷ୍ଣୁ ।

“ବୋଧହୁଏ ମୋ ପରିଚୟ ତମର ସମସ୍ତ ସଂଶୟ ଦୂରେଦେଇପାରେ । ମୁଁ ତମ ମୃତ୍ୟୁ, ତମକୁ ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ ଆବରଣରୁ ମୁକ୍ତ କରିବାପାଇଁ ଆସିଛି । ତମକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହବାକୁ ପଡ଼ିବ ।”

“ହା ହା ହା, ତମକ୍ତାର !! ଆପଣଙ୍କ ବ୍ୟଙ୍ଗକରିବା ମିଜାଜ୍ ଭାରି ଭଲ, ମୋ ସ୍ଥାନରେ ଅନ୍ୟକେହି ଥିଲେ ତରି ଛାନିଆ ହେଇଥାଆନ୍ତା ।” ହସିପକେଇ କହିଲେ ବିଷ୍ଣୁ ବାବୁ ।

“ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଖି ଲାଗୁଛି ଆପଣ ଜଣେ ମନୋବିଜ୍ଞାନୀ ବୋଧେ । ମୋତେ ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି ।”

“ବ୍ୟଙ୍ଗ କରିବାର ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ । ମୃତ୍ୟୁ କେବେ କାହା ସହ ବ୍ୟଙ୍ଗକରେନା । ମୃତ୍ୟୁ ହିଁ ଜୀବନର ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟ ।”

“ମୋର ହସ ବନ୍ଦ ହେଉନାହିଁ । ଆପଣ ସତରେ ମଜାଳିଆ ଲୋକ । ଆପଣଙ୍କୁ ନିହାତି ଡାକ୍ତର ପଠେଇଥିବେ ମୋତେ ଏମିତି କଥା କହି ହେସେଇବା ଅଭିପ୍ରାୟରେ ।”

“ମୋର ଏଠାରେ ଆସିବାର ଅଭିପ୍ରାୟ କେବଳ ତମକୁ ସାଥରେ ନେଇଯିବା । ତେବେ ତମକୁ ଆଉ କିଛି କ୍ଷଣପରେ ଜଣାପଡ଼ିଯିବ ଏହି ସତ୍ୟ ବିଷୟରେ ।”

“କେଉଁ ସତ୍ୟ? ଛାଡ଼ନ୍ତୁ ମୋତେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ପ୍ରମାଣ ଦେଇପାରିବେ, ଯାହାପରେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ କଥା ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିନେବି?”

“ପ୍ରମାଣ ଦେଇ କଥାର ସତ୍ୟତା ପ୍ରତିପାଦନ କରିବା ମୋ କାମ ନୁହେଁ ।”

ଏତିକି ବେଳେ ବାହାରୁ ନର୍ସ ଆସିଭିତରେ ବିଷ୍ଣୁ ବାବୁଙ୍କ ନାଡ଼ି ପରୀକ୍ଷା ତଥା ମେସିନରେ ହୃଦସ୍ପନ୍ଦନ ଏବଂ ରକ୍ତଚାପ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

“ଏହି ନର୍ସ କହିବେ ଆପଣ କିଏ” ଏତକ କହି ବିଷ୍ଣୁ ବାବୁ ନର୍ସଙ୍କ ହାତକୁ ଛୁଇଁବାର ଚେଷ୍ଟା କରି ଅସଫଳ ହେଲେ । “ଆରେ ଯେ କ'ଣ? ମୁଁ କାହିଁକି ଏ ଡିଅକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରିପାରୁନି? ସେ କାହିଁକି ମୋ ଡାକ ଶୁଣୁନାହିଁ?”

“କାରଣ ତମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂଜ୍ଞାହୀନ ।”

“ଯଦି ସଂଜ୍ଞାହୀନ ତେବେ ଆପଣଙ୍କ ସହ ଏହି ଆଲାପ କେମିତି ସମ୍ଭବ?”

“ମୋ ସହ ଆଲାପ ତମେ ତମର ଅବଚେତନ ଅବସ୍ଥାରେ କରୁଛ । ଏହା ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ ବୋଲି ଭାବିପାର ।”

ବିଷ୍ଣୁ ବାବୁ ହତବାକ ହୋଇ ଚାହିଁରହିଥାନ୍ତି । ମୃତ୍ୟୁ ପୁଣି କହିବା ଆରମ୍ଭକଲା “ଜୀବନ ଥିବା ଯାଏଁ ସମସ୍ତେ ମିଛ ମାୟା ପଛରେ ଗୋଡ଼େଇଥାନ୍ତି, ମୃତ୍ୟୁ ପରି ଏକ ଅନନ୍ତ ସତ୍ୟକୁ କେବେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ମୃତ୍ୟୁ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଥାଏ ସେତେବେଳେ ତାକୁ ଭ୍ରମ ବୋଲି ମାନିନିଅନ୍ତି ।”

“ତେବେ କ'ଣ ମୋତେ, ଯମପୁରୀ ନେଇଯିବେ ଆପଣ?”

“ମୁଁ ଯମଦୂତ ନୁହେଁ, କେବଳ ଗୋଟାଏ ମାଧ୍ୟମ ବିଷ୍ଣୁ । ତମ ରୁଗ୍ମ ମର ଶରୀରୁ ତମ ଆତ୍ମାକୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ମୋର ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ ।”

“କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଶୁଣିଛି ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଯମପୁରୀରେ କର୍ମ ଅନୁଯାୟୀ ଫଳ ମିଳେ!”

ଏଥର ମୃତ୍ୟୁ ସ୍ଥିତ ହସି କହିଲା, “ଆଛା ତେବେ କୁହ ଯେ, ମୃତ୍ୟୁ ପରେ କ'ଣ ହୁଏ?”

“ଅର୍ଥାତ୍?” ବିଷ୍ଣୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲେ ।

“ଅର୍ଥାତ୍, ମୃତ୍ୟୁ ପରର ସଂସ୍କାର କ'ଣ?”

“ଶବ ସକ୍ରୀର, ପନ୍ଦର ଦିନର ଶୋକ ପାଳନ ଆଦି ।”

“ଠିକ୍ କହିଲ ବିଷ୍ଣୁ, ତେବେ ଶବ ସକ୍ରୀରରେ ମର ଶରୀରକୁ ଅଗ୍ନିକୁ ସମର୍ପଣ କରାଯାଏ । ମର ଶରୀରରୁ ବାହାରିଯାଏ ଆତ୍ମା । ତମେ ଗୀତାରେ ପଢ଼ିଥିବ ଯେ, ଆତ୍ମା ଅମର ବୋଲି । ଆତ୍ମା କେବଳ ଅମର ନୁହେଁ ଏହା ସମସ୍ତ ମୋହ, କଷ୍ଟ, ଦୁଃଖଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବରେ । ଆତ୍ମାକୁ ସୃଷ୍ଟି କରିହେବ ନାହିଁ କି ଏହାର ନାଶ କରିହେବନାହିଁ, ଏହା କେବଳ ଗୋଟାଏ ଶରୀରରୁ ବାହାରି ଅନ୍ୟ ଶରୀରକୁ ଚାଲିଯାଏ । ଆଉ ରହିଲା ଯମ ଯନ୍ତ୍ରଣା ତଥା କର୍ମଫଳ ତେବେ ସେ ସବୁ ମଣିଷ ତାର ଇହ ଜନ୍ମରେ ହିଁ ପାଇଯାଏ । ସ୍ବର୍ଗ ସୁଖ ଏବଂ ପାତାଳର ଯନ୍ତ୍ରଣା, ମଣିଷ ନିଜ କର୍ମ ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ଜନ୍ମରେ ପାଇଯାଏ ।”

ହଠାତ୍ ହୃଦୟନ୍ତର ଦର୍ଶାଉଥିବା ମେସିନର ଶବ୍ଦ ଖୁଣ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ବାହାରେ ବସିଥିବା ନର୍ସ ଭିତରକୁ ଆସି ପୁଣିଥରେ ନାଡ଼ିପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ଏବଂ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦୌଡ଼ିଗଲେ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପାଖକୁ । ଡାକ୍ତର ମଧ୍ୟ କିଛି କ୍ଷଣରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଘରଲୋକ ମଧ୍ୟ ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ । ସମସ୍ତେ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଆଶାପୂର୍ଣ୍ଣ ନଜରରେ ଚାହିଁଥାନ୍ତି । ସାଧନା ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ପାଦ ପାଖରେ ବସି ମହାମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ମନ୍ତ୍ର ଯାପ କରୁଥାନ୍ତି ।

ବିଷ୍ଣୁ ମୃତ୍ୟୁର ଆବେଗହୀନ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ, “ତେବେ କ'ଣ ସମୟ ହେଇଗଲା?”

ମୃତ୍ୟୁ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ହାତଧରି ଉତ୍ତର ଦେଲା “ତମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ, ଆସ ।”

ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ନାଡ଼ିପରୀକ୍ଷା କରୁଥିବା ଡାକ୍ତର ଏଥର ଧୀରେ କରି ତାଙ୍କ ହାତକୁ ଥୋଇଦେଲେ । ମେସିନ ଗୁଡ଼ିକରେ ଉପର ତଳ ହୋଇ ଚାଲୁଥିବା ଗାର ସବୁ ସମାନ୍ତରାଳ ରେଖାରେ ପରିଣତ ହେଇଗଲେ । ଘରଲୋକଙ୍କ କାନ୍ଦବୋବାଳିକୁ ପଛରେ ପକାଇ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଆତ୍ମା ଚାଲିଗଲା ପରମାତ୍ମା ପାଖକୁ ଆଉ ହସ୍ତାତାଳରେ ପଡ଼ିରହିଲା ତାଙ୍କ ରୁଗ୍ନ ମର ଶରୀର ।

ଫାଇଟ୍ (ସୁଅର ମୋ ସବୁ)

ଜ୍ୟୋତି ରଞ୍ଜନ ସାହୁ

ଆଜି ପୁରୀ ଦରଖଲି ଗାଆଁର ସବୁଆଡ଼େ ଚର୍ଚ୍ଚା । ଚର୍ଚ୍ଚାର କାରଣଟା କ'ଣ ଜାଣନ୍ତି? କାରଣଟା ହେଉଛି ଆଜି ସେହି ଗାଆଁର ସମସ୍ତଙ୍କର ଅତି ଆପଣାର ଗପୁ ଭାଇ ମନୋନୀତ ହୋଇଛନ୍ତି ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡ଼େମୀ ପୁରସ୍କାର ପାଇବାପାଇଁ । ସାଙ୍ଗମାନେ ସତେଅବା ପାଗଳ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ଏଖବର ଶୁଣିବାପରେ । ଗପୁ ଭାଇର ପରିବାର ଲୋକ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁନାହାନ୍ତି ତାଙ୍କର ଗପୁ ଆଜି ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡ଼େମୀ ପୁରସ୍କାରର ବିଜେତା । ନିଜେ ଗପୁ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁନଥାଏ ନିଜ କାନଉପରେ । କିଛି ସମୟର ଅନ୍ତରାଳରେ ଘରେ ଲାଗିଗଲା ସାମ୍ବାଦିକଙ୍କର ଗହଳି । ଗାଆଁ ଶେଷଆଡ଼କୁ ସେହି ନୁଆଁଣିଆ ଦୁଇ ବଖରା ଟାଇଲ୍‌ଘରେ ଲୁଚିରହିଥିବା ସେହି ପ୍ରତିଭାକୁ ଦେଖିବାପାଇଁ ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ବ୍ୟଗ୍ର । ସର୍ବାଗ୍ରେ ନିଜନିଜର ଟିଭି ଚ୍ୟାନେଲ୍‌ରେ ଖବର ପ୍ରସାରଣ କରିବା ପାଇଁ ସବୁ ସାମ୍ବାଦିକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସ୍ତୁତ । ଚାରିପ୍ରାଣୀ ପାଇଁ ନିଅଣ୍ଟ ଘରଟା ଏତେ ଜନଗହଳକୁ କେମିତି ନିଜ ଭିତରେ ସାଉଁଟିପାରିଥାଆନ୍ତା ! ବୋଧହୁଏ ସେହିକାରଣରୁ ସାମ୍ବାଦିକମାନେ ସେହି ପ୍ରତିଭାର ସାକ୍ଷାତକାର ନେବାପାଇଁ ଘରବାହାରେ ଅପେକ୍ଷାରତ । ବାହାରେ ଚତୁର୍ଦିଗରେ ଗୁଞ୍ଜରିତ ହେଉଥାଏ' ଗପୁ ଭାଇ ଗପୁ ଭାଇ'ର ଧ୍ବନି । କିଛିସମୟପରେ ଘରଭିତରୁ ବାହାରିଲେ ଜଣେ ବ୍ୟୋମ୍ଭଜ୍ୟେଷ୍ଠ ବ୍ୟକ୍ତି । ସେ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଇ କହିଲେ "ଆପଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୋର ବିନମ୍ର ପ୍ରଣାମ

। ମୁଁ ଗପୁର ବାପା । ତା'ର ଶରୀର ଅସୁସ୍ଥ । ସେଥିପାଇଁ ସିଏ ଏଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେବାକୁ ଅନିଚ୍ଛୁକ । ତା'ତରଫରୁ ମୁଁ ଆପଣମାନଙ୍କ ପାଖରେ କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ।" ବାହାରେ ଉପସ୍ଥିତ ସମସ୍ତ ସାମ୍ବାଦିକ ନିଜନିଜ ଭିତରେ କଥାବାର୍ତ୍ତାହୋଇ ଚାଲିଗଲେ । ଏହିସମସ୍ତ କଥୋପକଥନକୁ ରୁମ୍ ଭିତରେ ଥାଇ ଗପୁ ଶୁଣୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ଥିଲା ନୀରବ ଆଉ ନିର୍ବିକାର । ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅପେକ୍ଷା କିନ୍ତୁ ସେହିଦିନଟିକୁ ଯେଉଁଦିନ ଗପୁ ପୁରସ୍କାର ଗ୍ରହଣ କରିବ ।

ସମୟ ଗଡ଼ିଚାଲିଲା ଆଉ ସମୟସହ ତାଳଦେଇ ବଢ଼ିଚାଲିଥିଲା ସଭିଙ୍କର ଉତ୍କଣ୍ଠା । ସେଦିନଟା ଆସି ଉପନୀତ ହେଲା । ଉପସ୍ଥିତ ଅତିଥି ଆଉ ବିଶିଷ୍ଟବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଗହଣରେ ଜଣେ ପରେ ଜଣେ ପୁରସ୍କାରରେ ସମ୍ମାନିତ ହେଉଥାଆନ୍ତି । ଶେଷରେ ଆସିଲା ସେହି ବହୁ ପ୍ରତିକ୍ଷୀତ ସମୟ । ସମ୍ମାନର ସହ ଡକାଗଲା ଗପୁର ନାମ । କରତାଳିରେ କମ୍ପିଉଟିଲା ସେଠାକାର ପରିବେଶ । ସମସ୍ତେ ଅପେକ୍ଷାରତ ଦେଖିବାକୁ କିଏସେହି ଅନାମଧେୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଯାହାର ଲେଖନୀ ମୁନରେ ଭରିରହିଛି ଶତସିଂହର ଶକ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କ ଅପେକ୍ଷାର ଅନ୍ତଘଟାଇ ମଞ୍ଚ ଉପରକୁ ଆସୁଥିଲା ଗପୁ । ହେଲେ ଏ କ'ଣ ! ଲେଖନୀ ମୁନରେ ଶତସିଂହର ବଳ ରଖୁଥିବା ଲେଖକଟା ହିଲ ଟେନ୍ନାରରେ । ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ । ଆଜ୍ଞା ହଁ ! ଆମ ଗପୁଟା ଦିବ୍ୟାଙ୍କ । ତା'ର ଡାହାଣ ହାତ ଆଉ ଡାହାଣ ଗୋଡ଼ ନାହିଁ । କଥା କହିବାକୁ ଅସମର୍ଥ । ମୁଣ୍ଡ ଖପୁରୀର ଅର୍ଦ୍ଧେକ ଭାଗ ହୋଇଛି ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ସର୍ଜରୀ । ସେହି ହିଲ ଟେନ୍ନାରରେ ଗପୁ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲା ପୁରସ୍କାର ଗ୍ରହଣ କରିବାପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ଅତିଥିଙ୍କ ପାଖରୁ । ସମସ୍ତେ ନିରୁତ୍ତର ନୀରବ ଗପୁ ମୁହଁରୁ କିଛି ଶୁଣିବା ପାଇଁ । ହିଲ ଟେନ୍ନାର ପଛରେ ଛିଡ଼ାହୋଇଥିବା ଗପୁର ବାପାଙ୍କ ଆଖିରୁ ବହିଚାଲିଥାଏ ଧାରଧାର ଲୁହ । ଗପୁର ଇଚ୍ଛା ଥିଲା ମଞ୍ଚ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହିଲଟେନ୍ନାରେ କେବଳ ତାର ବାପା ହିଁ ତାକୁ ନେବେ । ଧୀରେଧୀରେ ଗପୁର ବାପା ପକେଟରୁ ବାହାରକଲେ ଲେଖାହୋଇଥିବା କାଗଜର ଫର୍ଦଟିଏ । ଚାଲିଚାଲି ଗଲେ ପୋଡ଼ିଯିବ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ଥରଥର ଗଳାରେ କହିଲେ, "ଏଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ସମସ୍ତ ମାନ୍ୟଗଣ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ । ଆଜି ମୋ ପୁଅ ମୋତେ ଦେଇଥିବା ଉପହାର ସତରେ ମୋ ପାଇଁ ଅମୂଲ୍ୟ । ଜଣେ ବାପ ପାଇଁ ଏହା ଠାରୁ ଅଧିକ ଗର୍ବର ବିଷୟ ଆଉ କ'ଣ ହୋଇପାରେ ଯେତେବେଳେ ସେ ପରିଚିତ ହୁଏ ନିଜ ପୁତ୍ରର ପରିଚୟରେ । ଆଜି ଏଠାରେ ମୋ ପୁଅର କିଛି ଧାଡ଼ିର ବକ୍ତବ୍ୟ ଆପଣଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରୁଛି ।" ତେବେ ତାଙ୍କର ଶତତ ପ୍ରୟାସ ବିଫଳ ହେଉଥାଏ ଅଶ୍ରୁରୁପି ଅନ୍ତରର ଭାବାବେଗକୁ ପ୍ରତିହତ କରିବା ପାଇଁ । ସେପଟେ ତାଙ୍କ ବକ୍ତବ୍ୟକୁ ଅନ୍ୟଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷ ସମସ୍ତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସଭିଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ହିନ୍ଦୀରେ ରୂପାନ୍ତରଣ କରୁଥାନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କ

ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଗପୁ ଲେଖୁଥିବା ସେହି କାଗଜଟିକୁ ପଢ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ଗପୁର ବାପା । ସେଥିରେ ଲେଖାଥିଲା, "ଏଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ସମସ୍ତ ସମ୍ମାନାନ୍ୱୟ ବ୍ୟକ୍ତିଗଣ ! ମୋତେ ଆପଣ ଯେପରି ଦେଖୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଠିକ୍ ସେହିପରି । ଯଦି କିଛି ଜାଣିପାରୁନଥିବେ ତେବେ ସେଇଟା ହେଉଛି ମୁଁ କଥା କହିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଅସମର୍ଥ । ବୋଧହୁଏ ଭଗବାନକଙ୍କର ଏହାହିଁ ଇଚ୍ଛାଥିଲା । ପଞ୍ଚମ ଶ୍ରେଣୀରେ ଦିନେ ଘରୁ ସ୍କୁଲ ଗଲାବେଳେ ହଠାତ ରାସ୍ତାରେ ଟ୍ରକଟିଏ ଭାରସାମ୍ୟ ହରାଇ ମୋ ଉପରେ ଚଢ଼ିଗଲା । ଆଉ ସେହିଦିନଠାରୁ ହସ ଖେଳର ଦୁନିଆଁଟା ମୋପାଇଁ ହଠାତ୍ ଅବୁଝା ଅଜଣା ହୋଇପଡ଼ିଲା । କୋମଳ ମନର ସେହି ରଙ୍ଗୀନ ଦୁନିଆଟା ହଠାତ୍ କେମିତି ମୋ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ବେରଙ୍ଗ ନନ୍ଦନକାନନରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇପଡ଼ିଲା । ଅବୁଝା ମନଟାକୁ ମୋର ବହୁତ ବୁଝାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରୁଥିଲି । ବାପା ବୋଉର ମିଥ୍ୟା ଆଶ୍ୱାସନାକୁ ଯେତେଥର ଭରସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରୁଥିଲି ସେତେଥର ତାଙ୍କର ଗୋପନ କ୍ରନ୍ଦନଟା ବାରମ୍ବାର ମୋତେ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ିବାକୁ ବିବଶ କରିଦେଉଥିଲା । ଛୋଟପିଲାଟିଏ ଥିଲି ମୁଁ । କେତେ ଅବା ବୁଝୁଥିଲି ! ହେଲେ ଏତିକି ନିଶ୍ଚୟ ବୁଝିପାରୁଥିଲି ଏ ଦୁନିଆରେ ଆଉ କେହି ଆଉ ନଥାଉ ମୋ ବାପା ତ ଅଛନ୍ତି ମୋ ବୋଉ ତ ଅଛି । ମୋର ଆଉ କେହି ଦରକାର ନାହିଁ । ଜୀବନର ଯନ୍ତ୍ରଣାଟା ଯେବେଯେବେ ମୋତେ ଭୟଭୀତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରୁଥିଲା, ସେବେସେବେ ମୁଁ ନିଜକୁ ଲୁଚାଇଦେଉଥିଲି ମୋ ବୋଉର ପଣତତଳେ । ଦୁଃଖ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଆଉ ମୋ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଅଭେଦ୍ୟ କବଚ ପାଲଟିଯାଇଥାଏ ମୋ ବୋଉର ପଣତଟା । ଦଶ ବର୍ଷର ପିଲାଟିଏ ଆଉଥରେ ଜୀବନକୁ ଜିଇଁବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରୁଥିଲା ତା' ବୋଉର ପଣତ ଆଡୁଆଳରେ । ହେଲେ ଆଉଥରେ ଏଦୁନିଆଁକୁ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାର ସାହସ ତା'ର ଆଉ ନଥିଲା । କେମିତି ସମ୍ମୁଖୀନ କରାଇଥାନ୍ତି ନିଜକୁ ଏ ଦୁନିଆଁ ସହ । ଦିନକୁଦିନ ଖୁବ୍ ଅସହାୟ ମନେକରୁଥିଲି ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ମନେପଡ଼ିଯାଉଥିଲା ମୋର ସୁନେଲୀ ଅତୀତ, ଯେତେବେଳେ ଦେଖୁଥିଲି ମୋର ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କୁ । ପ୍ରତିକ୍ଷଣେ ମୁଁ ପାଉଥିଲି ମାନସିକ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା । ଜୀବନର ପ୍ରତିଟି କ୍ଷଣ ମୋତେ ମୃତ୍ୟୁର ଅନୁଭବ ଆଣିଦେଉଥିଲା । ବୋଝପରି ଲାଗୁଥିଲା ମୋତେ ମୋ ଜୀବନ । ଅନେକଥର ଆତ୍ମହତ୍ୟାର ବୃଥା ପ୍ରୟାସ ବି କଲି । ମୋର ଏଭଳି ପଦକ୍ଷେପ ଖୁବ୍ କଷ୍ଟ ଦେଉଥିଲା ମୋ ବାପା ବୋଉଙ୍କୁ ।

ସେଦିନ କ'ଣ ହେଲା କେଜାଣି ବାପା ମୋତେ ଧରି ଖୁବ୍ କାନ୍ଦିଲେ । ମୋ ମନ ବୁଝାଇବାକୁ ନେଇଗଲେ ଘର ବାହାରକୁ । ବହୁତ ଦିନପରେ ସମାଜକୁ ଅତି ନିକଟରୁ ଦେଖୁଥାଏ ମୁଁ ମୋର ଏହି ହିଲ ଚେୟାର ଉପରୁ । ଚାହୁଁଥାଏ ନୀଳ ଆକାଶକୁ ଅନୁଭବ କରୁଥାଏ ଦେହକୁ ସ୍ପର୍ଶକରିଚାଲିଯାଉଥିବା

ଶୀତଳ ପବନକୁ । ମନେମନେ ଭାବୁଥାଏ ଆରେ ! ଆଗରୁ ତ କେବେ ଦେଖୁନଥିଲି ଏ ଆକାଶଟା ଏତେ ସୁନ୍ଦର ବୋଲି; ଆଗରୁ ତ କେବେ ଅନୁଭବ କରିନଥିଲି ପବନର ସ୍ପର୍ଶଟା ଏତେ ମଧୁର ବୋଲି; ହେଲେ ଆଜି କାହିଁକି ମୁଁ ବୁଝିପାରୁଛି ତା'ର ସ୍ପର୍ଶରେ କଥାକହୁଥିବା ମୋ ଶରୀରର ଟାଙ୍କୁରା ଲୋମ କୁପର ଭାଷା । ଠିକ୍ ଏତିକିବେଳେ 'ମାଛ ନେବ ମାଛ' କହି ଦ୍ରୁତଗତିରେ ସାଇକେଲ ମାଡ଼ି ଆସୁଥାଏ ମାଛ ବିକାଳିଟିଏ । ହଠାତ୍ ମୁଁ ଏକଲକ୍ଷରେ ଚାହିଁରହିଲି ତା' ଗୋଡ଼କୁ । ଦେଖୁଲି ତା'ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୋଟିଏ ଗୋଡ଼ କାଠରେ ତିଆରି । ସେଥିରେ ଖଞ୍ଜାଯାଇଛି କିଛି ନର୍ବୋଲ୍, ପୁଣି ହୋଇଛି ଅସଂଖ୍ୟ ମରାମତି । ବୋଧହୁଏ ଦାରିଦ୍ର୍ୟକୁ ଉପହାସ କରିବାର ସୁଯୋଗ ନଦେଇ ନିଜେନିଜେ ତିଆରି କରିଥିଲା ସେହି କୃତ୍ରିମ ଗୋଡ଼ଟା । ମନଟା ମୋର କହି ଉଠିଲା, "ତା'ମାନେ କ'ଣ ସିଏବି ମୋଭଳି... .. ।" ଗୋଡ଼ ନଥାଇ ମଧ୍ୟ ଲୋକଟିର ଉତ୍ସାହ ମୋମନରେ ସତେଅବା ଖେଳାଇ ଦେଉଥିଲା ଆଶାର ଏକ ନୂତନ ଆଲୋକ । ସତେକି ସେହି ଲୋକଟି ମୋତେ ଶିଖାଇଦେଇଥିଲା ଜୀବନ ଜିଇଁବାର ଏକ ନିଆରା କୌଶଳ । ତା'ର ସେହି କାଠ ଗୋଡ଼ଟି ଭିତରେ ମୁଁ ଖୋଜୁଥାଏ ନିଜ ଜୀବନର ପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ । ଦେଖୁଥାଏ ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା ଭିତରେ ତା'ର ମାନସିକ ପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ । ମୋତେ ଦେଖୁ ଲୋକଟି ମୋ ପାଖକୁ ଆସି କହିଲା, "ବୁଝିଲୁ ପୁଅ ! ହାରିବୁନି । ଜମାରୁ ହାରିବୁନି । ମୋଭଳି ଲଭୁ । ଜୀବନକୁ ଦେଖାଇଦେ ଆମକୁ ବି ବଞ୍ଚି ଆସେ । ଜୀବନକୁ ଯେତେ ଡରିବୁ ସିଏ ତୋତେ ସେତେ ବେଶି ଡରେଇବ । ଦେଖୁ ମୋତେ ।" ଏତିକି କହି ସିଏ ବିଜୁଳି ବେଗରେ ସାଇକେଲ୍ ଛୁଟାଇ 'ମାଛ ନେବ ମାଛ' ଡାକ ମାରିମାରି ଚାଲିଗଲା । ମୁଁ ତା'ର ଯିବା ବାଟକୁ ଚାହିଁଥାଏ । ସେହିଦିନ ସେହି ମାଛ ବାଲାର କାଠ ଗୋଡ଼ଟା ମୋତେ ଦେଖାଇଦେଲା ଜୀବନର ଏକ ନୂତନ ଦିଗ । ଶିଖାଇଦେଲା ଜୀବନର ଶେଷ ନିଶ୍ବାସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପରାଜୟ ଭାବେ ସଂଘର୍ଷ କରିବାକୁ । ସେହିଦିନଠାରୁ ମୁଁ ଚେଷ୍ଟାକଳି ବାମ ହାତରେ ଲେଖିବା ପାଇଁ । ଚେଷ୍ଟା କଲି ଜୀବନର ଅନୁଭୂତିକୁ ଶବ୍ଦର କିଆରୀରେ ବୁଣିଦେବାପାଇଁ । ଆଉ ସେଦିନର ସେହି ଛୋଟିଆ ଚେଷ୍ଟାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପଟା ହେଉଛି 'ଫାଇର୍' । ଆଜ୍ଞା ହଁ ! ଯେଉଁ ଫାଇର୍ ପାଇଁ ଆଜି ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ; ଯେଉଁ ଫାଇର୍ ମୁଁ ଅହରହ କରିଚାଲିଛି ମୁଁ ଆଉ ମୋ ସହ । ଆଉ ଶେଷରେ ମୋର ଏହି ପୁସ୍ତକ ଫାଇର୍‌କୁ ଭଲପାଇଥିବାରୁ ଆପଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୋର ଆନ୍ତରିକ ଧନ୍ୟବାଦ ।" ସେତେବେଳକୁ ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ସ୍ଥାନରେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ଗପୁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କରତାଳି ଦେବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲେ । ଆଉ ସେହି କରତାଳିର ଶବ୍ଦଟା ଗପୁର ଦୀର୍ଘ ଦିନର ଶୂନ୍ୟ ହୃଦୟରେ ଆଣି ଦେଉଥିଲା ପୂର୍ଣ୍ଣତା ॥

କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା

ଶିଶୁ ଦିବସ

ଅଫିସରୁ ଫେରିବା ବେଳେ ଦେଖିଲି, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ମନ୍ଦିର ପାଖରେ ବହୁତ ଭିଡ଼ । ସମସ୍ତେ ପ୍ରସାଦ ପାଉଛନ୍ତି । ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ମାନେ ପରସ୍ପର କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇ ପରସ୍ପରଠାରୁ ବିଦାୟ ନେଉଛନ୍ତି । ଆଜି କ'ଣ କିଛି ଖାସ୍ ପୂଜାପାର୍ବଣ ଥିଲା କି? ନିଜକୁ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ମାନସ । ଆରେ ଏଇଟା ତ ଜୁନ ମାସ । ମନେ ଆଜି ସାବିତ୍ରୀ ବ୍ରତ । ଓଃ ମୁଁ ତ ପୁରାପୁରି ଭୁଲିଯାଇଥିଲି । ହଁ ମନେ ରଖିବି କ'ଣ କରିଥାନ୍ତି ଯେ । କୃଷ୍ଣା ପାଖରେ ଥିଲେ ପୂର୍ବ ବର୍ଷ ଭଳି ଅଫିସରୁ ଜଳଦି ଫେରି ଆସିବା ପାଇଁ ଫୋନ କରି କରି ମୋତେ ବିରକ୍ତ କରି ସାରନ୍ତାଣି । ମୁଁ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ବିରତି ସମୟରେ ବଡ଼ବାବୁଙ୍କ ଠାରୁ ଅଧା ଦିନ ଛୁଟି ମାଗି ତାକୁ ଏଇ ମନ୍ଦିର ନେଇ ଆସିଥାନ୍ତି । ଆଉ ସେ ତ ନାହିଁ । ଏସବୁ ଭାବି ଆଉ ଲାଭ କ'ଣ? ରାସ୍ତାରେ ପଡ଼ିଲା ସେଇ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଗଛ । ଯେଉଁ ଗଛରୁ ଫୁଲ ତୋଳି ପୂଜା ପାଖକୁ ନେବା ପାଇଁ କୃଷ୍ଣା ଜିଦ୍ ଧରେ । ମୁଁ ତାକୁ ଚିଡ଼େଇବା ପାଇଁ କହେ, "ତୁ ନିଜେ ତୋଳି ନେଉନୁ ।" କୃଷ୍ଣା ଅଭିମାନରେ ନିଜେ ଗଛ ପାଖକୁ ଯାଏ, ହାତ ବଢ଼େଇ ଡିଆଁକୁଦା ମାରି ଶେଷରେ ଅସଫଳ ହେଇ ଫେରିଆସି ଗାଡ଼ି ପଛରେ ବସିପଡ଼େ । ମୁଁ ସେଇଠୁ ଗାଡ଼ିରୁ ଉଠି, ତା ପାଇଁ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ତୋଳିଦିଏ । ଗାଡ଼ିକୁ ଫେରି ଆସି ତା ହାତରେ ଧରେଇ ଦିଏ

ଲାଲ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ାର କେତୋଟି ଗୁଚ୍ଛ । ସେ ୩୦ ଟାପି ମୁରୁକେଇ ହସି ଦିଏ । କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ାର ରକ୍ତିମ ଆଭା ସାଙ୍ଗକୁ ତା' ଲାଲ ୩୦ର ନିର୍ମଳ ହସର ଅପୂର୍ବ ସଂଯୋଗରେ ମୁଁ ଯେମିତି ଆତ୍ମହରା ହୋଇଉଠେ । ସତରେ ଠଉରେଇ ପାରେନା କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ାଟା ବେଶି ସୁନ୍ଦର ନା କୃଷ୍ଣାର ଲାଲ ୩୦ର ସେଇ ନିର୍ମଳ ହସ ।

ତା'ପରେ ଆମେ ଦୁଇଜଣ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ମନ୍ଦିର ଯାଉ । ମନ୍ଦିରରୁ ଫେରିବା ପରେ, କୃଷ୍ଣା ମୋ ପାଦ ଛୁଇଁ ପ୍ରଣାମ କରେ; ମୁଁ ତାକୁ କୁହେ "ଏଇ ପାଗିଳୀ କ'ଣ କରୁଛୁ?" କୃଷ୍ଣା କହେ, "ତୁମେ କ'ଣ ଜାଣିନ ପୂଜା ସରିଲା ପରେ ମୁଁ ତୁମ ପାଦ ନ ଛୁଇଁଲେ ପାଣି ବି ପିଏନି ।" ମୁଁ ସେଇଠୁ ଠାକୁରଙ୍କ ଛଡ଼ା କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଆଣି କୃଷ୍ଣାର ବେଶୀରେ ଖୋସିଦିଏ । ଆଉ କହେ, "ଏବେ ଯାଇ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଠିକ ଜାଗାରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା ।" କୃଷ୍ଣା ଖୁସି ଆଉ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ବି ।

ହଠାତ କେଉଁ ଏକ ଗାଡ଼ିର ହର୍ଷ ଶୁଣି ବାସ୍ତବତାର ନିଷ୍ଠୁର ପ୍ରହାରରେ ପଛକୁ ବୁଲି ଚାହିଁଲି । ଆରେ ମୋ ଗାଡ଼ିଟାକୁ ରାସ୍ତା ଉପରେ ଠିଆ କରି ଦେଇଛି ଆଉ ପଛରେ ଟ୍ରକଟେ ଆସି ହର୍ଷ ଦେଲାଣି । ଆଉ ମୁଁ? ମୁଁ କ'ଣ କରୁଥିଲି ଏତେବେଳେଯାଏଁ? ହାତରେ ସେଇ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ାର ଗୁଚ୍ଛ । ୩୫ ଭଗବାନ ଏସବୁ କଥା ଭାବୁ ଭାବୁ ମୁଁ କେତେବେଳେ ଯାଇ ସେଇ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ତୋଳି ହାତରେ ଧରି ସାରିଲିଣି । ଗାଡ଼ିଟିକୁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସାଇଡ୍ କରି ଘର ଅଭିମୁଖେ ଚାଲିଲି । ତୋଳିଥିବା କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ାର କେତୋଟି ଗୁଚ୍ଛ ନିହାତି ଅଯତ୍ନ ଭାବରେ ଗାଡ଼ି ଭିତରେ ପକେଇ ଦେଇଥିଲି । ଘରକୁ ପଶିଲା ବେଳେ କ'ଣ ଇଚ୍ଛା ହେଲା କେଜାଣି ପଛକୁ ଫେରି ସେଇଗୁଡ଼ିକ ସଂଗ୍ରହ କରି ହାତରେ ଧରି ଘର ଭିତରେ ପଶିଲି । ସଜ ଫୁଲ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖିବା ପାଇଁ ପାତ୍ରଟିଏ ଖୋଜିଲି । କୃଷ୍ଣା ଥିଲାବେଳେ ସେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଫୁଲ ବଗିଚାରୁ ଆଣି, ସେଇ ପାତ୍ରଟିରେ ପାଣି ପୁରେଇ ଫୁଲଗୁଡ଼ିକ ସପ୍ତାହ ସପ୍ତାହ ଧରି ତାଜା ରଖୁଥିଲା । ଏବେ କୁଆଡ଼େ ଗଲା ସେଇ ପାତ୍ରଟା? ହଁ ତ ଏଇ ସୋପା ତଳକୁ ଖସିପଡ଼ିଛି । ସେଇଟିକୁ ଆଣି ସଫାକରି ପାଣି ପୁରେଇ, ଫୁଲରେ ମଧ୍ୟ କିଛି ପାଣି ଛିଞ୍ଚି ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖିଲି । ଟିକିଏ ଫ୍ରେସ ହୋଇ ଟିଭିରେ ନ୍ୟୁଜ ଦେଖି ବୋଲି ଭାବିଲି । ହେଲେ ଅସଂଖ୍ୟ ଅନାବନା ଭାବନା, ଖରାପ ଭାବନା ମନଟିକୁ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ କରିଦେଉଥାଏ । କୃଷ୍ଣାର ଘର ଛାଡ଼ିଦେବାକୁ ପାଖାପାଖି ଛଅ ମାସ ହେଇ ଗଲାଣି । ସେ

ଗଲାପରେ ଗୋଟିଏ ଥର ମୋର ଖବର ନେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିନି କି ମୁଁ ତା'ର । ଏଇଟା ଗୋଟାଏ କି କଥା ଯେ ଏଇ କଥାରେ ଜଣେ ଘର ଛାଡ଼ି ପଳେଇବ !! ସେଦିନ ଆମର ଦୃତୀୟ ବିବାହ ବାର୍ଷିକ ଥିଲା । ପ୍ରଥମ ବିବାହ ବାର୍ଷିକ ମନେ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏତେଟା ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇ ନଥିଲି । ଦ୍ୱିତୀୟ ବି ସେମିତି ଚାଲି ଯାଇଥିଲା । ପ୍ରାୟେ ଭୁଲିଯାଇଥିଲି କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟସ୍ତତା ଯୋଗୁଁ । ପ୍ରଥମ ଦୁଇବର୍ଷ ଯାକ କୃଷ୍ଣା ହିଁ ରାତିରେ ମନେପକାଏ, କିଛି ନା କିଛି ଉପହାର ଦେଇ, ଆଉ ମୋ ମନ ପସନ୍ଦ ଖାଦ୍ୟ ରୋଷେଇ କରି । ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ ମୋତେ ମୋର ପ୍ରିୟ ଖୁରି ଖୁଆଇଲା ବେଳେ ଚେତାବନୀ ଦେଇଥିଲା ପରଥରକୁ ନ ଭୁଲିବା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ପରଥର ତ ତା'ଠାରୁ ବଳିଗଲା । ମୁଁ ତ ଏକଦମ ଭୁଲିଯାଇଥିଲି । ଭୁଲିଯାଇଥିଲି କହିଲେ ତ ଠିକ୍ ହେବନି; କାର୍ଯ୍ୟବ୍ୟସ୍ତତା ଯୋଗୁଁ ଧ୍ୟାନ ଦେଇପାରି ନଥିଲି । କୃଷ୍ଣା ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମୋ ପାଇଁ ଏକ ଛୋଟ ସାରପ୍ରାଇଜ୍ ପାର୍ଟି ରଖିଥିଲା । ଆଉ ଆମ ସାଙ୍ଗସାଥୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଦେଇଥିଲା । ଯଦିଓ କୃଷ୍ଣା ଅଫିସ ଗଲାବେଳେ ବାରମ୍ବାର ଶୀଘ୍ର ଫେରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲା; କିନ୍ତୁ ସତକଥା କହିଦେଇଥିଲେ କ୍ଷତି କ'ଣ ହେଇଥାନ୍ତା ଯେ?? ମୁଁ ସେ ସାରପ୍ରାଇଜ୍ ପାର୍ଟି, ଗିଫ୍ଟ ଦିଆନିଆକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରେନି, ସେଇଗୁଡ଼ାକ ଲୋକ ଦେଖାଣିଆ ପ୍ରହସନ ମାତ୍ର । ଆଗରୁ ସେଇକଥା ବାରମ୍ବାର କୃଷ୍ଣାକୁ କହିସାରିଛି । ତା'ପରେ ବି ଏତେ ପାର୍ସ୍ୱ କାହିଁକି । ସେଦିନ ହଠାତ ଆମ ଅଫିସର ପ୍ରକାଶ ବାବୁ ଆସି କହିଲେ, ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ତାଙ୍କ ପୁଅର ସତ୍ୟନାରାୟଣ ପୂଜା ଅଛି, ସେଠି ଟିକେ ବୁଲି ଆସିବା ପାଇଁ । ମୁଁ ଭାବିଲି ଅଫିସରୁ ସିଧା ପ୍ରକାଶ ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ମୁହଁ ମାରି ଆସି ଘରକୁ ଗଲେ ଠିକ୍ ରହିବ । ଆଉ ପ୍ରକାଶ ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ଭାଉଜ ଆଉ ତାଙ୍କ ମାଆଙ୍କ କଥା କାଚି ନପାରି ପୂଜା ଶେଷଯାଏଁ ଅପେକ୍ଷା କଲି । ଆଉ ପ୍ରସାଦ ଖାଇ ଫେରିଲା ବେଳକୁ ରାତି ସାଢ଼େ ଦଶଟା । ସାଙ୍ଗସାଥୀମାନେ ତ ଚାଲିଯାଇଥିଲେ, କୃଷ୍ଣା ବି ନଥିଲା । ପରେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲି କୃଷ୍ଣା ତା ବାପାମାଆଙ୍କ ଘରକୁ ଚାଲିଯାଇଛି ।

ପ୍ରଥମେ ଭାବିଲି ଯାଉ କିଛିଦିନ ପରେ ମନ ବୁଝିଗଲେ ପଳେଇ ଆସିବ ଯେ । କିନ୍ତୁ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲି ସେ ଆସିବାକୁ ଚାହୁଁନି, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଯାଇ ଭୁଲ ସ୍ୱୀକାର କରି ନ ଆଣିଛି । ମୁଁ ତ ଛାଡ଼ି ଆସିନି, ସେ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ଯାଇଛି । ତେବେ ମୋ ଆତ୍ମସନ୍ମାନକୁ ବଳି ପକାଇ,

ଶୁଶୁର ଘରେ ଆଶୁଭାଙ୍ଗି ଠିଆହୋଇ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ମନେଇବା ମୋ ପାଇଁ ବି କମ କଷ୍ଟକର ନଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ଗଲିନି କେବେ ।

ଏମିତି ଭାବୁ ଭାବୁ ହଠାତ କଲିଂ ବେଲ ବାଜି ଉଠିଲା । ଆଉ ମୋ ପାଟିରୁ ସ୍ବଭାବେ ବାହାରି ଆସିଲା କୃଷ୍ଣା..... ନିଜର ପରିଧାନକୁ ଟିକେ ସଜାଡ଼ି ନେଇ, ଅସ୍ବବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଥିବା ତୁଳକୁ ହାତରେ ସଜାଡ଼ି ସଜାଡ଼ି, ଅଶେଷ ଉତ୍କଣ୍ଠା ମନରେ ଚାପି ଧରି କବାଟ ଖୋଲିଲି । ନା କୃଷ୍ଣା ନୁହେଁ, ମୋତେ ରାତି ଖାଇବା ଆଣି ଦେଉଥିବା ପାଖ ହୋଟେଲର ପିଲାଟା । ମୁଁ ବି କେତେ ପାଗଳ, ମୁଁ ଭାବୁଛି କୃଷ୍ଣା ଆସିଥିବ । ମୋ ପାଦ ଛୁଇଁ ତା ଉପବାସ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ । ହଉ ନଆସୁ, ମୁଁ କ'ଣ ତା ଆସିବା ବାଟକୁ ଚାହିଁ ବସିଛି କି....

ରାତ୍ରିଭୋଜନ ବି ଠିକରେ କରିପାରିଲିନି । ଶୋଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି, ଶୋଇ ମଧ୍ୟ ପାରିଲିନି । ଟେବୁଲ ଉପରେ ଥିବା କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ାର ହାଲକା ବାସ୍ନା ମୋ ନାକରେ ବାଜୁଥାଏ । ବାସ୍ନା ତ ନୁହେଁ, ଯେମିତି ଅସଂଖ୍ୟ ବିଷଧର ସର୍ପର ବିଷକ୍ତାଳାରେ ମତେ ଛଟପଟ କରୁଥାଏ । ତଥାପି ଆଖିମୁଦି ଶୋଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି । ମତେ ଲାଗିଲା କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ସବୁ ଯେମିତି ସତରେ ବିଷଧର ସର୍ପ ପାଲଟି ଯାଉଛନ୍ତି ଆଉ ଟେବୁଲ ଉପରୁ ମୋ ଖଟ ଆଡକୁ ସେମାନଙ୍କ କଣ୍ଠକିତ ଜିହ୍ଵା ଲମ୍ବାଇ ଅଗ୍ରସର ହେଉଛନ୍ତି; ମୋତେ ଦଂଶନ କରିବାକୁ । ମୁଁ ଉଠିପଡ଼ି କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଫୁଲଗୁଡ଼ିକୁ ଧରି ରୁମ ବାହାରେରେ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଇ ଆସିଲି । କିନ୍ତୁ ବାକି ତକ ରାତି ଶୋଇ ପାରିଲି ନାହିଁ । ଭାବୁଥାଏ କୃଷ୍ଣା ସତରେ କେତେ ମିଛେଇ ଝିଅ, ପୂର୍ବଧର କେତେ ଫୁଲେଇ ହୋଇ କହୁଥିଲା ତୁମ ପାଦ ନ ଛୁଇଁଲେ ମୁଁ ପାଣି ପିଏନି, ଆଜି କେମିତି ପାଦ ନଛୁଇଁ ରହିଗଲା । କିଏ ଜାଣେ ସେ ଆଜି ଉପବାସ ହିଁ ରଖୁନଥିବ । ମୁଁ ଖାଲି ମିଛଟାରେ ତା' କଥା ଭାବୁଛି, ତା'ର ମୋ କଥା ମନେ ହିଁ ନଥିବ ।

ସକାଳୁ ଉଠି ଦରଜା ଖୋଲି ଦେଖେ ତ ବର୍ଷା ଭିଜା ମୋ ଅଗଣାରେ ଲାଲ କେତେଟା ସାଧବବୋହୁ । ଠିକ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ରଙ୍ଗର । କାଲି ରାତିରେ ମୌସୁମୀ ଆସି ଯାଇଛି ପ୍ରାୟ । ଗ୍ରୀଷ୍ମର ପ୍ରଚଣ୍ଡ ନିଦାଘ ପରେ ବର୍ଷାର ଶୀତଳ ଆସ୍ବସ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଆଜି ସାଧବବୋହୁଙ୍କ ଭିଡ଼ ।

କାଲି ରାତିର ଅନିଦ୍ରା ସତ୍ତ୍ୱେ ଦେହ ଅବଶ ଲାଗୁଥିଲା ସତ, କିନ୍ତୁ ସକାଳଟା କେମିତି ନୂଆ ନୂଆ ଲାଗୁଥିଲା । ବହୁତ ଦିନ ପରେ ବୋଧେ ମୁଁ ଏମିତି ସକାଳ ଦେଖୁଥିଲି । ଜଳଦି କାମ ସାରି

ଅଫିସ ଯିବାକୁ ବାହାରିଲି । ଘରେ ତାଲା ଲଗେଇଲା ବେଳେ ତଳେ ପଡ଼ିଥିବା କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଡାଳଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନଜର ପଡ଼ିଲା । କାଲି ଫୁଟିଯାଇଥିବା ଫୁଲଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରାୟ ମଉଳି ଆସିଛି କିନ୍ତୁ ଫୁଲ ଗୁଚ୍ଛ ଭିତରେ ରହିଯାଇଥିବା କିଛି କଢ଼, ରାତିରେ ପାଣି ପାଇ ଆଜି ଦରଫୁଟା ହେଇଯାଇଛି । କ'ଣ ଇଚ୍ଛା ହେଲା କେଜାଣି ସେଇ ଦରଫୁଟା ଫୁଲ ଦୁଇଚାରିଟା ତଳୁ ଉଠାଇ ଆଣିଲି । ଗାଡ଼ି ଷ୍ଟାର୍ଟ କଲି । ଅଫିସଠାରୁ କୃଷ୍ଣାର ଘର ପ୍ରାୟେ ଚାଲିଶି କିଲୋମିଟର । ଅଫିସରେ ପହଞ୍ଚି ଛୁଟି ଦରଖାସ୍ତ୍ରଟିଏ ବଢ଼ବାବୁଙ୍କ ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖି, ବହାରିପଡ଼ିଲି କୃଷ୍ଣା ଘର ଅଭିମୁଖେ । ତାଙ୍କ ଘର କଲିଂ ବେଲ ବଜାଇଲି । କୃଷ୍ଣାର ମାଆ ଆସି ଦରଜା ଖୋଲିଲେ । ଆଉ ଲୁହ ଛଳ ଛଳ ଆଖିରେ କହିଲେ "ତୁମେ ଆସିଛ ବାପା, ଆସ ଭିତରକୁ ଆସ । ମୁଁ ତୁମ ପାଖକୁ ଆଜି ଖବର ପଠେଇବି ଭାବୁଥିଲି । ତୁମେ ଆସିଛ ଭଲ କରିଛ । କୃଷ୍ଣା କାଲିଠାରୁ ପାଟିରେ ପାଣି ଟୋପାଏ ବି ଦେଇନି । କହିଲା ମୁଁ ତାଙ୍କ ପାଦ ନଛୁଇଁଲେ ଉପବାସ ଭାଙ୍ଗେନି, ସେମିତି ଶୁଖି ଶୁଖି ମରିଯିବି ପଛେ ପାଣି ପିଇବିନି । ଅଭିମାନିନୀଟାଏ, ତୁମେ ବୁଝିବା ସୁଝିବା ପୁଅ ହେଇ ତାକୁ ବୁଝିପାରୁନ । ତା'ଠାରୁ ଅଧିକ ତୁମକୁ କିଏ ଭଲପାଏ ।" ଏତକ କହିସାରି କୃଷ୍ଣା ଉଦେଶ୍ୟରେ ତାକି ତାକି ଘର ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲେ । କୃଷ୍ଣା ଧୀରେ ଧୀରେ ଦ୍ରୁତ ରୁମକୁ ଆସି ମୋ ପାଦ ଛୁଇଁଲା । ଆରେ ଏଇ ଭିତରେ କୃଷ୍ଣା ତ ବହୁତ ଝଡ଼ି ଯାଇଛି, ମୁଁ ଭାବୁଥିଲି କୃଷ୍ଣା ଖୁସିରେ ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ତା'ର ମନେ ପଡୁନି । କୃଷ୍ଣାର ମାଆ ଦୁଇଟି ଗ୍ଲାସ ପାଣି ଧରି ରୁମକୁ ଆସିଲେ ଗୋଟିଏ ମୋତେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ତାହାତକୁ ଦେଲେ । କୃଷ୍ଣା ଉଦେଶ୍ୟରେ କହିଲେ, "ନେ ମାଆ ତୁ ଆଗେ ଟିକେ ପାଣି ପିଇଦେ । ତୁମେ ଦୁଇଜଣ କଥା ହେଉଥାଅ ମୁଁ ତୁମ ପାଇଁ କ'ଣ ଟିକେ ଜଳଖିଆ ଆଣୁଛି ।" କୃଷ୍ଣା ପାଣି ପିଉଥିଲା । ମୁଁ ପକେଟରୁ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ାର ସଜଫୁଟା ଫୁଲ ଦୁଇଟି ବାହାର କରି କୃଷ୍ଣାର ବେଶୀରେ ଖୋସିଦେଲି । କୃଷ୍ଣା ବେଶୀରେ ଥିବା କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଫୁଲ ଦୁଇଟି ଆଉ ମୋ ହାତରେ ଥିବା ଆଉ ଦୁଇଟି କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା କେତେ ଅଲଗା ଦେଖାଯାଉଥିଲେ । ମୋ ପାଟିରୁ ବାହାରି ଆସିଲା "ସତରେ କୃଷ୍ଣା ବିନା କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା କେତେ ଫିକା, କେତେ ରଙ୍ଗଗହନ ।

କୃଷ୍ଣା ବେଶୀରେ ଥିବା କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଆହୁରି ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଲାଲ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ଠିକ ପ୍ରେମର ରଙ୍ଗ ପରି, ଠିକ ଖୁସିର ରଙ୍ଗ ପରି; ଗ୍ରୀଷ୍ମ ପରେ ମୌସୁମୀର ସ୍ବର୍ଣ୍ଣ ପରି....

ତୁମ ପରି ସାଥୀ ନାହିଁ

ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତି ପ୍ରଧାନ

ବର୍ଷା ଦିନିଆ ପାଗଟା ଭାରି ସିକିସିକିଆ ଲାଗେ । ଘରୁ ବାହାରକୁ ଯିବାକୁ ଯମା ଇଚ୍ଛା ହୁଏନି । ଆକାଶ ମେଘାଛନ୍ନ ହୋଇ ରହେ ଓ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ଦେଖା ମିଳିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇଯାଏ । କାରଣ ସକାଳ ନପାହୁଣ୍ଡ ବର୍ଷା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଛାଡ଼ିବାର ନାଁ ଧରେନି । ଶ୍ରାବଣ ମାସରେ ଶୈବ ପୀଠମାନଙ୍କରେ କାଉଡ଼ିଆଙ୍କ ଭିଡ଼ ଜମେ । କଟକର ବାଦାମବାଡ଼ି ଓ ଭୁବନେଶ୍ୱରର ବରମୁଣ୍ଡା ବସଷ୍ଟାଣ୍ଡର ପରିସ୍ଥିତି ଅସମ୍ଭାଳ ହୋଇପଡ଼େ ବର୍ଷାରେ । ସେଦିନ କ୍ଲାସରୁ ଆସିବା ପରେ ଝରକା ପାଖରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ଦୂର ଆକାଶକୁ ଚାହିଁ ବସିଥାଏ ମୁଁ । ହଠାତ୍ ରାକ୍ଷସ ପରି ମେଘଟା ପଶୁମ ଆକାଶକୁ ଆଖି ପିଛୁଳାକେ ଘେରିଗଲା । ମୁଁ ଚାହିଁ ରହିଥାଏ ସେ ମେଘକୁ । ସତରେ କ'ଣ ଆଜି ଏ ମେଘ ଆକାଶକୁ ଖାଇଯିବ କି? ପ୍ରକୃତିର ଏମିତି କରାଳ ରୂପ ମୁଁ ତ କେବେ ଦେଖିନି । ହେଲେ ଆଜି ଏମିତି କ'ଣ ପାଇଁ?? ମୋ ଭାବନା ଭିତରେ ଖୁଲିଖୁଲି ପବନ ଦଳାଇ ଏ ଝରକା ବାଟଦେଇ ମୋ ଦେହକୁ ଭେଦି ରୁମ୍ ଭିତରକୁ ପସିଆସିଲା । ସେତିକି ବେଳେ ଦୁଇ ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକା ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଆସି ବିଜୁଳି ତାର ଉପରେ ବସି ପଡ଼ିଲେ । ଏଇଟା କୋଉ ନୂଆ କଥାକି, ସେମାନେ ସବୁବେଳେ ଜାତୀୟ ରାଜପଥର କଡ଼ରେ ଯାଇଥିବା ଏଇ

ବିଜୁଳି ତାର ଉପରେ ହିଁ ବସନ୍ତି । ଝରକା ଖୋଲିବା ମାତ୍ରେ ଏମାନଙ୍କ ସହ ଦେଖାହୁଏ ମୋର । ସକାଳେ ଶୋଇବା ଶେଜରୁ ଉଠି ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରିବାକୁ ଝରକା ଖୋଲେ ମୁଁ । ସେହି ସମୟରେ ଏ ଦୁଇଜଣ ଡେଣା ମେଲାଲ ବସିଥାନ୍ତି । ମଝିରେ ମଝିରେ ଉଡ଼ିଯାଆନ୍ତି ଦୂର ଆକାଶକୁ ପୁଣି ଫେରିଆସି ବସିଯାଆନ୍ତି ସେ ବିଜୁଳି ତାର ଉପରେ । ମତେ ବି ମଜା ଲାଗେ ତାଙ୍କ ଗମାତ ଦେଖିବାକୁ । ଆଜି କିନ୍ତୁ ସେମିତି କିଛି ଗମାତ କରୁନାହାନ୍ତି । ତୁପତାପ ବସିଛନ୍ତି ତା' ପୁଣି ଅଲଗା ଅଲଗା ହୋଇ ।

- "ଆରେ ଏମାନଙ୍କର ପୁଣି କ'ଣ ହେଲା?? ସବୁବେଳେ ତ ପାଖାପାଖି ହୋଇ ବସନ୍ତି ଅଥଚ ଆଜି ମୁହଁ ଫୁଲ୍ଲା ଫୁଲି ହୋଇ ବସିଛନ୍ତି ଯେ, ଝଗଡ଼ା ହୋଇଛି ବୋଧେ", ମନେ ମନେ ଭାବୁଥାଏ ମୁଁ ।

- "ଏ ଚନ୍ଦ୍ର (ପାୟଲ ତାକିଲା) ପ୍ରେୟାର କ୍ଲାସ ଯିବୁନି କି?? ସେତେବେଳୁ ଦେଖୁଛି ତୁ ସେ ଝରକା ପାଖରେ ବସି କ'ଣ କରୁଛୁ?"

- ଆରେ ନାହିଁମ ଏମିତି ବସିଥିଲି । ଓଃ ସିର୍ ! ୫.୩୦ ହେଲାଣି ଚାଲ ଯିବା ନେହେଲେ ଦୀପ୍ତି ମାତାମ ଗାଳି କରିବେ ଲେଟ ହେଲାଣି ଜଳଦି ଚାଲ....

- ନାହିଁ ତୁ ଥା ମୁଁ ମାତାମଙ୍କୁ କହିଦେବି ଆମ ରାଇଟର ମହାଶୟା ଲେଖୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ପ୍ରେୟାର କ୍ଲାସ ଆସିବେନି ।

- ହାଃ ହାଃ ହାଃ କେତେ କଥା କହୁଛୁ ବେ ଚାଲ ଜଳଦି । ପ୍ରେୟାର କରିବା ସମୟରେ ବି ମୁଁ ସେ ଦୁଇଟି ଚଢ଼େଇଙ୍କ କଥା ଭାବୁଥାଏ । ସତ କଥାହେଲା ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଲୁଚି ଲୁଚି ଦେଖେ । ଦୁହିଁଙ୍କର ପ୍ରେମର ଗଭୀରତାକୁ ମାପେ । ଏକ ଭିନ୍ନ ପ୍ରେମ କାହାଣୀର ଅନୁଭବ ହୁଏ ସେ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ । ପ୍ରେୟାର ସରିବା ପରେ ଆସି ଝରକା ପାଖରେ ବସି ପଡ଼ିଲି ଆଉ ପୁଣିଥରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲି । ଆଉ ଯାହା ଦେଖିଲି ରାଗ ଲାଗୁଥାଏ । କିଏ କହିଲା ପଶୁପକ୍ଷୀମାନେ ପ୍ରେମ କରନ୍ତିନି, ସେମାନଙ୍କର ମନମାଳୀନ ହୁଏନି । ମୁଁ ଦେଖୁଛି ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ଉଡ଼ିଯାଇ ଅନ୍ୟ ଜଣକ ପାଖରେ ବସିଲା । ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଅନ୍ୟ ଚଢ଼େଇଟି ସ୍ଥାନ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ଦୂରରେ ଯାଇ ବସିଲା ।

- କେତେ ଅଭିମାନ ତା'ର କେଜାଣି । ସବୁଦିନ ତୁମା ତୁମି ହେଉଥିଲେ ଅଥଚ ଆଜି ପାଖାପାଖି ବି ବସୁ ନାହାନ୍ତି । କିଛି ତ ହୋଇଛି ନିଶ୍ଚୟ । ମୁଁ ଯଦି ସେମାନଙ୍କ ପରି ଚଢ଼େଇ ହୋଇଥାନ୍ତି ଉଡ଼ିଯାଇ ପତା ଲଗେଇଥାନ୍ତି । ହେଲେ କ'ଣ ହେବ ଆଜିକାଲିକା ହୁତୁଆପ, ଫେସବୁକ୍, ଟୁଇଟର ଜମାନାର ମଣିଷଟେ ମୁଁ । କ'ଣ ବା କରିପାରିବି ! ପକ୍ଷୀମାନେ କ'ଣ ମୋ କଥା ବୁଝିପାରିବେ? ନା ମୁଁ ତାଙ୍କ କଥା ବୁଝିପାରିବି ! ଝରକା ପାଖରେ ବସି ଛଟପଟ ହେଉଥିଲି ସିନା କିନ୍ତୁ କିଛି କରି ପାରୁ ନଥିଲି । ଇଆଡ଼େ ପୁଣି ବର୍ଷା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲାଣି କ'ଣ ଯେ ହବ? ପବନ ବି ବହିଲାଣି । ଯେତେ ଚେଷ୍ଟାକଲେ ମଧ୍ୟ ମୋ ଆଖି ସେ ବିଜୁଳି ତାରକୁ ଚାହିଁରହିଥାଏ । ବର୍ଷା ଯୋଗୁଁ ଗୋଟେ ଚଢ଼େଇ ବିଜୁଳି ତାର ଉପରୁ ଉଡ଼ିଯାଇ ରାସ୍ତା କଡ଼ର ଖାଲି ପଡ଼ିଥିବା ଜମି ପାଖରେ ଥିବା ଶାଗୁଆନ ଗଛରେ ବସିଲା । "ଓହୋ ! ଟିକେ ଶାନ୍ତି ମିଳିଲା । ଭାବିଲି ଜଣେ ଉଡ଼ିଗଲାଣି ମାନେ ଆଉ ଜଣେ ବି ତା' ପଛେ ପଛେ ଚାଲିଯିବ ।" ତେଣୁ ଯାଇ ପାଠପଢ଼ାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଗଲି । ରାତି ସାଡ଼େ ଆଠ; ମନ ମାନିଲାନି କାହିଁକି କେଜାଣି ଅବାନ୍ତର ଚିନ୍ତାଧାରା ସବୁ ମନକୁ ଆସୁଥିଲା । ବର୍ଷା ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବାରେ ଅବହେଳା କରି ନଥିଲା ସେଦିନ । ଘଡ଼ଘଡ଼ିରେ ଛାତି ଥରୁଥାଏ । ମଝିରେ ମଝିରେ ବିଜୁଳିର ଟିକ୍ ଟିକ୍ ଆଲୋକ ରଶ୍ମିଟା ଝରକାର କାଚରେ ଝଲସି ଉଠୁଥାଏ । ହେଲେ ଏସବୁ ଦୃଶ୍ୟକୁ ଦେଖି ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଅଣଦେଖା କରିଦେଉଥାଏ । ଯଦିଓ ବର୍ଷା ଋତୁ ମୋର ପସନ୍ଦ କିନ୍ତୁ ଆଜି ଏ ବର୍ଷାରେ ଭିଜିବାକୁ ମନ ନାହିଁ । ସବୁବେଳେ ସ୍ବପ୍ନ ଦୁନିଆରେ ଉଡ଼ିବୁଲୁଥିବା ମନ ସେଦିନ ସେ ନିରୀହ ଚଢ଼େଇଙ୍କ ମନମାଳିନ୍ୟ ହୋଇଥିବା ପ୍ରେମକାହାଣୀରେ ଅଟକି ଯାଇଥିଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ବର୍ଷା କମିଗଲାଣି ଭାବି ଝରକା ଖୋଲୁଛି ଅତୀତକ ଘଡ଼ଘଡ଼ି ମାରିଲା । ହଠାତ ଚମକି ପଡ଼ିଲି । ହୃଦୟର ସ୍ବୟମ୍ବର ଦୃତ ବେଗରେ ଧାଉଁଥାଏ ଲଗାମଛଡ଼ା ଅଶ୍ରୁ ପରି । ସେତିକି ବେଳେ ସେ ମାଇଲ ଖୁଣ୍ଟରେ ନିଆଁ ଜଳୁଥିବାର ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖି ଭାବିଲି ଘଡ଼ଘଡ଼ି ଯୋଗୁଁ ସର୍ତ୍ତ ସର୍ଜିତ ହୋଇ ନିଆଁ ଲାଗିଗଲା ବୋଧେ । ତା ପରେ ସହରାଞ୍ଚଳରେ ସର୍ତ୍ତ-ସର୍ଜିତ ନିତିଦିନିଆ କଥା । ତେଣୁ ସେ ଯାହା ହେଉ ମନକୁ ବୁଝେଇ ପୁଣିଥରେ ପାଠପଢ଼ା ଆରମ୍ଭ କରିଛି କି ନାହିଁ । ପୁଣି ମନେପଡ଼ିଗଲା ସେ ଚଢ଼େଇଙ୍କ କଥା ।

- "ଓ ମାଙ୍କ ଗର୍ଭ ! ସେ ଚଢ଼େଇ ବସାକୁ ଫେରିଯାଇଥିବ ତ?? ଏତେ ବର୍ଷା ରାତିରେ, ସେ ବୁକୁଳି ତାର ଉପରେ ବସିନି ତ?? ଯାଇ ଦେଖେ ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ତ ସେମିତି ସ୍ଥିତପ୍ରଜ୍ଞ ହୋଇ ବସିଥିଲା ସେ ବିକୁଳି ତାର ଉପରେ । ଏବେ ବସାକୁ ଫେରିଲା ନା ନାହିଁ କେଜାଣି

ଏ ଅନ୍ଧକାର ଭରା ରାତି ଚନ୍ଦ୍ର ଥିବା ମଣିଷକୁ ବି ଅନ୍ଧ କରିଦେବ । ତା' ପରେ ପୁଣି ସେ ଚଢ଼େଇର ଆକାର ଏତେ କ୍ଷୁଦ୍ର ଯେ ଯେତେ ଦେଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ମଧ୍ୟ କିଛି ଦେଖାଯାଉନଥିଲା । ଶେଷରେ ଝରକା ବନ୍ଦ କରି ଫେରିଆସିଲି ମୋ ଶୋଇବା ଶେଜକୁ । ସକାଳ ୭ଟାରୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ୪ଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କ୍ଲାସ କରି ବହୁତ ଥକା ଲାଗୁଥାଏ । ଆଖିରେ ଏବେ ନିଦର ସଉଦା । ଗୋଡ଼ ହାତ ଧୋଇ ତକିଆ ମଥାରେ ଦଇଛି କି ନାହିଁ ନିଦ କେତେବେଳେ ହୋଇଛି ଜାଣିପାରିନି । ସକାଳ ୫.୩୦ରେ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଲା । ଉଠି ଝରକା ଖୋଲୁ ଖୋଲୁ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର କଅଁଳିଆ କିରଣ ଆସି ମୁହଁରେ ପଡ଼ିଲା । ଅଳସ ଭାଙ୍ଗି, ବହୁତ କଷ୍ଟରେ ନିଦୁଆ ଆଖି ଦି'ଟା ଖୋଲି ପ୍ରଣାମ କରିଲି ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେବତାଙ୍କୁ । ଆଉ ନଜର ପଡ଼ିଲା ବିକୁଳି ତାର ଉପରେ, ଗୋଟିଏ ଚଢ଼େଇ ବସିଛି ।

- କାଲିଠୁ ଇଏ କ'ଣ ଏଇଠି ଅଛି ବସାକୁ ଫେରିନି କି?? ମନରେ ଏମିତି ହଜାରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଗୋଳେଇଘାଣ୍ଟି ହେଉଥାଏ ।

- "କ'ଣ ପାଇଁ ବସିଛୁ, ସେ କ'ଣ ଆଉ ଫେରିବ? ତୋ ଠୁ ଦୂରକୁ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା ଚାଲିଗଲା ତୁ ବି ତାକୁ ଅଟକେଇ ପାରିଲୁନି । ତାକୁ ଯିବାକୁ ଦେଲୁ । ଆଉ ସେ ତା' ମନ ଆକାଶରେ ଉଡ଼ିଗଲା । ଏବେ କ'ଣ ପାଇଁ ବସିଛୁ? ବସାକୁ ଫେରିଯା । ବର୍ଷା ଋତୁର ପାଣିଟିଆ ଖରା ତତେ କ'ଣ କାଟୁନି କି? ଏମିତି ମନେ ମନେ ବହୁତ ଗାଳି କଲି ତାକୁ । ସେଦିନ ବ୍ୟସ୍ତତାରେ ମୁଁ ଆଉ ସେ ଚଢ଼େଇଙ୍କୁ ଦେଖିନି । ତା' ପର ଦିନ ପୁଣି ଦେଖିଲି ସେ ଏକା ବସିଛି । ଏମିତି ବହୁଦିନ ହୋଇଗଲାଣି ସେ ବିକୁଳି ତାର ଉପରେ ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଚଢ଼େଇକୁ ଏକା ବସିବାର ଦେଖୁଛି ।

- "କାହିଁ ତା' ସାଥୀ?? ମୁଁ ନିର୍ବିକାର ଏବେ! ସେ ଚଢ଼େଇଟି କ'ଣ ତା' ସାଥୀକୁ ଏକା କରିଦେଇ ଚାଲିଗଲା କି ??" ନା ପ୍ରତାରଣା କରି ଆଉ କାହାର ଜୀବନ ସାଥୀ ହୋଇଗଲା??

ଗୋଟିଏ ପାର୍ଶ୍ବରେ ଜନ୍ମଜନ୍ମାନ୍ତର ସାଥୀ ହେବା ପାଇଁ ରାଣ ନିୟମ ଦେଇ ଆଜିକାଲିକା ପ୍ରେମିକପ୍ରେମିକାମାନେ ପ୍ରେମରୁ ନିବୃତ୍ତ ହେବାର ବାଟ ଖୋଜୁଛନ୍ତି । ପ୍ରେମିକା ସହ ଅସଞ୍ଜତ ମୁହୂର୍ତ୍ତର ଭିଡ଼ିଓ ଭାଇରାଲ କରି ତା'ର ଇଚ୍ଛାକୁ ବଜାରରେ ନିଲାମ କରୁଛନ୍ତି । ଆଉ ଅନ୍ୟ ପାର୍ଶ୍ବରେ ମନ କଥା ଖୋଲି କହିପାରୁନଥିବା ପ୍ରେମିକ ଏକତରଫା ପ୍ରେମରେ ଜଳି ଜଳି ମରୁଛି । ମୁଁ ଜାଣିନି ସେଦିନ ବର୍ଷା ରାତିରେ ସେ ଚଢ଼େଇ ବସାକୁ ଫେରିଥିଲା ନା ନାହିଁ । ସେହି ବର୍ଷାରାତିଠାରୁ ସେ ଚଢ଼େଇ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ମିଶିକି ବିଜୁଳି ତାରରେ ବସିବାର କେବେ ଦେଖୁନି । ଯେତେବେଳେ ଝରକା ଖୋଲି ଦେଖେ ସେଠି ଗୋଟିଏ ଚଢ଼େଇ ବସିଥାଏ । କିଛି ଲୋକ କୁହନ୍ତି, "ଭଲ ତ ପାଆନ୍ତି ଭୁଲିଯିବା ପାଇଁ ।" ମୁଁ ଏକଥାକୁ ବିଶ୍ବାସ କରେନି କାରଣ ସତ ଭଲପାଇବାରେ ଛଳନା ନଥାଏ, ପାଇବାର ଆଶା ନଥାଏ, ପ୍ରେମରେ ସହରରେ ହଜିଯିବାର ଅବଶୋଷ ନଥାଏ, ବଞ୍ଚିବାର ଇଚ୍ଛା ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରେମ ପାଇଁ ଆତ୍ମହତୀ ଦେବାରେ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ନଥାଏ । ଏହା ହିଁ ପ୍ରକୃତ ପ୍ରେମ ! ଯେଉଁଥିରେ ପ୍ରେମୀ ସପନର ସୌଦାଗର ସାଜେ ଓ ଆଖିରେ ଆଖି ମିଶାଇ ପ୍ରେମିକାକୁ ସପନ ରାଇଜକୁ ବୁଲାଇ ନିଏ । ପ୍ରେମୀ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରେମିକାକୁ ବାହୁବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧିଦିଏ, ରାଗ ରୁଷା ଅଭିମାନରେ ଭରା ପ୍ରେମିକାର ଉତ୍ତପ୍ତ ଶିଳା ପରି ହୃଦୟଟା ପାଣିଫୋଟକା ପରି ମିଳେଇଯାଏ ।

ସେଥିପାଇଁ ତ ସେ ଚଢ଼େଇ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାହିଁ ବସିଛି ତା' ସାଥୀର ଫେରିବା ବାଟକୁ । ପାଗଳ ହୋଇ ଏ ଡାଳରୁ ସେ ଡାଳ ଉଡ଼ି ବୁଲୁଛି । ଗୁମୁରି ଗୁମୁରି କାନ୍ଦୁଛି । କହୁଛି, "ଫେରିଆ ସାଥୀ ଫେରିଆ, ତୁ ନାହିଁ ବୋଲି ବସାକୁ ଫେରିବା ରାସ୍ତା ମୁଁ ଭୁଲିଯାଇଛି ! ତୁ ସିନା ମତେ ପର କରି ଚାଲିଗଲୁ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଯେଉଁଠି ଥିଲି ସେଇଠି ରହିଯାଇଛି । ଏଇ ବିଜୁଳି ତାର ଉପରେ ବସି ତୋର ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିଛି । ଖରା ବରଷା ଶୀତ କାଳରକୁ ଖାତିର କରିନି । ତୁ ମତେ ଏକାକରି ଗଲାପରେ ସତ କହୁଛି ସାଥୀ ! ତୋ ବିନା ଜୀବନଟା ଜଉଘର ପାଲଟି ଯାଇଛି । ଯଦି ତୁ ନଫେରିବୁ, ମୁଁ ବି ଫେରିବିନି ବସାକୁ ଏଇଠି ମରିଯିବି । ତୁ ଭୁଲିଯାଇପାରୁ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭୁଲିପାରିବିନି ତତେ କାରଣ ତୋ ପରି କେହି ସାଥୀ ନାହିଁ".....

ବିରହ

ସମିତା ସାହୁ

ଆଦ୍ୟ ଆଷାଢ଼ରେ ମୌସୁମୀର ପହିଲି ଛୁଆଁରେ ଆକାଶଟା ପୁରା ନିର୍ମଳ ଦେଖାଯାଉଛି ଆଉ ସେ ପାଳେ ଜହ୍ନକୁ ବେଢ଼ି ରହିଛନ୍ତି ମିଞ୍ଜି ମିଞ୍ଜି ଜଳୁଥିବା ଅନେକ ତାରା । ଜହ୍ନ ସହ ଟିକେ ଏକାନ୍ତରେ କଥା କରେଇ ଦେବେନି ନା କ'ଣ? ଅଦେଖା ଦରଜ ଅକୁହା କଥା ସେ କହିବ କାହାକୁ, ସମୁଦ୍ରର ଢେଉ ଭଳି ମନକୁ ଆନ୍ଦୋଳିତ କରୁଥିବା ସେ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେବ କିଏ? ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ତ ମିଳିବନି ହେଲେ ଅକୁହା ବେଦନାକୁ ଜହ୍ନକୁ କହିଦେଲେ ଟିକେ ଯଦି ଆଶ୍ୱସ୍ତ ଲାଗନ୍ତା । କେଉଁଠୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ ଜାଣି ପାରୁନଥିଲା ଶୁଭେନ୍ଦୁ । ଜହ୍ନ କହିଲା, "ସବୁ ପ୍ରେମ କାହାଣୀ ଯେଉଁଠୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ପ୍ରଥମ ଦେଖା !"

କଲେଜରେ ଦୁଇବର୍ଷ ପଢ଼ିଲାପରେ ବି ତା' ସହ ତ କେବେ ଦେଖା ହେଇନଥିଲା, କାରଣ ସେ ବିଜ୍ଞାନ ପଢୁଥିଲା ଆଉ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଇଂରାଜୀ ସମ୍ମାନ ରଖି କଳା ପଢୁଥିବା ଛାତ୍ର । ଦିନେ ଡରବରରେ କଲେଜ ପାଠାଗାରରୁ ଆସୁ ଆସୁ ହାତରୁ ଡାଏରୀ ଖସି ପଡ଼ିଥିଲା ଆଉ ଏ କଥା ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଜାଣିପାରିନଥିଲା । କ୍ଲାସରେ ଆସି ବସିଲା ପରେ ଖୋଜିଲା ବେଳକୁ ଡାଏରୀ ନାହିଁ । ଏତିକି ବେଳେ ଝିଅଟିଏ ଆସି ସାରକୁ ଡାଏରୀ ଦେଇ ଚାଲିଗଲା । କ୍ଲାସ ସରିବା ପରେ ବାହାରକୁ ଆସି ଦେଖେ ତ ସେ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି । ଶୁଭେନ୍ଦୁ ତାକୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେବା ଆଗରୁ ସେ ପାଖକୁ ଆସି କହିଲା, "ତୁମ ଡାଏରୀ ପାଇବା ପରେ ତୁମ ନାଁ ଆଉ କ୍ଲାସ ଜାଣିବାକୁ ପ୍ରଥମ ପୃଷ୍ଠା ଖୋଲି ଦେଖୁଥିଲି, ତଳେ ଲେଖୁଥିବା ସେ ଦୁଇଧାଡ଼ି କବିତା ମନକୁ ଛୁଇଁ ଗଲା । ହେଲେ କାହାର ଡାଏରୀ ବିନା ଅନୁମତିରେ ପଢ଼ିବା ଠିକ୍ ନୁହଁ ବୋଲି ବନ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲି । ଆପଣ ମତେ ଆପଣଙ୍କ କବିତା ପଢ଼ିବାକୁ ଦେବେ ନା?"

ସେଇଠୁ ଆରମ୍ଭ ହେଇଥିଲା ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଆଉ ଗୀତାର ସମ୍ପର୍କ । ଆପଣାରୁ ତୁମେ ହବା, ଅପରିଚିତରୁ ପରିଚିତ ହବା । କେବେ କଲେଜ ପାଠାଗାରରେ ତ କେବେ କଲେଜ ବାରଣ୍ଡାରେ ଶୁଭ ଗୀତାକୁ କବିତା ପଢ଼ି ଶୁଣାଏ । ତାଙ୍କ ସଂପର୍କର କିଛି ବି ନାଁ ନଥିଲା । ଗୀତା ଥିଲା ବିଦସ୍ତ ପାଠିକା ଆଉ ସେ ଲେଖକ । ସେ ପାଠିକାରୁ କେତେବେଳେ ପ୍ରେମିକା ହେଲା? ତା' ସହ ଦିନେ କଥା ନହେଲେ ରହି ପାରୁନଥିଲା ଶୁଭ । ଗୀତା ବି କବିତା ଶୁଣିବା ବାହାନାରେ ବାରମ୍ବାର ଆସିଯାଏ ଶୁଭ ପାଖକୁ । ହେଲେ କେବେ ବି ଉଭୟ ନିଜ ମନ କଥା ପ୍ରକାଶ କରିନାହାନ୍ତି । ହେଲେ ବିନା କିଛି କାରଣରେ ଆଜିକୁ ଦୁଇ ମାସ ହେଲା ଗୀତା, ଶୁଭକୁ ଦେଖିଲେ ବାଟ ଭାଙ୍ଗି ଚାଲି ଯାଉଛି, ନା କଥା ନା ବାର୍ତ୍ତା । ସେ ଗୀତାକୁ କିଛି କହିଛି ନା ତା' ସହ ଝଗଡ଼ା କରିଛି । ସେ କାହିଁକି ହଠାତ କଥା ହବା ବନ୍ଦ କଲା ତା'ର କାରଣ ଖୋଜି ଖୋଜି ଅବସନ୍ନ ହୋଇପଡ଼ୁଛି ଶୁଭେନ୍ଦୁ । ଜହ୍ନ କ'ଣ ବୁଝିବ ମନର ବେଦନା, ସେ ତ ବେଦରଦୀ । ନିଜ ଶୀତଳ କିରଣରେ କଇଁର ସୃଦ୍ଧକୁ ଜାଳିଦିଏ ସିନା କେବେ ତା ମନ କଥା ବୁଝେନାହିଁ ।

"ଶୁଭେନ୍ଦୁ, ତୁମ ସହ ମୋର କିଛି ଜରୁରୀ କଥା ଅଛି ।" ଏତେ ଦିନ ପରେ ଗୀତା କ'ଣ କହିବାକୁ ଚାହେଁ? କଥା ନହେବାର କାରଣ କହିବ କି? ଗୀତା କହିଲା, "କଲେଜ ପତ୍ରିକାରେ ବିରହ କବିତା ଲେଖି ତୁମେ ସିନା ପ୍ରଶଂସା ସାଉଁଟୁଛ, ହେଲେ ମୁଁ କେତେ କଥା ଶୁଣୁଛି ଜାଣ? ସମସ୍ତେ ଭାବୁଛନ୍ତି ସେ କବିତା ତମେ ମୋ ପାଇଁ ଲେଖୁଛ ।" ଏତିକି କହି ସେ କାନ୍ଦି ପକେଇଲା । ପୁଣି କହିଲା, "ତୁମେ ଜାଣିବାକୁ ଚାହଁ ନା ମୁଁ ତୁମ ସହ କାହିଁକି କଥା ହଉନି?" ତୁମ ସହ କଥା ହଉଥିବାର ଦେବାଶିଷ ସାର୍ ଦେଖିଲା ପରେ ମୋତେ ପାଖକୁ ଡାକି କହିଲେ, "ତୁମେ ମୋ ଝିଅ ଭଳି, ମୋ ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ ରଖି କୁହ ତୁମେ ଶୁଭ ସହ କଥା ହବନି । ସେ ଯଦି ପରୀକ୍ଷାରେ ଖରାପ କରେ ମୁଁ ସହିପାରିବିନି । ଏହା ପରେ ମୁଁ ତୁମ ସହ କେମିତି କଥା ହେଇଥାନ୍ତି । ଦୟାକରି ଏସବୁ ବନ୍ଦ କରି ପାଠ ପଢ଼ାରେ ଧ୍ୟାନଦିଅ ।" ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଆଖିରେ ଲୁହ ଜକେଇ ଆସୁଥିଲା । ସାର ତାକୁ କେତେ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ସେ ଛିର କଲା ଗୀତାକୁ ଭୁଲିଯାଇ ପାଠ ପଢ଼ିବ ।

ଶେଷ ବର୍ଷ ପରୀକ୍ଷାର ଫଳାଫଳ ବାହାରିଛି । ଶୁଭ କଲେଜରେ ଟପ୍ପର୍ ହେଇଛି । ଗୀତା ବି ଭଲ ନମ୍ବର ରଖି ପାସ କରିଛି । ହେଲେ ଗୀତା ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣେଇବାକୁ ଯାଇପାରୁନି ଶୁଭ ପାଖକୁ । ହଠାତ କିଏ ଜଣେ ପଛରୁ ଡାକିଲେ ଗୀତା ବୁଲି ଚାହିଁଲା ବେଳକୁ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଆଉ ସାର । "ଶୁଭ ପାଇଁ ତୁମଠାରୁ ଭଲ ଝିଅ ଆଉ କିଏ ହେଇ ନପାରେ । ମୁଁ ତୁମ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରୁଛି ଜୀବନର ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତୁମେ ସଫଳ ହୁଅ ।" ସାର ଉଭୟଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରୁଥିଲେ । ଗୀତା ଆଉ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ପାଦ ଛୁଇଁ ପ୍ରଣାମ କଲେ ।

ତେ ମଉସା

ପରମିତା ମିଶ୍ର

ମଦନା ଗାଆଁର ସବୁଠୁ ହୁସିଆର ପିଲା ଥିଲା । ମଦନ ପରି ପିଲା କୋଟିଏରେ ଗୋଟିଏ
॥ ରାତିଦିନ ପାଠପଢ଼ି ପରିଶ୍ରମ କରି ମଦନା ବନିଲା ଡାକ୍ତର ମଦନ ମୋହନ ପାଢ଼ଶାଳୀ ।
ବାପାର ତ ଯେମିତି ପାଦ ମାଟିରେ ଲାଗୁନଥିଲା । ଗର୍ବରେ ଛାତି ଫୁଲେଇ ମୋ ପୁଅ ଡାକ୍ତର
ବୋଲି ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗେ କୁହନ୍ତି । ସବୁ ବାପାଙ୍କ ପରି ମଦନ ବାପା ବି ପୁଅ ପାଇଁ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଥିଲେ
। ଖୁସି ନ ହୁଅନ୍ତେ ବା କିପରି । ଘର ଆଗର ମାଟି ପିଣ୍ଡା ଉପରେ କାଠ ଆରମ୍ଭ ଚେୟାରଟି
ପକେଇ ବସି ବଡ଼ ଶାନ୍ତିରେ ବସି ଯାଆନ୍ତି ସେ । ଡାକ୍ତର ବାବୁଙ୍କ ବାପାର ଗାଆଁରେ ବହୁତ
ସମ୍ମାନ । ଆସିବା ଯିବା ଲୋକ ଘଡ଼ିଏ ରହି ବାବୁଙ୍କ ସହ କଥା ହୋଇ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି ଯାଆନ୍ତି ।

ମଦନ ଡାକ୍ତର ହେଲା ପରେ ବାବୁରେ ଘରକୁ ଔଷଧ ପଠାନ୍ତି, ଜ୍ୱର, ଥଣ୍ଡା, କାଶ ଇତ୍ୟାଦି
ସାଧାରଣ ରୋଗ ବୈରାଗ ପାଇଁ । କାଗଜରେ କୋଉ ଔଷଧ କେତେ ପରିମାଣର
କେତେବେଳେ ଖାଇବ ସବୁ ଲେଖି ଭଲକି ବାପାଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଦେଇ ଯାଆନ୍ତି । ପୁଅକୁ ନଜଣାଇ
ଗାଆଁରେ କୌଣସି ଲୋକଙ୍କୁ ଛୋଟମୋଟ ରୋଗ ହେଲେ ଏଥର ମଦନା ବାପା ଘର ଆଗ
ବାରଣ୍ଡାରେ ସେହି ଆରାମ ଚେୟାର ଔଷଧ ବାବୁ ଧରି ବସି ଯାଆନ୍ତି । ଏଥିପାଇଁ ଗାଆଁ ଲୋକେ

ତାଙ୍କୁ ଓଷ ମଉସା ବୋଲି ଡାକୁଥିଲେ । ଗାଆଁର ଗରିବ ସାଧାରଣ ଲୋକ ଓଷ ମଉସାଠୁ ବିନା ପଇସାରେ ଔଷଧ ପାଇ ଖୁସି ହେଉଥିଲ । ଏକପ୍ରକାର ଖଣ୍ଡି ବଇଦ କହିଲେ ଚଳେ । ସ୍ତ୍ରୀ ବାରଣ କଲେ କୁହନ୍ତି ମୁଁ କ'ଣ ମୁଖ ହୋଇଛି? ମୋ ପୁଅ ଡାକ୍ତର ହୋଇ କି ଲାଭ? ମୋ ଗାଆଁ ଲୋକ ତା'ର ଔଷଧ ଖାଇ ଠିକ୍ ହେଲେ ସିନା ମୋ ପୁଅକୁ ଡାକ୍ତର ହେବା ସଫଳ ହେବ । ଔଷଧ ଖାଇ କାହାକୁ କିଛି ହୋଇଯିବ ଯଦି ବୋଲି କେତେ ବୁଝାଇଲେ ସେ ବୁଝିବାକୁ ନାରାଜ ।

ପ୍ରତି ଦିନ ଔଷଧ କାଟର ଦିନ ବାର ପରୀକ୍ଷା କରିବା, ନୂଆଁ କାଟ ଆସିଲେ ତା ଉପରେ ନାଁ ତଥା ପରିମାଣ ଓ ସମୟ ଲେଖିବା, ତା' ଛଡ଼ା ପୁରୁଣା ଔଷଧ କାଟରେ ଯାହାର ଦିନ ଆଉ ଅଳ୍ପ ଥିବ ତାକୁ ସଫାକରି ପୁରୁଣା ଘର ହାତ ଭାଡ଼ି ଉପରେ ଏକାଠି କରି ରଖିବା ଏୟା ହେଉଛି ଓଷ ମଉସାଙ୍କ ନୀତି ଦିନିଆ କାମ ।

ସଫା କରିବା ମାନେ ହେଉଛି ତାକୁ ଧୋଇ ନୁହେଁ ଖାଇ ସଫା କରିଦେବା । ହଁ ଓଷ ମଉସାଙ୍କୁ ଔଷଧ ଖାଇବା ଭାରି ପସନ୍ଦ । ଘରେ ଲୁଚାଇ ବଳିଥିବା ଔଷଧ ତଳ ଆଁ କରି ଘଟଘଟ ପିଇ ଯାଆନ୍ତି ସେ, କେତେ କଡ଼ା କେତେ ପିତା ଔଷଧ ହେଉ ମହୁ ପରି ଖାଇଯାଆନ୍ତି ତାକୁ । ମନେ ମନେ କହି ହୁଅନ୍ତି ମୋ ପୁଅର ପରିଶ୍ରମର ଫଳ ଏମିତି କେମିତି ଫିଙ୍ଗିଦେବି !

ଦିନେ ମାଉସୀ ସଂସ୍ଥାରେ ବାଡ଼ିଆଡ଼େ ଯାଇଥିଲେ । ଗାଆଁରେ ଖରା ଦିନେ ଅନାବରତ ବିଜୁଳି କାଟେ । ସେତିକିବେଳେ ବିଜୁଳି ଚାଲିଗଲା । ମଉସା ଘରଟା ଯାକ ଅଣ୍ଟାଳି ବାରି ଘର ବିରୁଆରେ ତାକୁ ଲକ୍ଷନଟା ମିଳିଲା । ଲକ୍ଷନ ଆଲୁଅରେ ହଠାତ୍ ମଉସା ନଜର ପଡ଼ିଲା ରୋଷେଇ ଘର କାନ୍ଥ ଉପରେ ଦୁଇଟି ଔଷଧ କାଟ । ଗୋଟିକ ଅଧା ଆଉ ଗୋଟିକ ପୁରା ଭର୍ତ୍ତି ଅଛି । ମନରେ କ'ଣ ବିଚାରିଲେ କେଜାଣି ଘଟଘଟ କରି ସେତକ ପିଇ ପକେଇଲା । ଦେହ ସାରା ଯେମିତି କ'ଣ କଣ ହୋଇଗଲା । କାନ ମୁଣ୍ଡ ଝାଲ୍ ଝାଲ୍ କଲା ଆଉ କଇଁଆ ଖାଇଲା ପରି ମୁହଁ କରି ଯାଇ ଦୁଆର ମୁହେଁ ବସିଗଲେ ମଉସା ।

ରାତିରେ ଆଉ ବିଜୁଳି ଆସିଲାନି । ମାଉସୀ ଆସି କେତେ ଡାକିଗଲେ ଖାଇବାକୁ ହେଲେ ଓଷ ମଉସା ସେ ଦୁଆର ମୁହଁରେ ସେମତି ପଡ଼ି ରହିଲା । ସକାଳ ହେଉହେଉ ମଉସା ଦିମୁହଁ ହେଇଗଲାଣି । ମାଉସୀ କେତେଥର କହିଲେ ବି ମଉସା ନିଜ ଓଷ ବାନ୍ଧୁ ର ଔଷଧ ଖାଇବାକୁ

ନାରାଜ । କିଛି ସମୟ ପରେ ସ୍ଥାନୀୟ କମ୍ପାନୀର ଆସିଲେ । ଝାଡ଼ାବାଡ଼ି ପାଇଁ ଔଷଧ ଦେଇ ଗଲେ । ତେବେ ଯାଇ ମଉସା ପେଟକୁ କିଛି ଗଲା । ଏତେ ବର୍ଷରେ ଏମିତି କେବେ ହେଉନି କି ମଉସା ତାଙ୍କ ନିଜ ଓଷ ନଖାଇ ଆଉ କୋଉଠୁ ଖାଇଛନ୍ତି । ଶେଜ ପାଖରେ ମଉସାର ଗୋଡ଼ ମୋଡ଼ୁ ମୋଡ଼ୁ ନାକ ସୁଡ଼ୁସୁଡ଼ୁ କରି ମଉସା କହିଲା ହେଉଛି ତମର ଶନି ଦଶା ସବୁ ଶନିବାର ଓଷ୍ଟଗଛ ତଳେ ଖାଣ୍ଟି ଜଡ଼ାରେ ଦିପ ଜଳୁଥିଲି । ଏସବୁ ସେଇଥି ପାଇଁ ହେଲା ଗୋ ଆଜି କି ବୋଲି ଦୀପଟେ ବି ଜାଳି ପାରିଲିନି । ରାତିରେ ବାରିପୋଡ଼ା ବିଲେଇ କାନ୍ଧରେ ଚଢ଼ି ମୋର ସବୁ ତେଲ ଢାଳି ଦେଇଛି । ଆଉ ଟୋପେ ହେଲେ ତେଲ ନାହିଁ ସେଥିରେ । ଜାଉଛି ଆଗ ୨ ଟଙ୍କାର ତେଲ ଆଣିକି ଦୀପଟେ ଜାଳେ । ମଉସାର ଏତକ କଥା ଶୁଣି ମଉସାର କାନ ଦିଇଟା ଠିଆ ହୋଇଗଲା ॥ ପଚାରିଲେ କୋଉଠି ରଖୁଥିଲୁ ଲୋ ଡୋ' ଜଡ଼ା ତେଲ । ମଉସା କହିଲେ ସେଇ ରନ୍ଧା ଘର କାନ୍ଧ ଉପରେ । ସେ ବାରିପୋଡ଼ା ବିଲେଇର ଗୋଡ଼କୁ ଗୋଡ଼କୁ ଟାଙ୍ଗି ଦେବି ଏତକ କହୁକହୁ ମଉସା କହିଲେ ଆଲୋ ଥାଉ ଥାଉ ଲୋ ମଦନା ମାଆ ସେ ବାରିପୋଡ଼ା ବିଲେଇ ନାହିଁ ଲୋ ମୁଁ । କାଲି ରାତିରେ ସେହି କାଟ ଦିଇଟା ଥିବାର ଦେଖୁ ମୁଁ ହିଁ ତାକୁ ପିଇଦେଇଛି ।

ମଉସା ବାଲୁବାଲୁ କରି ଅନେଇ ରହିଲା ମଉସାକୁ । କିଛି ସମୟ ପରେ ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ ବାଡ଼େଇ ସେଠୁ ଉଠି ଯାଉ ଯାଉ ଗୁଣୁ ଗୁଣୁ ହେଇ କହୁଥିଲେ, "ଏ ଅଳପ ବିଦ୍ୟା ବଡ଼ ଭୟଙ୍କରୀ ଲୋ ଝିଅ । ଆଉ ବିରୁଆରେ କିରୋସିନ ଡିବି ରଖୁଥିଲି ଏ ବୁଢ଼ା ପିଇଥିଲେ ମରିଯାଇଥାନ୍ତା ଆଜି, ମୁଁ କିସ କରିବିରେ ଦଇବ ।" ମଉସା କାନରେ ସବୁ ଶୁଭୁଥିଲା । ହେଲେ ଖୁନ୍ଦା ଖାଇଥିବା ବିଲେଇ ପରି ଧୂରି ପଡ଼ି ରହିଥିଲେ ଯାହା ।

ଅଭିଶପ୍ତ ଆଇନା

ଦୀପକ ସତ୍ତ୍ୱା

ବିଶ୍ୱଜିତର ଥିଲା ଭୁବନେଶ୍ୱର ସହରରେ ଏକ ଘର ସାଜସଜ୍ଜା ସାମଗ୍ରୀର ଦୋକାନ । ତା' ଦୋକାନରେ ପୁରୁଣା ସାମଗ୍ରୀ ଯେପରି ପୁରାତନ ମୁଦ୍ରା, ମୂର୍ତ୍ତି, ବାସନକୁସନ କାଠରେ ନିର୍ମିତ ଆସବାବପତ୍ର ଆଦି ଥିଲା । ପୁରାତନ ସାମଗ୍ରୀର ସେ ଥିଲା ଜଣେ ସଂଗ୍ରାହକ । ତା' ଦୋକାନରେ ପୁରୁଣା ଜିନିଷ ସହିତ ନୂତନ ଧରଣର ହସ୍ତଶିଳ୍ପ କାରୁକାର୍ଯ୍ୟର ଥିଲା ଅପୂର୍ବ ସମ୍ଭାର । ଯେତେସବୁ ନୂଆ ଡିଜାଇନ୍ ବଜାରକୁ ଆସେ ଆଗ ତା' ଦୋକାନରେ ହିଁ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ । ତା'ର କିଛି ଗ୍ରାହକ ଥିଲେ ଯେଉଁମାନେ କି ପୁରୁଣା ସାମଗ୍ରୀକୁ ମଧ୍ୟ ଆଦରରେ ନେଇ ତାକୁ ଭଲ ପଇସା ଦେଉଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ବିଶ୍ୱଜିତ ଭାରତ ସାରା ବୁଲିବୁଲି ପୁରୁଣା ସାମଗ୍ରୀର ସନ୍ଧାନରେ ଥାଏ । ତା'ର ସମ୍ପର୍କ କିଛି ଐତିହାସିକ ଓ ଭୂତଭବିଷ୍ୟାନଙ୍କ ସହିତ ବି ଥିଲା । ସବୁବେଳେ ବିଶ୍ୱଜିତ ତାଙ୍କ ସହ ଫୋନରେ ବନ୍ଧୁତା ବନେଇ ରଖିଥାଏ । ଦିନେ ତା' ପାଖକୁ ତା'ର ଏକ ବନ୍ଧୁ ଅମିତ ରାଜସ୍ଥାନରୁ ଫୋନ କରି କହିଲା, “ଏଇଠି ଆମ ଅଫିସ ପାଖରେ କିଛି ଲୋକ ଖୋଳାଖୋଳି କରି ବହୁତ ଗୁଡ଼ିଏ ପୁରୁଣା ସାମଗ୍ରୀ ପାଇଛନ୍ତି, ତୁ ଯଦି ଆସନ୍ତୁ ତେବେ ତୋ ଦୋକାନ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କିଛି ସାମଗ୍ରୀ ମିଳିଯାଆନ୍ତା । ମୋର ଏଠିକାର ସୁପରଭାଇଜର ସହ ଭଲ ଘନିଷ୍ଠତା ଅଛି

।” ବିଶ୍ୱଜିତ ଏ ସୁଯୋଗର ହାତଛଡ଼ା କରିବାକୁ ଚାହୁଁ ନଥିଲା । ତା’ପର ଦିନ ଦୋକାନରେ କାମ କରୁଥିବା ରାଜୁକୁ ଡାକି ତାକୁ ଦୋକାନ ଭାର ସମ୍ଭାଳିବାକୁ କହିଦେଇ, ଭୁବନେଶ୍ୱର ଏୟାରପୋର୍ଟରୁ ସିଧା ବାହାରିଲା ରାଜସ୍ଥାନର ଜୟପୁର । ଏୟାରପୋର୍ଟରୁ ଅମିତର ଘର ପ୍ରାୟ ୧୦ କି.ମି. ଥିଲା । ଅମିତ ଆସି ବିଶ୍ୱଜିତକୁ ଏୟାରପୋର୍ଟରୁ ସିଧା ତା’ ଘରକୁ ନେଇଗଲା । ଦୁଇସାଙ୍ଗ କିଛି ସମୟ ବସି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବା ପରେ ବିଶ୍ୱଜିତ ଅମିତକୁ କହିଲା, “ଚାଲ୍ ଯିବା ଦେଖୁ ଆସିବା କ’ଣ ସବୁ ଜିନିଷ ମାଟି ତଳୁ ବାହାରିଛି? ମୋର ଦୋକାନ ପାଇଁ କିଛି ଜିନିଷ ନବା ଯୋଗ୍ୟ ଅଛି ନା ନାହିଁ?” ଅମିତ ବିଶ୍ୱଜିତକୁ ନେଇ ସୁପରଭାଇଜର ମୋହନ ସହ ଟିସ୍ତାପରିଚିତ କରେଇ ଦେଲା ଆଉ କହିକିଗଲା ଯେ କାମ ସରିଲେ ଫୋନ୍ କରିଦିବାକୁ ଡ୍ରାଇଭରକୁ କହିବି ତତେ ଯାଇ ନେଇଆସି ମୋ ଘରେ ଛାଡ଼ିଦେବ । ବିଶ୍ୱଜିତ ତା’ କଥାରେ ସନ୍ନତି ଜଣେଇ ମାଟିତଳୁ କ’ଣ ସବୁ ଜିନିଷ ବାହାରିଛି ତାକୁ ଦେଖିବାକୁ ମୋହନ ସହ ଗଲା । ମୋହନ ତାକୁ ନେଇ ଗୋଟେ ଅସ୍ଥାୟୀ ଟିଣପକା ଘର ଭିତରକୁ ନେଇଗଲା ଏବଂ କହିଲା ଯେ, “ଆପଣଙ୍କର ଯାହା ପସନ୍ଦ କିଛି ଜିନିଷ ନେଇ ଯାଆନ୍ତୁ ଏବଂ ଅବଶିଷ୍ଟ ସାମଗ୍ରୀ ଆମେ ରାଜସ୍ଥାନ ରାଜ୍ୟ ସଂଗ୍ରହାଳୟକୁ ପଠେଇଦେବୁ । ଏତିକି କହି ମୋହନ ସେଠାରୁ ଚାଲିଗଲା ଏବଂ କହି କି ଗଲା ଯେ ଜିନିଷ ବାଛି ସାରିଲେ ତାକୁ ଫୋନ୍ କରିଦେବା ପାଇଁ । ବିଶ୍ୱଜିତ ସବୁ ଜିନିଷକୁ ତନ୍ତତନ କରି ପରଖୁ ଥାଏ । ସେ ଦେଖିଲା ଯେ ଜିନିଷ ଗୁଡ଼ିକ ଭିତରେ ଥିଲା କିଛି ତମ୍ବା ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧାତୁରେ ନିର୍ମିତ ହୋଇଥିବା କିଛି ଅଜବ ପ୍ରକାରର ମୂର୍ତ୍ତି ନା କୌଣସି ଠାକୁରଙ୍କର ନା କୌଣସି ମଣିଷଙ୍କର । ପିତ୍ତଳରେ ତିଆରି ହୋଇଥିବା କଂସାବାସନ ଯାହା ଉପରେ କିଛି ଗୋଟେ ଭାଷାରେ ଲେଖା ଯାଇଥିଲା ଯାହାକୁ ପଢ଼ିବା ବିଶ୍ୱଜିତ ପକ୍ଷରେ ମୁଷ୍ଟିଲ ଥିଲା । ସବୁ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ଧୁଆଧୁଇ ହୋଇ ରଖା ଯାଇଥାଏ । ମୋହନର କହିବା ଅନୁସାରେ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରାୟ ଦୁଇଶହରୁ ତିନିଶହ ବର୍ଷ ତଳର ଜିନିଷ ଥିଲା । ବିଶ୍ୱଜିତର ଆଖିରେ ପଡ଼ିଲା ଗୋଟେ ଆଇନା । ବଡ଼ ସୁନ୍ଦର ଆଇନାଟିଏ ହୋଇଥାଏ ପ୍ରାୟ ୪ ରୁ ୫ ଫୁଟ ହେବ ଉଚ୍ଚତା । ତା’ର ଚାରିପାଖରେ ମୋଟ କାଠର ଏକ ଫ୍ରେମ ଲାଗି ଥାଏ । ଆଇନାଟି ଦୁଇ ପାର୍ଶ୍ୱରୁ କାଠର ଷ୍ଟାଣ୍ଡ ଉପରେ ରଖା ହୋଇଥାଏ । ଯେପରି ଆଇନାଟି ତା’ ନିଜ ଅକ୍ଷ ଚାରିପଟେ ୩୬୦ ଡିଗ୍ରୀ ଘୁରିପାରିବ । ଯଦି ଆଇନାଠାରୁ ଜଣେ କିଏ ଗୋଟେ ହାତ ଦୂରରେ ଠିଆହେବ, ତେବେ ତା’ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶରୀରକୁ ସେ ସେଥିରେ

ଦେଖୁପାରିବ । ଆଇନାଟି ବିଶ୍ୱଜିତର ଖୁବ୍ ପସନ୍ଦ ଆସିଲା । ମନେମନେ ସ୍ଥିର କଲା ଏହି ଆଇନାଟିକୁ ସେ ନିଜ ଦୋକାନ ପାଇଁ ନେବ । ସେ ଭାବିଲା ଯେ ଆଇନାଟିକୁ ଟିକେ ଭଲ କରି ଘଷିମାଜି ଦେଇ ଗୋଟେ ଭଲ ଷ୍ଟିକର୍ ଲଗେଇ ଦେଇ ୪୦୦ ରୁ ୫୦୦ ବର୍ଷ ପୁରୁଣା ଲେଖୁଦେଲେ ନିଶ୍ଚୟ ସାତ/ଆଠ ହଜାରରୁ ଅଧିକ ଦାମରେ ବିକ୍ରି ହୋଇଯିବ । ବିଶ୍ୱଜିତ ଆଇନା ସହ ଆଉ ଦୁଇ ତିନୋଟି ଜିନିଷ ମଧ୍ୟ ପସନ୍ଦ କଲା । ମୋହନକୁ ଡାକି ତାକୁ କିପରି ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ସୁରକ୍ଷିତରେ ପହଞ୍ଚାଯାଇ ପାରିବ ସେ କଥା ତାକୁ ବୁଝେଇ ଦେଲା । ମୋହନ ସେ ଆଇନା ଏଠୁ ଚାଲିଯିବାର ଜାଣି ମନେମନେ ବହୁତ ଖୁସି ହେଲା ଓ କହିଲା, “ବିଶ୍ୱଜିତ ବାବୁ ଆପଣଙ୍କ ଜିନିଷ ଯାଇ ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ଠିକ୍ ସମୟରେ ପହଞ୍ଚିଯିବ ।” ମୋହନକୁ ସବୁ କଥା ବୁଝେଇ ଦେଇ ବିଶ୍ୱଜିତ ଅମିତକୁ ଫୋନ୍ କଲା । ଅମିତର ଡ୍ରାଇଭର ଆସି ତାକୁ ଅମିତ ଘରେ ଛାଡ଼ି ଦେଲା । ବିଶ୍ୱଜିତ ଅମିତକୁ ସେ ଆଇନା କଥା କହିଲା । ଅମିତ ମଧ୍ୟ ଅତି ଖୁସି ହେଇ କହିଲା, “ତୁ ଗୋଟେ ଭଲ ଜିନିଷ ବାଛିଛୁ ।” ବିଶ୍ୱଜିତ ଅମିତକୁ ପଚାରିଲା, “ମୋର ଗୋଟେ କଥା ଜମା ବିଶ୍ୱାସ ହଉନି ଯେ ଏତେ ବର୍ଷ ପୁରୁଣା ହେଇ ମାଟିତଳେ ପୋତା ହେଇକି ମଧ୍ୟ ଆଇନାଟି ଭାଙ୍ଗିଲା ନାହିଁ କେମିତି? ଅମିତ ହସିହସି କହିଲା, “ଏ ଆଇନା ଏବେକାର ଆଇନା ନୁହେଁ । ସେ କାଳରେ ରାଜା ମହାରାଜାମାନେ ତାଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ପ୍ରୟୁକ୍ତିବିଦ୍ୟା ବଳରେ ଅଭଙ୍ଗା ଆଇନା ତିଆରି କରୁଥିଲେ । ତୁ ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟବାନ ଯେ ତୋ ହାତରେ ଏମିତି ଗୋଟେ ଅମୂଲ୍ୟ ଜିନିଷ ପଡ଼ିଲା । ଯାହାର ବଜାର ମୂଲ୍ୟ ଆଜିକା ଚାରିଖରେ କମ ସେ କମ କୋଡ଼ିଏ ପଚାଶ ହଜାରରୁ କମ ହବନି ।” ବିଶ୍ୱଜିତର ଆଇନା ପସନ୍ଦ ହବା ନେଇ ଅମିତ ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ଯାହାକି ବିଶ୍ୱଜିତକୁ ଟିକେ ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଲାଗୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ତାକୁ ବେଶି କିଛି ପଚାରି ପାରିଲାନାହିଁ । ଦୁଇଦିନ ପରେ ବିଶ୍ୱଜିତ ଅମିତଠାରୁ ବିଦାୟ ନେଇ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା ଏବଂ ଅମିତକୁ କହି କି ଆସିଥିଲା ଯେ ସେ ଯେମିତି ସୁରକ୍ଷିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଆଇନାଟିକୁ ପଠେଇବାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିବ । ସେ ଆସିବାର ଦଶଦିନ ପରେ କୋରିୟରରେ ଆଇନାଟି ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା । ବିଶ୍ୱଜିତ ବହୁତ ଖୁସିଥାଏ । ରାତ୍ରକୁ ଡାକି କହିଲା “ଆଇନାଟିକୁ ଯଦ୍ୱ ସହକାରେ ନେଇ ଗୋଦାମ ଘରେ ରଖି ଦେ ପୋଛାପୋଛି କରି ରଙ୍ଗ ଦେଇ ସାରିଲେ ଆମେ ତାକୁ ଶୋରୁମ୍ରେ ଆଣି ବିକ୍ରି ପାଇଁ ରଖିବା ।”

ସେଦିନ ବିଶ୍ୱଜିତ ସନ୍ଧ୍ୟା ବେଳକୁ କିଛି କାମରେ ଦୋକାନରୁ ଶୀଘ୍ର ବାହାରିଗଲା । ରାତ୍ର ରାତି ଦଶଟା ବେଳକୁ ଦୋକାନ ବନ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ସତର ପକେଇଲା ବେଳକୁ ତାକୁ କିଛି ଗୋଟେ ଜୋରରେ ଧଡ଼ଧଡ଼ ହେବାର ଶବ୍ଦ ଗୋଦାମ ଘରୁ ଆସୁଥିବାର ମନେ ହେଲା । ସେ ଭବିଳା ମୁଷା କି ବିରାଡ଼ି ଏମିତି କରୁଥିବ ବହୁତଗୁଡ଼ିଏ ନୂଆ ପୁରୁଣା ସାମାନ ରଖା ହେଇଛି ନା । କିଛି ସମୟ ପରେ ପୁଣି ଜୋରରେ କିଛି ଜିନିଷ ପଡ଼ିବାର ଶବ୍ଦ । ଏଥର ରାତ୍ର ଲାଇଟ୍ ଜଳେଇ ଗୋଦାମ ଭିତରକୁ ଗଲା । ଦେଖିଲା ବେଳକୁ କୋଉଠି କିଛି ନାହିଁ ସବୁ ଠିକଠାକ୍ ଅଛି । ଅଥଚ ଏ ଶବ୍ଦ କେଉଁଠୁ ଆସୁଛି? ହଠାତ୍ ତା' ଆଖି ପଡ଼ିଲା ସେଇ ଆଇନାଟି ଉପରେ । ତା' ଉପରେ ଗୋଟେ କଳା କପଡ଼ା ଘୋଡ଼ା ହେଇ କି ରଖା ହୋଇଥାଏ । କୌତୁହଳବଶତଃ ସେ ଆଇନା ଉପରୁ କପଡ଼ାଟି କାଢ଼ିଦେଲା । ଆଉ କପଡ଼ା ବାହାରିଯିବା ପରେ ଆଇନା ଭିତରୁ ବାହାରିଲା ଏକ ବିଭୀଷ ବିକଟାଳ ଚିତ୍କାର । ସେ ଜାଣିପାରୁ ନଥିଲା ଚିତ୍କାରଟା ଗୋଟେ ସ୍ତ୍ରୀର କି ପୁରୁଷର । କିନ୍ତୁ ଚିତ୍କାରର ତୀବ୍ରତା ବଢ଼ିବଢ଼ି ଚାଲି ଥାଏ । ତାକୁ ମନେହେଉଥାଏ ଯେପରି ତା'ର କାନର ଶିରାପ୍ରଶିରା ସବୁ ଫାଟି ଯିବ । ହାତ କାନରେ ଦେଇଦେଲା ଓ ଚତ୍ କରି ନେଇ କପଡ଼ାଟି ପୁଣି ତା' ଉପରେ ଘୋଡ଼େଇ ଦେଲା । ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଚିତ୍କାର ବନ୍ଦ ହେଇଗଲା । ରାତ୍ର ସ୍ଥାଣୁ ପାଲଟି ଯାଇଥାଏ । ଡରିକି ସେ ନା ଆଗକୁ ଯାଇ ପାରୁଥାଏ ନା ପଛକୁ । କେମିତି ସେ ଗୋଦାମ ଘରୁ ବାହାରିବ ସେଇ କଥା ଚିନ୍ତା କରୁଥାଏ । ପୁଣି ହଠାତ୍ ଆଇନାଟି ତା'ର ଅକ୍ଷ ଚାରିପଟେ କାଠର ଫ୍ରେମ୍ ଭିତରେ ଆପେ ଆପେ ଘୁରିବାକୁ ଲାଗିଲା । କଳା କପଡ଼ାଟି ଖସିଯିବା ପରେ ରାତ୍ରର ପୁରା ଶରୀର ସେଥିରେ ଦେଖା ଯାଉଥାଏ । ଆଇନାଟି ଘୁରିଘୁରି ହଠାତ୍ ସିଧା ହୋଇ ରହିଗଲା । କିନ୍ତୁ ଏ କ'ଣ ତା' ପଛରେ ଜଣେ କିଏ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ଆଉ ତା' ହାତଦୁଇଟା ରାତ୍ରର ବେଳ ଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ି ଆସୁଛି । ରାତ୍ର ଭୟରେ ପଛକୁ ଅନେଇଲା ବେଳକୁ କେହି କୁଆଡ଼େ ନାହାଁନ୍ତି । ରାତ୍ର ପୁଣି ଆଇନାରେ ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ହାତ ଦୁଇଟି ତା'ର ବେକ ଚାରିପଟେ ଗୁଡ଼େଇ ହେଇ ଶକ୍ତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲାଣି । ସେ ଅନୁଭବ କରି ପାରୁଥାଏ ତା' ପାଦ ଭୂମି ଉପରୁ ଉଠିଲା ଭଳି । ସେ ଯେତେ ମୁକୁଳିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଏ ତା' ବେକ ସେତେ ଜୋରରେ ଟିପି ହୋଇ ଯାଉଥାଏ । ଆଇନାରେ ନିଜକୁ ସେ ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ସେ ଚଟାଣ ଠାରୁ ଫୁଟେ ଉତରେ ଥାଏ ଏବଂ

ଗୋଟେ ବିଭସ୍ତ ଭୟଙ୍କର ଚେହେରା ତା' ଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ି ଆସୁଥାଏ । ରକ୍ତିମ ଆଖି, ଫୁଙ୍ଗୁଳା କେଶ କି ଭୟାନକ ଚେହେରା । ଦେଖିବାକୁ ତା'ର ଆଉ ସାହସ ନ ଥାଏ । ଆଖିବୁଜି ଦେଇଥାଏ ସେ । ହାତର ବନ୍ଧନ ତା' ବେକ ଚାରିପଟେ ଫାଶୀ ଦଉଡ଼ି ଭଳି ଗୁଡ଼େଇ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ । ତାକୁ ଲାଗିଲା ଆଉ କିଛି ସମୟ ପରେ ତା'ର ଜୀବନ ଚାଲିଯିବ । ଶେଷରେ ତା' ମୁହଁରୁ ବାହାରି ଆସିଲା “ଜୟ ହନୁମାନ” । କଟାଡ଼ି ହୋଇ ରାଜୁ ତଳେ ପଡ଼ିଲା ।

ସକାଳ ନଅଟା ବେଳକୁ ଆସି ବିଶ୍ୱଜିତ ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ଦୋକାନ ସଟର ଅଧା ଖୋଲା ହୋଇପଡ଼ିଛି । ବିଶ୍ୱଜିତ ଭବିଳା ଯେ ବୋଧେ ରାତିରେ ଦୋକାନରୁ ଚୋରି ହୋଇଛି ବୋଲି । ଭୀତତ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ଭିତରକୁ ଗଲା । ସେ ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ରାଜୁ ଗୋଦାମ ଘରେ ବେହୋସ ହେଇ ପଡ଼ିଛି । ପାଣି ଆଣି ତା' ମୁଁହ ଉପରେ ଛଟିଲା । ରାଜୁର ଚେତା ଫେରିବା ପରେ ସେ ବିଶ୍ୱଜିତକୁ ସବୁ କଥା କହିଲା । ଆଉ କହିଲା ଯେ, “ବାରୁ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏ ଆଇନାକୁ ଆପଣ ବାହାରକୁ ନ ଫୋପାଡ଼ିଛନ୍ତି ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଆଉ ଦୋକାନ କୁ ଆସିବିନି ।” ଏତିକି କହି ସେ ଦୋକାନ ଛାଡ଼ି ଦଉଡ଼ି କି ପଳେଇଲା । ବିଶ୍ୱଜିତ ଆଇନା ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲା, ଦେଖିଲା ଆଇନା ଯେମିତି ଆସିଥିଲା ସେମିତି କଳା କପଡ଼ା ଘୋଡ଼ା ହେଇ କି ରଖା ହୋଇଛି । ସେ କପଡ଼ା ଆଇନା ଉପରୁ କାଢ଼ି ତାକୁ ଭଲ କରି ପୋଛାପୋଛି କରିଦେଲା । ମନେମନେ ରାଜୁକୁ ସେ ଗାଳି ଦେଉଥାଏ, “ଠକ କୋଉଠିକାର ରାତିରେ ଗୋଦାମ ଘରେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଛି ଆଉ ସକାଳୁ ମୋ ଆଗରେ ଭୂତ ଗପ ଶୁଣଉଛି । କହୁଛି କ'ଣ ନା ଆଇନା ଭିତରୁ ଭୂତ ବାହାରୁଛି ।” ତଥାପି ନିଜ ମନକୁ ଠିକ୍ ରେ ବୁଝେଇ ପାରୁ ନ ଥାଏ ବିଶ୍ୱଜିତ । ଆଜକୁ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ହେଲାଣି ରାଜୁ କାମ କରୁଛି ଏଠି, କ'ଣ ପାଇଁ ସେ ଏମିତି କହିବ? ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ଆଇନା ଭିତରେ ଭୂତ ଅଛି । ଆସି କି ନିଜ ଚେୟାରରେ ବସିଲା । ସେଦିନ ତାକୁ ଜମା ଭଲ ଲାଗୁ ନ ଥାଏ । ଘଡ଼ି କି ଘଡ଼ି ଯାଇ ଗୋଦାମ ଘର ଭିତରେ ଆଇନାକୁ ଦେଖି କି ଆସୁଥାଏ । ସେଦିନ ବେପାର ବି କିଛି ଖାସ୍ ହେଲାନି । ମନ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ଯାଉଥାଏ ବିଶ୍ୱଜିତର । ରାତି ୧୦ଟା ବେଳକୁ ଦୋକାନ ବନ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ଗଲା ବେଳକୁ ତାକୁ ଲାଗିଲା ଯେପରି ଗୋଦାମ ଘରେ କେହି ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକର ପାଉଁଜି ପିନ୍ଧି ଚାଲିବାର ଶବ୍ଦ । ନିଜର ମନର ଭ୍ରମ ବୋଲି ଭାବି ସଟର ଟାଣିବାକୁ ଗଲା ବେଳକୁ

ଏଥର ଗୋଟେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକର କାନ୍ଦିବାର ଶବ୍ଦ ଗୋଦାମ ଘରୁ ଆସୁଛି ଯାହାକି ସେ ସ୍ବସ୍ଥ ଶୁଣିପାରୁ ଥାଏ । କାନ୍ଧଘଣ୍ଟାକୁ ଅନେଇଲା ଦେଖିଲା ରାତି ସାଢ଼େ ଦଶଟା । ସାହସ କରି ଗୋଦାମ ଭିତରକୁ ଗଲା । ଦେଖିଲା ଆଇନାଟି ସେମିତି କଲା କପଡ଼ା ଭିତରେ ଘୋଡ଼ା ହେଇ କି ରଖା ହୋଇଛି । ସବୁ ତ ଠିକଠାକ୍ ଅଛି । ହଠାତ ଦୁମ୍ କରି ଗୋଟେ ଶବ୍ଦ ହେଲା । ଚମକି ପଡ଼ି ପଛକୁ ଚାହିଁଲା ବେଳକୁ ପୁରୁଣା ମୁର୍ତ୍ତି ଗୋଟେ ତଳେ ପଡ଼ି ତୁରମାର୍ ହୋଇଗଲା । ବିଶ୍ବଜିତ ସାହସ ସଞ୍ଚୟ କରି ନିଜକୁ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ କରି ଛିଡ଼ାହେଲା । ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଗୋଦାମ ଘରର ଆଲୁଅଗୁଡ଼ା ସବୁ ଲିଭିଗଲା । ଆଉ ସେ ଦେଖିଲା ଆଇନା ଭିତରୁ ଗୋଟେ ଆଲୁଅ ଜଳିଲା ଭଳି । ଏକଦମ ଡରି ଯାଇଥିଲା ବିଶ୍ବଜିତ । ପାଦ ଚିପିଚିପି ଆଇନା ପାଖକୁ ଗଲା ଏବଂ ଧୀରେ ଧୀରେ ତା' ଉପରୁ କଲା କପଡ଼ାଟା କାଢ଼ି ଦେଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମନେ ହେଲା ତାକୁ ଯେପରି ଆଇନା ଭିତରକୁ କିଏ ଚାଣି ନେଉଛି । ଆଉ ଏକ ବିକଟାଳ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଶବ୍ଦରେ ତା' କାନ ଫାଟିପଡ଼ିଲା ପରି ଲାଗୁଛି । ହଠାତ୍ ଆଇନା ଉପରେ ଗୋଟେ ଚିତ୍ର ଆସିଲା ଭଳି ତାକୁ ଲାଗିଲା ଆରେ ସେ ଆଇନା ଆଗରେ ଏ ସବୁ କ'ଣ ଦେଖୁଛି ଗୋଟେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ସେହି ଆଇନା ଆଗରେ ଛିଡ଼ା ହେଇ ସିନ୍ଦୂର ପିନ୍ଧୁଛି ଏବଂ ହଠାତ ଦୁଇ ଜଣ ମୁଖାପିନ୍ଧା ଦୁର୍ଗୁଡ଼ ଆସି ତା' ପେଟକୁ ଛୁରା ମାରି ହତ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି । ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ତଳେ ପଡ଼ି ଚିତ୍କାର କରି ପାଟି କଲା ବେଳକୁ ତାକୁ ଛୁରୀରେ ସେମାନେ ଭୂଷି ଚାଲିଛନ୍ତି । ତାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ତା' ସ୍ବାମୀ ଆସି ସେ ଦୁର୍ଗୁଡ଼ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ମାଡ଼ି ବସୁଛି । ଧସ୍ତାଧସ୍ତିରେ ମୁଖାଟା ସେ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଫିଟି ଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଏ କ'ଣ? ମୁଖା ଭିତରେ ଥିବା ଦୁଇଜଣ ଦୁର୍ଗୁଡ଼ କ'ଣ ମୋହନ ଆଉ ଅମିତ? ମୋହନ ସେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକର ସ୍ବାମୀକୁ ପଛରୁ ମାଡ଼ି ବସୁଛି ଆଉ ଅମିତ ସେହି ଛୁରୀରେ ସେ ଲୋକର ପେଟକୁ ଭୁଣିବାରେ ଲାଗିଛି । ଛୁରୀ ଭୁସିଲା ବେଳେ ସେଇ ରକ୍ତକ୍ଷିଟା ଆସି ସେ ଆଇନା ଉପରେ ପଡ଼ି ଆଇନାଟିକୁ ପୁରା ଲାଲ୍ କରି ଦେଉଛି । ମୋହନ ହସିହସି ଅମିତକୁ କହୁଛି, “ଯାହାହଉ ଏବେ ଆମ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆଉ କେହି ସାକ୍ଷୀ ଦେଇ ପାରିବେନି । ଦୁଇ ଜଣଙ୍କୁ ତ ଖତମ କରି ଦେଲେ ଚାଲ୍ ଆମେ ନେଇ ଏମାନଙ୍କୁ ଟ୍ରେନ ଲାଇନ୍‌ରେ ପକେଇ ଦେଇ ଆସିବା ଲୋକ ଜାଣିବେ ଯେ ଟ୍ରେନ ଦୁର୍ଘଟଣାରେ ମରି ଯାଇଛନ୍ତି ବୋଲି ।” ତା'ପରେ ବିଶ୍ବଜିତକୁ ଲାଗିଲା ଯେ କେହି ଯେପରି ତାକୁ ଠେଲି ସେଇ ଆଇନା

ଭିତରକୁ ବାହାର କରି ଦେଉଛି ଏବଂ ଆଇନା ଭିତରୁ କେହି କହୁଛି, “ମତେ ନେଇ ମୋ ଜାଗାରେ ରଖୁ ଦେଇ ଆସ ନ ହେଲେ ତୁ ବି ମରିବୁ ତାଙ୍କ ସହ । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିବିନି ।”

ବିଶ୍ୱଜିତ ଗଛ କଟିଲା ଭଳି ମୁଣ୍ଡା ହୋଇ ଚଳି ପଡ଼ିଲା ସେଇଠି । ପରଦିନ ସକାଳୁ କୋରିଅର ବାଲାଙ୍କୁ ଡାକି କାହାକୁ କିଛି ନ ଜଣେଇ ଆଇନାକୁ ଯେମିତି ଆଣିଥିଲା ସେମିତି ବନ୍ଧାବନ୍ଧି କରି ରାଜସ୍ଥାନ ପଠେଇ ଦେଲା । ଆଉ ସେ ଖବର ସେ ମୋହନ କି ଅମିତକୁ ଜଣେଇଲା ନାହିଁ । ରାଜୁକୁ ମଧ୍ୟ ଦୋକାନକୁ ପୁଣି ଫେରେଇ ଆଣିଲା । ସେ ଘଟଣାର ମାସେ ପରେ ସେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲା ଯେ ଅମିତ ଆଉ ମୋହନ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ କିଏ ଜଣେ ଭଙ୍ଗାକାତରେ ଗଳାକାଟି ହତ୍ୟା କରିଛି । ଆଉ ସେଇ ଦିନ ରାତିରେ ସେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଲା ଯେ ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଆସି ତାକୁ ସ୍ୱପ୍ନରେ କହୁଛି, “ମୋହନର ଚରିତ୍ର ବହୁତ ଖରାପ ଥିଲା । ସେ ଆମ ଗାଁର ଜଣେ ବିଧବା ମହିଳାକୁ ଅନ୍ତଃସତ୍ୱା କରି ମାରିଦେଇ ଥିଲା ଏବଂ ତା’ ହତ୍ୟାର ମୁକ୍ତସାକ୍ଷୀ ମୁଁ ଥିଲି । ତାକୁ ଏ ସବୁ ଖରାପ କାମ କରିବା ପାଇଁ ଅମିତ ମଧ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିଲା । ସେମାନେ ମିଶି ସେ ବିଧବାକୁ କୁଅରେ ପକେଇ ମାରି ଦେଇଥିଲେ ଆଉ ସେ କାଣ୍ଡ ମୁଁ ମୋ ନିଜ ଆଖିରେ ଦେଖୁଥିଲି । ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ପୁଲିସ୍ କବଳରୁ ନିଜକୁ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ମୋତେ ହତ୍ୟା କଲେ । କିନ୍ତୁ ମୋ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ସେମାନେ କାହିଁକି ହତ୍ୟା କଲେ? ଆଉ ସେଇ ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବା ପାଇଁ ମୋ ଆତ୍ମା ଅମୋକ୍ଷ ହୋଇ ସେଇ ଆଇନା ଭିତରେ ରହିଥିଲା । କାରଣ ସେହି ଆଇନା ମୋ ପାଇଁ ମୋ ସ୍ୱାମୀ ଆଣିଥିଲେ ଯାହାକି ମୋର ସବୁ ଠାରୁ ପ୍ରିୟ ଜିନିଷ ଥିଲା । ସେମାନେ ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କରି ଥିଲେ ଏ ଆଇନାଟିକୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେବା ପାଇଁ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତାହା ହବାକୁ ଦେଉ ନଥିଲି ଶେଷରେ ସେମାନେ ଗୋଟେ ତାନ୍ତ୍ରିକକୁ ଆଣି ତା’ର ପରାମର୍ଶରେ ଏହି ଆଇନାକୁ ସେ ଜାଗାଠାରୁ ଦୂରେଇ ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ ଏବଂ ସେଥିଯୋଗୁଁ ତୁମ ବନ୍ଧୁ ଅମିତ ମୋ କବଳରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ତୁମକୁ ରାଜସ୍ଥାନକୁ ପୁରୁଣା ଜିନିଷ ମିଳିବା ବାହାନା କରି ଡକେଇ ଥିଲା ।” ଚାଉଁକିନା ଭାଙ୍ଗିଗଲା ବିଶ୍ୱଜିତର ନିଦ । ଫୁଲ୍ ଏସିରେ ବି ସେ ପୁରା ଝାଳରେ ଭିଜି ଯାଇଥିଲା । ପରଦିନ ବିଶ୍ୱଜିତ ଦୋକାନ ଦାଇତ୍ତ ରାଜୁକୁ ଦେଇ ମନର ଶାନ୍ତି ପାଇଁ କିଛି ଦିନ ପାଇଁ ଚାଲିଗଲା ବୈଷ୍ଣବେବୀଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ।

ପିଜ୍ଜା

ଶାଶୁତ ରାଉତରାୟ

ପକେଟରୁ କାଗଜ ବାହାର କରି ଆଉ ଥରେ ପଢ଼ି ନେଲା ବିପୁଲ । ଭିତରେ ପଶିବା ପୂର୍ବରୁ ଠିକଣାଟା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବା ଦରକାର । ଦ୍ଵିତଳ କୋଠାଟି ଘେରି ବିଶାଳ ପ୍ରାଚୀର- ମାର୍ବଲ ଫଳକ ଉପରେ ଲେଖା ଅଛି- "ସନ୍ଧ୍ୟାନୀଡ଼ ଭିଲ୍ଲା" ।

ବିପୁଲ "କଳିଙ୍ଗ ପିଜ୍ଜା" ନାଁରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଗୋଟେ ସ୍ଥାନୀୟ ପିଜ୍ଜା ପ୍ରତିଷ୍ଠାନର ଦରମାପ୍ରାପ୍ତ ପିଜ୍ଜା ଡେଲିଭରି ବୟ । ତିନି ବର୍ଷ ତଳେ ଏଇ ସ୍ଥାନୀୟ ପିଜ୍ଜା ପ୍ରତିଷ୍ଠାନଟି ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଥିଲା । ନୂଆ ନୂଆ ପିଜ୍ଜା ଆଇଟମ ଆଉ ଲୋଭନୀୟ ସବୁ ଅଫର ଯୋଗୁଁ ଏଇ ତିନି ବର୍ଷରେ "କଳିଙ୍ଗ ପିଜ୍ଜା" କଟକ-ଭୁବନେଶ୍ଵର-ପୁରୀ ଅଞ୍ଚଳର ସବୁଠୁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ପିଜ୍ଜା ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ହିସାବରେ ନିଜକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରି ସାରିଛି । ମ୍ୟାକଡୋନାଲ୍ଡ, ଡୋମିନୋଜ, ଇତ୍ୟାଦି ବିଦେଶୀ ପିଜ୍ଜା ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ସାଥରେ ତାଳ ଦେଇ ତାଙ୍କୁ ବହୁ ପଛରେ ଛାଡ଼ି ଆସିଛି କଳିଙ୍ଗ ପିଜ୍ଜା । ପ୍ରବଳ ଚାହିଦା ଯୋଗୁଁ କଳିଙ୍ଗ ପିଜ୍ଜାର ଡେଲିଭରି ବୟମାନେ ସଦା ସର୍ବଦା ବ୍ୟସ୍ତ । ଅବଶ୍ୟ ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନର ଡେଲିଭରି ବୟଙ୍କଠୁ ଅଢ଼େଇ ଗୁଣ ଅଧିକା ଦରମା ପାଆନ୍ତି ।

"ଗୁଲମୋହର ନଗର" ଅଞ୍ଚଳକୁ ବିପୁଳ ଆଜି ଦ୍ଵିତୀୟ ଥର ଆସିଛି ତେଲିଭରି ପାଇଁ । ଚାରି ବର୍ଷ ହେଲା ମୁଖ୍ୟ-ସହରର ଟିକେ ବାହାରେ, ଉତ୍ତର ଆଡ଼େ ଏଇ ନୂଆ ସେକ୍ଟରଟି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ଏଇନେ ମଧ୍ୟ ବେଶୀ କୋଠାବାଡ଼ି ତିଆରି ହୋଇନାହିଁ । ପ୍ରଧାନ କାରଣ ଏଠି ଜମି ଦାମ ଗଗନଚୁମ୍ବି । ସତ କହିଲେ, ଏଇ ଜାଗାଟା ତଥାକଥିତ "ପଶ ଏରିଆ" (ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ଅଞ୍ଚଳ ବା ଆଡ଼ମ୍ବର ବହୁଳ ଅଞ୍ଚଳ) ହିସାବରେ ଧରା ଯିବ । ଯେତିକି ଟିକେ କୋଠାବାଡ଼ି ହୋଇଛି, ସବୁ ଗୁଡ଼ିକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦାମୀ ଆଉ ବିଳାସ ବହୁଳ । ଧନୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଛଡ଼ା ଏଇ ଅଞ୍ଚଳରେ କେହି ଘର କରିବାକୁ ଚାହଁବେନି ।

ବିପୁଳ ଗୋଟ ଖୋଲି କମ୍ପାଉଣ୍ଡ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କଲା । ବିଶାଳ ଲନ୍‌ଚାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ପୋର୍ଟିକୋ (ଅଙ୍ଗାଳିକାର ପ୍ରବେଶ ଦ୍ଵାର) ତଳେ ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଇଗଲା ମୁଷଳଧାରାରେ ପ୍ରବଳ ବର୍ଷା, ସାଙ୍ଗରେ ତୀବ୍ର ବିଜୁଳି । ରୁମାଲ ବାହାର କରି ମୁଣ୍ଡ ପୋଛି ଘଣ୍ଟି ବଜେଇଲା ବିପୁଳ ।

ସୁନ୍ଦର ଗୋଟେ ସୁନ୍ଦର ବାଜି ଉଠିଲା ଘର ଭିତରେ । ଟିକେ ସମୟ ପରେ ଇଣ୍ଟର-ଲକିଂ ସିଷ୍ଟମ ଖୋଲିବା ପରିକା ଗୋଟେ ଖୁଣ୍ଟ କରି ଶବ୍ଦ ହେଲା । ମୁହଁରେ ସ୍ଥିତହାସ୍ୟ ନେଇ ବାଇଶ-ତେଇଶ ବର୍ଷର ଗୋଟେ ଅପରୂପା ସୁନ୍ଦରୀ ଯୁବତୀ କବାଟ ଖୋଲି ଛିଡ଼ା ହେଲା ଦ୍ଵାରମୁହଁରେ ।

"କୁହନ୍ତୁ", ମିଷ୍ଟ କଣ୍ଠସ୍ଵରରେ କହିଲା ଯୁବତୀ ।

"ମ୍ୟା'ମ, ଆପଣଙ୍କର ପିଞ୍ଜା"

"କେତେ ବିଲ ହେଇଛି?", ପିଞ୍ଜା ପ୍ୟାକେଟକୁ ହାତରେ ନେଇ ଯୁବତୀ ପଚାରିଲା ।

"ଓନଲି ସେଭେନ ସିକ୍ସଟି ପାଇଭ, ମ୍ୟା'ମ"

ଯୁବତୀ ତାହାର ସୁନ୍ଦର, ସୁକୋମଳ ହାତକୁ ବଢ଼େଇ ଦେଲା ବିପୁଳ ଆଡ଼େ-ଚମ୍ପା-ଫୁଲ ପରିକା ସୁନ୍ଦର ଆଙ୍ଗୁଳି ଭିତରୁ ଉଠି ମାରୁଥିଲା ଦିଟା ୫୦୦ ଟଙ୍କା ନୋଟ ।

"କ୍ଷମା କରିବେ ମ୍ୟା'ମ", ନିଜ ପର୍ସ ଉଣ୍ଟୁ ଉଣ୍ଟୁ ବିପୁଳ କହିଲା- "ମୋ ପାଖରେ ଏତେ ଟଙ୍କା ଖୁରୁରା ନାହିଁ ।"

"ତୁମ ଡେଲିଭରି ବୟମାନଙ୍କ ଭାରି ନାଟକ । କେବେ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଖୁରୁଚା ଟଙ୍କା ନଥାଏ ।" ମିଷ୍ଟ କଣ୍ଠରେ ବିପୁଲକୁ ଟିକେ ଭର୍ତ୍ସନା କଲା ଯୁବତୀ- "ତୁମେ ଟିକେ ଅପେକ୍ଷା କର, ମୁଁ ଘର ଭିତରୁ ଟଙ୍କା ନେଇ ଆସୁଛି ।"

ଯାଉ ଯାଉ ହଠାତ କ'ଣ ଭାବି ଯୁବତୀ ପଛକୁ ଫେରି ଚାହିଁଲା । "ବର୍ଷା ହେଉଛି", ଗୋଟେ ଚେୟାରକୁ ଦେଖେଇ ଯୁବତୀ କହିଲା- "ବାହାରେ ଛିଡ଼ା ନ ହେଇ, ଭିତରେ ବସି ଅପେକ୍ଷା କର । କବାଟଟା ଦେଇ ଦିଅ । ଅଯଥା ପାଣି ଛିଟା ଆସୁଛି ଘରକୁ ।"

ବିପୁଲ କବାଟ ବନ୍ଦ କରିବାରୁ ଯୁବତୀ ବୈଠକଘରର ସୁଦୃଶ୍ୟ ସିଡ଼ି ଦେଇ ଧୀରେ ଧୀରେ ଉପରକୁ ଉଠି ଗଲା । ବାଁପଟେ ବୁଲି ଗୋଟେ ବଖରା ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କଲା ସିଏ ।

ବିପୁଲ ଭିତରକୁ ଆସି ବସି ଚାରିଆଡ଼େ ନଜର ବୁଲେଇଲା । ବିଶାଳ ସୁଦୃଶ୍ୟ କୋଠାଟିଏ- ବୈଠକଘରେ ବହୁତଗୁଡ଼େ ଶୋ-କେଶ, କାଚ ଅଲମ୍ବନ । ସେଗୁଡ଼ା ସବୁ ନାନା ପ୍ରକାର ଶୋ-ପିସ, ଦୁଷ୍ଟାପ୍ୟ ଆଣ୍ଟିକ ଆଉ ମୂଲ୍ୟବାନ କିଉରିଓରେ ଭର୍ତ୍ତି । ଘରର ଦିଗା କଣରେ ଗ୍ରୀକ ଭାସ୍କର୍ଯ୍ୟଶୈଳୀରେ ତିଆରି ଶ୍ଵେତପଥରର ନଗ୍ନ-ନାରୀ ମୂର୍ତ୍ତୀ । ଗୋଟେ ଦିବାଲରେ ୪୮ ଇଞ୍ଚର ଗୋଟେ ଏଡେ ବଡ଼ ଏଲ.ଇ.ଡି ଟିଭି । ଫଲ୍ସ ସିଲିଙ୍ଗ ଦିଆ ଛାତରୁ ଝୁଲୁଛି ବିଶାଳ ଗୋଟେ ଝାଡ଼ୁଲଷ୍ଟନ ।

ପ୍ରାୟ ୫ ମିନିଟ ବିତିଗଲା ତଥାପି ଯୁବତୀ ଟଙ୍କା ନେଇ ଫେରିଲାନି । ବିପୁଲଟିକେ ଉସଖୁସ ହୋଇ ଭାବୁଛି କ'ଣ କରିବ, ହଠାତ୍ ବିଦ୍ୟୁତ ଚାଲି ଗଲା- ନୀରାଟ ଛିଦ୍ରହୀନ ଅନ୍ଧାରରେ ବୁଡ଼ି ଗଲା ପୁରା ଘରଟି । ମଝିରେ ମଝିରେ ବିଜୁଳି ଚମକରେ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହୋଇ ଉଠୁ ଥାଏ ଘର ଭିତରଟା, କ୍ଷଣିକପାଇଁ ଦିଶା ଯାଉଥାଏ ଅଭୁତ ଦୃଶ୍ୟମାନ କିଉରିଓଗୁଡ଼ିକ । ଏପରି ଅଭୁତ ପରିବେଶରେ ମନେ ହୋଉଥାଏ କୋଉ ଜାନ୍ତବ ଅମଙ୍ଗଳ ଧୀରେ ଧୀରେ ଜାଗ୍ରତ ହେଉଛି ସେଇ ରହସ୍ୟମୟ ପୁରୀରେ; ସ୍ଥିମିତ ବେଗରେ ଗୋଟେ ଅଶୁଭ ଆଶଂକା ଯେମିତି ମାଡ଼ି ବସୁଥାଏ ଶଙ୍କିତ ଚେତନାରେ ।

ହଠାତ୍ ଅନ୍ଧାର ଚିରି ଧାଇଁ ଆସିଲା ରକ୍ତକୁ ଜମାଟ କରି ଦେବା ପରିକା ନାରୀକଣ୍ଠର ଗୋଟେ ତୀବ୍ର ଆର୍ତ୍ତନାଦ । ଗୋଟା ଭିଲ୍ଲା ରହି ରହି ଥରି ଯାଉଥାଏ ସେଇ ମର୍ମଭେଦୀ ଚିତ୍କାର

ଯୋଗୁଁ । କିଛି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପରେ ଚିତ୍କାର କରି ଯାଇ ଶୁଭାଗଲା ଗୋଟେ କଣ୍ଠରୁ ଘଡ଼ଘଡ଼ ଶବ୍ଦ । ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ସେଇ ଶବ୍ଦ ବି ବନ୍ଦ ହେଇ ଗଲା କିଛି ସମୟ ପରେ । ଶୁଶାନ ପରିକା ନିସ୍ତକ୍ଷତା ପୁନରାୟ ଗ୍ରାସ କରି ନେଲା ପୁରା ଭିଲ୍ଲାଟିକୁ । ରହି ଗଲା ଖାଲି ଗୋଟେ ଭୟାବହ ସ୍ମୃତି ।

"ମ୍ୟା'ମ, ଆପଣ କୋଉଠି?" ଗଳାରୁ ଭଲ କରି କଥା ବାହାରୁ ନଥାଏ ବିପୁଲର ।

କୌଣସି ଉତ୍ତର ମିଳିଲାନି । ନିସ୍ତକ୍ଷ ପରିବେଶରେ ଶୁଭା ଯାଉଥାଏ ଖାଲି ବିଜୁଳି ଘଡ଼ଘଡ଼ି ଶବ୍ଦ ।

ଚେୟାର ଛାଡ଼ି ବିପୁଲ ଧୀରେ ଧୀରେ ଉଠିଲା । ରୁଦ୍ଧକଣ୍ଠରେ ଧୀର ପାଦରେ ସିଡ଼ି ଚଢ଼ି ଉପରକୁ ଉଠି ଗଲା ସିଏ । ଅନ୍ଧାର ଗ୍ରାସ କରି ନେଇଥିବା ଗୋଟେ ବଖରାରୁ ମହମବତୀର ଆଲୁଅ ଦିଶୁଥିଲା ହାଲ୍ଲା ହାଲ୍ଲା ।

"ମ୍ୟା'ମ, ଆପଣ କଣ ଭିତରେ?"

କେହି ଜବାବ ଦେଲେନି । ଘର ଭିତରଟା ଅସହ୍ୟ ନିସ୍ତକ୍ଷ । କୌଣସି ଜବାବ ନ ପାଇ, ଟିକେ ଇତସ୍ତତଃ ହୋଇ ଭିତରେ ପଶି ଗଲା ବିପୁଲ । ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଭିତରେ ତା' ଆଖିରେ ପଡ଼ିଲା ସେଇ ବୀଭକ୍ଷ ଦୃଶ୍ୟ ।

ମାଟିରେ ପଡ଼ିଥିଲା ଯୁବତୀର ନିର୍ଜୀବ ଦେହ । କଣ୍ଠନଳୀରୁ ବାହାରିଛି ଗୋଟେ ଧାରଦାର ଭୂଜାଲିର ରତ୍ନଖଚିତ ବେଷ୍ଟ । ଚପ ଚପ ରକ୍ତ ବୋହି ଆସି ଶ୍ଵେତବସନାକୁ କରି ଦେଇଛି ଓଦା ଆଉ ରକ୍ତରଂଜିତ । ବିସ୍ଫାରିତ ଆଖି ଦି'ଟା ଚାହିଁ ରହିଛି ଉପର ଆଡ଼େ- ମନେ ହେଉଛି କୋଉ ମହାଭୟଙ୍କର ଅମଙ୍ଗଳକୁ ଦେଖୁ ସେମାନେ ହେଲ ଯାଇଛନ୍ତି ବିସ୍ମିତ ଆଉ ନିଷ୍ଠଲକ । ଯୁବତୀର ସୁନ୍ଦର ମୁଖମଣ୍ଡଳୀ ମୃତ୍ୟୁଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ହୋଇ ଯାଇଛି ବୀଭକ୍ଷ ଓ ଭିତ୍ତିପ୍ରଦ ।

ବିପୁଲ ହଠାତ୍ ଚମକି କରି ପଛକୁ ଫେରି ଚାହିଁଲା । କ୍ଷଣ କିଛି ନ ଦିଶିଲେ ବି, ତାର ମନେ ହେଲା ଗୋଟେ ଛାୟା ସାଇଁ କରି ପଶିଗଲା କୋଉ କ'ଣ ଆଡ଼େ । ମୃତ୍ୟୁଶୀତଳ ସେଇ ଭିଲ୍ଲାରେ ସିଏ କ୍ଷଣ ଅନୁଭବ କରି ପାରୁଥିଲା ଆଉ କାହାର ଅଶୁଭ ଅସ୍ତିତ୍ଵ ।

ଠକ.. ଠକ.. ଠକ.. ଠକ.. ଠକ.....

ମୃତ୍ୟୁ- ନୀରବ ପରିବେଶକୁ ଅଶାନ୍ତ କରି ଭାସି ଆସିଲା ମୃଦୁ ଗୋଟେ କାଠ ଠୁକିବା ପରିକା ଶବ୍ଦ । ମନେ ହେଲା ନର୍କସ୍ଥାନର କବାଟ ବାଡ଼ିଉଛି କିଏ ଜଣେ ଅମଙ୍ଗଳର ଅଗ୍ରଦୂତ । କୌତୁହଳ, ଗୋଟେ ଅଦମ୍ୟ କୌତୁହଳ ବିପୁଳକୁ ଟାଣୁଥିଲା ସେଇ ଶବ୍ଦର ଉତ୍ସ ଆଡ଼କୁ । ସେଇ କୌତୁହଳ ଏତେ ପ୍ରବଳ ଯେ ଭୟକୁ ବି ଉପେକ୍ଷା କରି ଯିବ ଜଣେ ହତଭାଗ୍ୟ । ବଖରାରୁ ବାହାରି ବିପୁଳ ଧୀରେ ଧୀରେ ଶବ୍ଦକୁ ଅନୁସରଣ କଲା ।

କରିଡ଼ୋର ଶେଷକୁ ପହଞ୍ଚିଛି, ହଠାତ୍ ସେଇ ଶବ୍ଦଟି ବନ୍ଦ ହେଇଗଲା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ । ମନେ ହେଲା ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଘନୀଭୂତ ହୋଇ ଉଠିଲା ଗୋଟେ ଅଦୃଶ୍ୟ ଆତଙ୍କ । ମନ ଭିତରେ କେହି ତାକୁ ଅଗ୍ରସର ହେବାକୁ ମନା କରୁଥିଲା । ପାଖରେ, ବହୁତ ନିକଟରେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଗୋଟେ ଖଲଖଲ ହସର ଶବ୍ଦ ଶୁଭା ଗଲା ତାକୁ ।

ବିପୁଳ ଆଉ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଲାନି । ଏଇନେ ଏଇ ଅଶୁଭ ଭିଳା ଛାଡ଼ି, ଏଇ ଅଭିଶପ୍ତ ଜାଗା ଛାଡ଼ି ପଳେଇବାକୁ ହେବ । ଦୁତ ପାଦରେ ସିଏ ସିଡ଼ି ଆଡ଼କୁ ବଢ଼ିଲା । କରିଡ଼ୋର ମୁହଁରେ ସେଇ ବଖରା ପାଖକୁ ପହଞ୍ଚି, କିଛି ଗୋଟେ ତା ମନକୁ ଅସ୍ବାଭାବିକ ମନେ ହେଲା । କୌତୁହଳ ନ ସମ୍ଭାଳି ପାରି ଧୀରେ ଧୀରେ ସିଏ ମୁଣ୍ଡ ବୁଲେଇ ବଖରା ଆଡ଼କୁ ଅନେଇଲା । ଗୋଟେ ଅସମ୍ଭବ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖି ହତଶ୍ଚକିତ ହୋଇ ଗଲା ସିଏ- ଯୁବତୀର ରକ୍ତାକ୍ତ ଶବ୍ଦଟି କୋଉ ମାୟାବୀ ଯାଦୁଗର ଦ୍ଵାରା ଅଦୃଶ୍ୟ! ଖାଲି ଜମାଟ ବାନ୍ଧିଯିବା କଲା ରକ୍ତର ଦାଗ, କିଛି ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ଘଟି ଯିବା ମର୍ମାନ୍ତକ ଘଟଣାର ପ୍ରମାଣ ବହନ କରୁଛି ।

ଆଉ ଠିଆ ହେଲା ନି ବିପୁଳ । ଦୁତଗତିରେ ସିଡ଼ି ଦେଇ ଓହ୍ଲେଇ କବାଟ ଆଡ଼େ ଦୌଡ଼ିଲା । ହତଭାଗ୍ୟ ଜାଣି ନ ଥିଲା ତା ପାଇଁ ଗୋଟେ ଅଭିଘାତ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଛି ଦ୍ଵାରମୁହଁରେ । ଯୋଉ କବାଟ ସିଏ ନିଜ ହାତରେ ବନ୍ଦ କରିଥିଲା, କୋଉ ଅଜଣା କାରଣ ଯୋଗୁ ଏଇନେ ସେଇଟା ଖୋଲା । ଦ୍ଵାରମୁହଁ ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡ଼ା ହେଇଛି ଗୋଟେ ଭୟାବହ ଅପଛାୟା ।

ବିଜୁଳି ଚମକରେ ମଝିରେ ମଝିରେ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଉଠୁଛି ସେଇ ଅପଛାୟାର ଅଶୁଭ ଅବୟବ । ମୁଣ୍ଡର କଲା କେଶରାଶୀ କାଳସର୍ପ ପରିକା ଦୋଳି ଖେଳି ଆନ୍ଦୋଳିତ ହେଉଛି । ଦେହର ଶ୍ଵେତବସନ ଫରଫର ହେଉଛି ହିମଶୀତଳ ପବନରେ, ତା' ସାଙ୍ଗରେ ସୁର ମିଳେଇ

ବିଶାଳ ବାଦୁଡ଼ିର ଡେଣା ପରିକା ଉଡୁଛି ଘରର ପରଦା । ହାତର ଆଙ୍ଗୁଳିରେ ନଖଗୁଡ଼ା ସୁତୀକ୍ଷ୍ମ ଆଉ ବକ୍ର । ଡାହାଣ ହାତରେ ମହାକାଳର ଲହଲହ ଜିହ୍ଵା ପରିକା ଗୋଟେ ଉଦ୍ଧତ ତୃଷାର୍ତ୍ତ ଛୁରୀ ।

ଏଇ ଭୟଙ୍କର ରାତିରେ ଅଭିଶପ୍ତ ପୁରୀର ଦ୍ଵାର ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡ଼ା ହେଇଛି କିଏ? କିଏ ସେ କିଏ? ହଠାତ୍ ଗୋଟେ ବିକୃତ ଚିତ୍କାର ଛାଡ଼ି ତା ଆଡ଼େ ମାଡ଼ି ଆସିଲା ସେଇ ଧଳା ଆତଙ୍କ । ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପାଇଁ ବିଜୁଳି ଆଲୁଅରେ ଆତତାୟୀର ମୁହଁ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହେଲା- ଆଖିରେ ପୈଶାଚିକ ଉଲ୍ଲାସ, ଓଠରେ ବଣ୍ୟ ହସ ଆଉ କଣ୍ଠରେ ରକ୍ତତୃଷ୍ଣା ନେଇ ତା' ଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ି ଆସିଛି ସଦ୍ୟମୃତ ଯୁବତୀ । ମୃତ୍ୟୁଲୋକର ବାସିନ୍ଦା ଅତିଥି ହୋଇ ଇହଲୋକକୁ ଆସିଛି ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟେଇବାକୁ । ଦାରୁଣ ଆତଙ୍କରେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ଦେଲା ବିପୁଲ ।

ମିନିଟ ଖଣ୍ଡେ କି ଦି ମିନିଟ, ବହୁତଗୁଡ଼େ କଣ୍ଠର ଖୁଲ ଖୁଲ ହସ ଶୁଣି ବିପୁଲ ଧୀରେ ଧୀରେ ଆଖି ଖୋଲି ଚାହିଁଲା । ଘରଭିତରର ଦୃଶ୍ୟ ବଦଳି ଯାଇଛି ଯା ଭିତରେ- ଚାରିଆଡ଼ ଆଲୁଅରେ ଭରି ଉଠିଛି, ଚାରି ପାଞ୍ଚଜଣ ପ୍ରାଣଚଞ୍ଚଳ ଯୁବକ ଯୁବତୀ ତାକୁ ଘେରି ଖୁଲଖୁଲ କରି ହସୁଛନ୍ତି । ସଦ୍ୟମୃତ ସେଇ ଯୁବତୀ ଗୋଟେ ଦର୍ପଣ ନେଇ ମୁହଁରୁ ରଙ୍ଗ ଘଷି ଘଷି ଉଠେଇବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ।

ଟିକେ ପରେ ବୁଝି ହେଲା ପୁରା ଘଟଣାଟା । ବଡ଼ଲୋକ ଘରର ବାଲୁଙ୍ଗା ପିଲାମାନେ ବର୍ଷା ରାତିରେ ନାଟକ କରି ଭୟଭୀତ କରୁଥିଲେ ତାକୁ । ସେଇ "ଠକ ଠକ ଶବ୍ଦ" ବା "ସାଇଁ କରି ଲୁଚି ଯିବା ଛାୟା" ସବୁ ଏଇ ନାଟକର ଅଙ୍ଗ ।

"କିଛି ମନେ କରନି ଭାଇ, ତୁମ ସାଙ୍ଗରେ ଆମେ ଟିକେ ମଜା କରୁଥିଲୁ", ଜଣେ ଯୁବକ ହସି କିରି କହିଲା "ଗୋଟେ ଟିଭି ଧାରାବାହିକ ପାଇଁ ଆମେ ରିହର୍ସଲ କରୁଥିଲୁ । ତୁମକୁ ଦେଖି ଭାବିଲୁ ତୁମ ଉପରେ ଟିକେ ପ୍ରୟୋଗ କରି ଦେଖିବା ।"

"ସତ କଥା କୁହ ତ ଭାଇ, ତୁମେ ଡରି ଯାଇଥିଲ ନା?" ନାଟକର ମୁଖ୍ୟ ଚରିତ୍ର ସେଇ ଯୁବତୀଟି ପଚାରିଲା ।

"ହଁ ମ୍ୟାଡମ, ମୁଁ ତରି ଯାଇଥିଲି", ବିପୁଲ ସ୍ୱୀକାର କଲା- "ଆପଣଙ୍କର ଅଭିନୟ ଯୋଗୁଁ ନୁହେଁ, ଏଇ ଭିଲାର ଇତିହାସ ଯୋଗୁ ତରି ଯାଇଥିଲି ମୁଁ ।"

"ଭିଲାର ଇତିହାସ ଯୋଗୁଁ, ମାନେ?"

ନିଷ୍ଠୁର ଆଖି ନେଇ ଯୁବତୀ ଆଡ଼େ ଅନେଇଲା ବିପୁଲ । ରହସ୍ୟମୟ ଭାବରେ ହସି, ବିପୁଲ ପିଞ୍ଜାର ବିଲଟା ତା' ହାତକୁ ବଢ଼େଇ ଦେଲା ।

ବିଲଟା ଭଲ କରି ଦେଖି ଚମକି ପଡ଼ିଲା ଯୁବତୀ । ଏମିତି ବିଲର କାରଣ କ'ଣ?

ହଠାତ କଣ୍ଠଭେଦି ଶବ୍ଦ କରି ପାଖାପାଖି କୋଉଠି ବିଜୁଳି ପଡ଼ିଲା । ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଲାଲନ କଟି କରି ଅନ୍ଧାରରେ ବୁଡ଼ି ଗଲା ପୁରା ଭିଲ । ଭିଲ ସାଙ୍ଗରେ ଯୁବକ ଯୁବତୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରାସ କରିନେଲା ରାତ୍ରିର ନିଷ୍ପ୍ରାଣ ଅନ୍ଧାର ।

-----X-----

କଲିଙ୍ଗ ପିଞ୍ଜାର ମ୍ୟାନେଜର ଚେନ୍ନାଇରୁ ଉଠି ଇନ୍ଦୁପେକ୍କର ପ୍ରଲୟପୁତ୍ର ପଣ୍ଡାଙ୍କ ସାଥରେ କରମର୍ଦ୍ଦନ କଲେ ।

"କୁହନ୍ତୁ ଇନ୍ଦୁପେକ୍କର, କେମିତି ସାହାଯ୍ୟ କରିବି ଆପଣଙ୍କୁ?"

"ମି. ରାଉତ, ଦି'ଦିନ ତଳେ ଗୁଲମୋହର ନଗର ସେକ୍ଟରରେ ଗୋଟେ ନାରକୀୟ ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ ହେଇଛି", ଇନ୍ଦୁପେକ୍କର ପଣ୍ଡା ପକେଟରୁ ଗୋଟେ କାଗଜ ବାହାର କଲେ "ଛ'ଜଣ ଯୁବକ ଯୁବତୀଙ୍କୁ କେହି ଜଣେ ବିଭୀଷ ଭାବରେ ଛିନ୍ନ ଭିନ୍ନ କରି ହତ୍ୟା କରିଛି । ଘଟଣାସ୍ଥଳରୁ କଲିଙ୍ଗ ପିଞ୍ଜାର ଗୋଟେ ଖାଲି ପିଞ୍ଜା ପ୍ୟାକେଟ ଆଉ ଏଇ ବିଲଟା ମିଳିଛି । ବିଲର ତାରିଖ ହଉଛି ତିନି ବର୍ଷ ପୁରୁଣା ।"

"କ'ଣ କହିଲେ, ଗୁଲମୋହର ନଗର'ରେ ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ?" ମ୍ୟାନେଜର ରାଉତ ଟିକେ ଅବାକ ହୋଇ ପଚାରିଲେ "ତିନି ବର୍ଷ ତଳର ବିଲ ମିଳିଛି ସେଠୁ?"

"ହଁ, ଗୁଲମୋହର ନଗର"

"ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ,... ତିନି ବର୍ଷ ପୁରୁଣା ବିଲ... ଆଜ୍ଞା ଠିକ କୋଉ ଜାଗାରେ ହେଇଛି ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡଟା?"

"ଗୁଲମୋହର ନଗରର ଟିକେ ଭିତର ଆଡ଼େ ଗୋଟେ କୋଠୀ ଅଛି, ନାଁ ସନ୍ଧ୍ୟାନୀଡ଼ ଭିଲ୍ଲା । ସେଇଠି ହେଇଛି ଘଟଣାଟି"

"ହୋଆଟ? ସନ୍ଧ୍ୟାନୀଡ଼ ଭିଲ୍ଲା!!" ଚମକି ଉଠିଲେ ମ୍ୟାନେଜର ରାଉତ ।

"ହଁ, ସନ୍ଧ୍ୟାନୀଡ଼ ଭିଲ୍ଲା । " ଇନ୍ସପେକ୍ଟର ପଣ୍ଡାଙ୍କ ମୁହଁରେ ଜିଜ୍ଞାସା ସ୍ପଷ୍ଟ, "ଆପଣ ଏଇ ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣିଛନ୍ତି କି?"

"ଟିକେ ଖୋଲି କରି ନ କହିଲେ ଆପଣ ବୁଝି ପାରିବେନି", ମ୍ୟାନେଜର ରାଉତ ଦ୍ରୁୟାରୁ ଗୋଟେ ଫାଇଲ ବାହାର କରିଲେ- "ଚାରି ବର୍ଷ ତଳେ ଉଦ୍ୟୋଗପତି ଶଶୀଶେଖର ଷଡ଼ଙ୍ଗୀ ସନ୍ଧ୍ୟାନୀଡ଼ ଭିଲ୍ଲାଟି ବନେଇଥିଲେ । ମଝିରେ ସଝିରେ ସିଏ ଆଉ ତାଙ୍କ ପରିବାର ଏଠି ଆସି କିଛିଦିନ ରହି ବୁଲି ଯାଉଥିଲେ । ସେଥର ତାଙ୍କ ଝିଅ ତାର କିଛି ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସାଥରେ ସନ୍ଧ୍ୟାନୀଡ଼କୁ ଛୁଟି ବିତେଇବାକୁ ଆସିଥିଲା । ବଡ଼ଲୋକ ଘରର ସ୍ବଏଲ୍ଡ ଚାଇଲ୍ଡ ଯେମିତି ହୁଅନ୍ତି ଆଉ କ'ଣ । ଥରେ ଆମ ଏଠୁ ପିଞ୍ଜା ଅର୍ଡର କଲେ । ଆମର ଜଣେ ଡେଲିଭରି ବୟ ପିଞ୍ଜା ଦେବାକୁ ଯାଇଥିଲା । ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଗ ରାତିରେ ତାକୁ ଏମିତି ଡରେଇଲେ ସେ ହାଟଫେଲ କରି ମରି ଗଲା । ସେଇ ସମୟ ଏଠିକାର ଓ.ସି ଥିଲେ ସୁରଜିତ ବାଣ୍ଟ । ଧନୀ ବାପ ତାଙ୍କୁ ହାତ କରି କେସ ଦେଇ ଦେଲେ । ତା'ପରେ ତ ସନ୍ଧ୍ୟାନୀଡ଼ ବିକ୍ରି କରି ଦେଲେ ଆଉ କାହାକୁ । ଏଇନେ କିଏ ରହୁଛି ସେଠି, ମୁଁ ଜାଣେନି ।"

"ଯେଉଁ ଡେଲିଭରି ବୟର ମୃତ୍ୟୁ ହେଇ ଥିଲା, ତାର ନାଁ କଣ ଟିକେ କହିଲେ?"

"ବିପୁଲ ଜେନା । ଆମର ସର୍ବପ୍ରଥମ ଡେଲିଭରି ବୟ । ଭାରି ବଢ଼ିଆ ଟୋକାଟି ଥିଲା ।"

ଅଞ୍ଜନାଳା

ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ବେହେରା

ଲୋକଟା କେତେବେଳେ ବି ରୁପ୍ ରହେନି । ସବୁବେଳେ ବକର ବକର ହେଉଥିବ । ଗାଡ଼ିକୁ ଫାଙ୍କା ରାସ୍ତାରେ ଫୁଲ୍ ସ୍ଥିତରେ ଦୌଡ଼ାଇବା ବେଳେ ହେଉ ବା ଭିଡ଼ ଭିତରେ ଫସିଥିବା ବେଳେ ହେଉ, ସବୁଠି ତା'ଗପ ଚାଲିଥିବ । ଏମିତି ଗପୁଡ଼ି ମୁଁ ଜୀବନରେ ଆଉ କେଉଁଠି ଦେଖୁନି । ତା'ର ଏଇ ଗୁଣପାଇଁ ମୁଁ ପ୍ରାୟ ତା'କାର୍ରେ ଯିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରେନାହିଁ । ଯେଉଁଦିନ ଅନ୍ୟ ସବୁଆଡୁ ନିରାଶ ହୁଏ, ସେଦିନ ବାଧ୍ୟହୋଇ ତାକୁ ଫୋନ୍ କରେ । ତା'ର ଗପଗୁଡ଼ାକ ମୋର ଏ କାନରେ ପଶି ସେ କାନରେ ବାହାର କରିଦିଏ । କେବଳ ସୌଜନ୍ୟତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ କେତେବେଳେ କେମିତି "ଆଜ୍ଞା" "ଓହୋ" "ହୁଁ" ଏମିତି ଗୋଟେ ଗୋଟେ ଶବ୍ଦ ଫୋପାଡ଼ି ଦିଏ ।

ସେଇ ଗପ ଭିତର ବି ଗାଡ଼ିକୁ ଫୁଲ୍ ସ୍ଥିତରେ ଚଳାଏ । ସମୟେ ସମୟେ ମୁଁ ତାକୁ କହେ, "ଶୁଣ, ଆମେ ଧୀରେ ସୁସ୍ଥେ ଯିବା । ତରତର ହେବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।"

ସେ 'ହଉ ସାର୍' ବୋଲି କହି ଗାଡ଼ିର ଗତିକୁ କମାଇଦିଏ । ତା'ର ସେଇ ସବୁ ଗପ ଗୁଡ଼ାକ ଭିତରେ କିଛି ମୁଁ ଶୁଣିଛି । ଖାଲି ଶୁଣିନି ମନେ ବି ରଖୁଛି । ସେ କେମିତି ଆଉ ଜଣଙ୍କ ଗାଡ଼ି ଚଳାଉଥିଲା । ପରେ ନିଜେ ବ୍ୟାଙ୍କ ଲୋନ୍ ନେଇ ଏଇ ଗାଡ଼ିକୁ କିଣିଛି । କିନ୍ତୁ ମାସକୁ ମାସ

ଦେବାବେଳେ ଖୁବ୍ କଷ୍ଟରେ ଜୀବନ ବିତାଇଛି । ଦିନେ ଦିନେ ଗାଡ଼ି କିଛି ରିପାରିଂ ଖୋଜିଲେ ପାଖରେ ପଇସା ନଥାଏ । ସେଇ ସମୟରେ ତା' ସ୍ତ୍ରୀ କେମିତି ପୂର୍ବରୁ ତା'ପକେଟରୁ ପଇସା ଲୁଚାଇକି ସଞ୍ଚୟ କରି ରଖୁଥାଏ ସେଇଥିରୁ ଦିଏ ଗାଡ଼ିକୁ ଗ୍ୟାରେଜ୍ ନେଇ ସଜାଡ଼ିବାକୁ । ଏଇ ଗଡ଼ି କୁଆଡ଼େ ତା'ପାଇଁ ଖୁବ୍ ଲକି । ଏ ଗାଡ଼ି କିଣିବା ପରେ ତା' ବାହାଘର ଗୋଟେ ଭଲ ଝିଅ ସହିତ ହେବା ସହ ପୁଅଟେ ବି ଛଅ ମାସ ତଳେ ହୋଇଛି । ତା'ର ଏମିତି ମନଖୋଲା କଥାବାର୍ତ୍ତା ସମୟେ ସମୟେ ଖୁବ୍ ଭଲ ଲାଗେ । ତା' ସ୍ତ୍ରୀ କେମିତିଆ ମୁଁ ତାକୁ ପଚାରିନଥିଲି । କିନ୍ତୁ ସେ ତା' ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଏମିତି ପ୍ରଶଂସା କରିବା ଶୁଣିବାକୁ ଭଲ ବି ଲାଗୁଥିଲା । ମୁଁ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀକୁ କେବେ କେଉଁଠି ପ୍ରଶଂସା କରିଥିବି କାହିଁ ଆଦୌ ମତେ ପଡୁନି । ସେ ଯାହାବି ହେଉ ଖୁବ୍ ଖୁସିବାସୀ ପିଲାଟା । ମନକଥା ସବୁ ଏମିତି ଖୋଲିକି ପର ଆଗରେ କହିପକାଇବା ଖୁବ୍ କମ୍ ଲୋକ ଥିବେ ଏ ଦୁନିଆରେ । ତା'କଥାବାର୍ତ୍ତା ହିଁ ଜଣାଇଁ ଦେଉଥିଲା ସେ କେତେ ସରଳ ଓ ନିଷ୍ପପଟକ ବୋଲି । ଏମିତି ସବୁ ଘରକଥା, ବାହାର କଥା ସେ ଅନବରତ ଗପୁଥାଏ ।

ଏଥର ଭୁବନେଶ୍ୱର ଯିବା ବେଳେ ତା' ହାବୁଡ଼ରେ ପଡ଼ିଗଲି ଅର୍ଥାତ୍ ତା' ଗାଡ଼ିରେ ହିଁ ଯିବାକୁ ହେଲା । ଗାଡ଼ିରେ ବସୁବସୁ ଗପ ଷ୍ଟାର୍ଟ । ମୁଁ ଟିକେ ହସିଦେଇ ଇସରାରେ କହିଲି ତାଲା । କିଛି ବାଟ ଗଲାପରେ ସେ ଯାହା କହିବା ଆରମ୍ଭ କଲା ମୁଁ ପୁରା ସଜାଗ ହୋଇଗଲି ଶୁଣିବାକୁ । ସବୁବେଳେ ପ୍ରାୟ ନ ଶୁଣି ଶୁଣିବାର ଅଭିନୟ କରୁଥିଲି ଏବେ କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ କଥା ଆରମ୍ଭ କଲା ତାହା ମୋତେ ବିଦ୍ୱାଳୟର ଶ୍ରେଣୀ ଗୃହରେ ବସିଥିବା ଜଣେ ମେଧାବୀ ଛାତ୍ରରେ ଓ ତାକୁ ଜଣେ ଭଲ ଶିକ୍ଷକ ଭାବରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଦେଲା । ଖୁବ୍ ଗୁଡ଼ାଏ ଜିଜ୍ଞାସାରେ ଭର୍ପୁର୍ ଆଖିରେ ତା' ଆଡ଼କୁ ଅନାଇ ରହିଲି ।

ମୋ ଭିତରେ ତା' କଥା ଆଗ୍ରହର ସହ ଶୁଣିବାକୁ ଯେଉଁ କେଇ ପଦ କଥା ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା ତାହା ହେଉଛି, "ସାର୍ ଦୁଇଦିନ ତଳେ ରାତିରେ କି ମାତ ମୁଁ ଖାଇଛି ! କୁହନ୍ତୁ ନାହିଁ ସେକଥା । ଏବେ ବି ଦେହ ହାତରୁ ଦରଜ ଯାଇନି ।"

ମୁଁ ତା'ର ଏଇ କଥାରେ ଖୁବ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଚକିତ ହୋଇଗଲି । କି ପିଲା ଇଏ? ଯିଏ ନିଜେ ମାଡ଼ ଖାଇବାକଥା ମୁହଁରେ ସ୍ଵୀକାର କରିବାକୁ ଡିଲେହେଁ ଶଙ୍କୋଟ କରୁନି । ସାଧାରଣତଃ ଯେ କେହି ଲୋକ ନିଜ ଜୀବନରେ ଘଟିଥିବା ଏମିତି ମାଡ଼ ଗାଳି ଖାଇବା କଥା କହିବାକୁ ପଛାଇଥାନ୍ତି । ଏଠି କିନ୍ତୁ ଗୋଟେ ଲୋକ ପୁରା ମନ ଖୋଲିକି ସେଇ କଥା କହିବାକୁ ଟିକେ ବି ଦ୍ଵିଧା କରୁନି ।

ମୁଁ ଏଥର ମୁହଁଖୋଲି ପଚାରେଲି, "କିଏ କାହିଁକି ଏମିତି ମାରିଲା?"

ସେ କାର୍ରେ ଟପ୍ ଗିଅର୍ ଲଗେଇଦେଇ କହିବା ଆରମ୍ଭ କଲା । ସେ ତା'କଥା ସବୁକୁ ବଢ଼ିଆ ଢଙ୍ଗରେ ସଜେଇକି କହୁଥାଏ । ସେଇ କଥା ସବୁ ଏମିତି ଥିଲା ।

"ବୁଝିଲେ ସାର୍ ଦୁଇ ଦିନ ତଳେ ଏଇ ସାଦେଇପୁରରୁ ଗୋଟେ ଉଡ଼ା ପାଇଲି । ଅଷ୍ଟମଙ୍ଗଳା ଦିନ ପୁଅ ବୋହୂ ବୁଲିବାକୁ ଯିବେ ବୋହୂର ବାପ ଘରକୁ । ସକାଳ ଆଠରୁ ବାହାରିଲୁ । ବୋହୂଟିର ବାପ ଘର ସେଇ ସାଲେପୁର ପାଖାପାଖି ଏକ ଗାଆଁରେ । ଆମେ ସାଦେଇପୁରରୁ ରଘୁନାଥପୁର, ସୋମପୁର ଓ କିଶୋନଗର ଦେଇ ପ୍ରାୟ ଦେଢ଼ ଘଣ୍ଟାପରେ ସାଲେପୁରରେ ପହଞ୍ଚିଗଲୁ । ସେ ବୋହୂଟି ତା'ବାପ ଘରକୁ ଯାଉଥିବାରୁ ଖୁବ୍ ଖୁସିଥାଏ । ବେକ, କାନ, ହାତ ଓ ମୁଣ୍ଡ ସବୁଆଡ଼େ ଯେମିତି ସୁନାରେ ନେଶି ହୋଇଥାଏ । ବାହାଘରରେ ବାପଘର, ଶାଶୁଘର ଓ ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ ଦେଇଥିବା ସମସ୍ତ ସୁନା ଗହଣାକୁ ଦେହରେ ଲଗାଇଦେଇଥାଏ ବୋଧେ । ସେ ପୁଅଟି ବି ଶୁଣୁର ଘରକୁ ଛାଇଁ ହିସାବରେ ବାହାଘର ପରେ ପ୍ରଥମଥର ଯାଉଥିବାରୁ ହାତରେ ବ୍ରେସ୍ଲେଟ୍, ବେକରେ ଭଲ ଓଜନଦାର୍ ଟେନ୍ ଓ ହାତରେ ମଧ୍ୟ ଗୋଟେ କି ଦୁଇଟି ମୁଦି ପିନ୍ଧିଥାଏ । ଯାହାକୁ କୁହନ୍ତି ସାର୍ ଆମର ଏତେ ସୁନା ଅଛି ଦେଖାଇହେବା ଠିକ୍ ସେଇଆ । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଦେଖୁଦେଖୁ ଭାବୁଥାଏ ଏମିତି ପୁଲେ ସୁନା ଆଜିକାଲି ଯୁଗରେ ରାସ୍ତା ଘାଟରେ ପିନ୍ଧି ଯିବା ଆଦୌ ଠିକ୍ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ସୁନା, ସେମାନେ ପିନ୍ଧୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆଜ୍ଞା କହିଥିଲେ କହିଥାନ୍ତେ ସାମାନ୍ୟ ଡ୍ରାଇଭର୍ଟା ଏତେ ଉପଦେଶ କ'ଣ ଦେଉଛି, ତେଣୁ ମୁଁ ରୁପଟାପ୍ ଗାଡ଼ି ଚଳାଇଲି ।"

ଏତିକି ଏକା ନିଶ୍ଵାସରେ କହି ସେ ଟିକେ ଅଟକିଗଲା । ମୁଁ ତା' କଥା ମନଧ୍ୟାନ ଦେଇ ଶୁଣୁଛି ବୋଲି ଜଣାଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ଵରେ କହିଲି, "ହଁ ଝିଅଟି ଯେତେବେଳେ ବାପ ଘରକୁ

ବିବାହପରେ ପ୍ରଥମଥର ଯାଏ ଆଉ ସାଙ୍ଗରେ ସ୍ବାମୀଟି ଥାଏ, ଏମିତି ଖୁସିରେ ସୁନା ଜିନିଷ ପତ୍ର ସବୁ ପିନ୍ଧି ଖୁବ୍ ସଜେଇହୋଇ ଯାଏ । ଏଥିରେ କିଛି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ ।"

ତାକୁ ଏତିକି କହି ମନେ ମନେ ଭାବୁଥିଲି ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ଏମିତି ସଜେଇହୋଇ ଅଷ୍ଟମଙ୍ଗଳା ଦିନ ତା'ବାପ ଘରକୁ ମୋତେ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ଯାଇଥିଲା ।

ମୋ କଥା ଶୁଣି ସେ ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଗଲା । ଖୁସି ହେବାର କାରଣ ହେଉଛି ମୁଁ ତା'କଥା ମନଧ୍ୟାନ ଦେଇ ଶୁଣୁଥିବାରୁ । ସେ ପୁଣି କହିବା ଆରମ୍ଭ କଲା, "ବୁଝିଲେ ସାର୍ ସେ ବୋହୂଟିର ବାପ ଘର ଥିଲାବାଲା ପରିବାର । ଖୁବ୍ ବଡ଼ଲୋକ ଘର କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବନି । ଏ ସାଦେଇପୁର ପିଲାଟି ବୋଧେ ଭଲ ଅଫିସର୍ କି କ'ଣ ଚାକିରି କରିଥିବାରୁ ଝିଅଘର ତା' ସହିତ ବିଭା କରିଥିଲେ । ସେଠି ପହଞ୍ଚି ଏ ବୋହୂଟି ଯେମିତି ଗାଆଁ ଦାଣ୍ଡରେ ହଠାତ୍ ବାଗୁଡ଼ି ଖେଳିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲା ।"

ତା' କଥାରେ ମୁଁ ଜୋର୍ରେ ହସି କହିଲି, "ବାଗୁଡ଼ି କ'ଣ ଖେଳିଲା ?"

ସେ କହିଲା, "ହଁ ସାର୍ ସେଇଆ । ଘରେ ପହଞ୍ଚି ପହଞ୍ଚି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଶାଢ଼ୀ ଓଲ୍ଲାଇ ଡ୍ରେସ୍ ପିନ୍ଧି ଗାଆଁରେ ଆ'ଘର ତା'ଘର ଖାଲି ଦୌଡ଼ା ଦୌଡ଼ି କଲା । କେତେବେଳେ ସାଙ୍ଗରେ କାହାକୁ ନେଇ ଯାଉଥାଏ ଜଣା ପଡ଼ୁନଥାଏ । ମଝିରେ ମଝିରେ ତା'ସ୍ବାମୀକୁ ବି ସାଙ୍ଗରେ ଧରି କାହା ଘରକୁ ଯାଉଥିଲା । ସେତେବେଳେ ସ୍ବାମୀଟି ଗୋଟେ ସ୍କୁଲ୍ ଛାତ୍ର ଆଉ ସେ ଝିଅଟି ଯେମିତି ତା' ଶିକ୍ଷୟତ୍ରୀ ସେମିତି ଲାଗୁଥିଲା । ଝିଅଟିର କଥା ମୁତାବକ ସ୍ବାମୀଟି ପୁରା ଚାଲୁଥାଏ । ଯାହା କୁହନ୍ତି ପୁରା ଆଜ୍ଞାଧୀନ ଛାତ୍ର । ଏମିତି ଲାଗୁଥିଲା ଯେମିତି ସେଇ ଗାଆଁ ଦାଣ୍ଡ ଖୁବ୍ ଗର୍ବ କରୁଥିଲା ସେଇ ଝିଅଟିର ଏହି ବେଶଭୂଷା ସହିତ ତା'ପାଦର ପାଉଁଜୀର ଛମ୍ ଛମ୍ ଶବ୍ଦରେ । ସେଇ ଗାଆଁ ଦାଣ୍ଡରେ ପିଲାବେଳୁ ଝିଅ ଦିନରୁ କେତେ ଚଲାବୁଲା କରିଥିବ କିନ୍ତୁ ଏ ଚାଲିବା ସେ ଚାଲିବାଠୁ ଖୁବ୍ ନିଆରା ଥିଲା ।"

ଏ ଭିତରେ ଆମେ କେତେବେଳେ କଇଜଙ୍ଗା ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ସାରିଥିଲୁ । ମୁଁ ତାକୁ କହିଲି, "ଏଠି ଗାଡ଼ି ରଖ, ଟିକେ କଫି ପଇକି ଧିରେ ସୁସ୍ଥେ ଏମିତି କଥା ହୋଇକି ଯିବା ।"

ସେ କିନ୍ତୁ ତା' କଥାରେ ଏତେ ମଜ୍ଜି ଯାଇଥିଲା, ଏମିତି ଅଧାରୁ ବନ୍ଦ କରିବା ମୁହଁରେ ଆଦୌ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବାଧ୍ୟହୋଇ ମୋ କଥା ମୁତାବକ ଗାଡ଼ି ସାଇଡ୍ କଲା । କଫି ପିଇ ସାରି ପୁଣି ଗାଡ଼ିରେ ବସିଛୁ ତ ତା' ବକ୍ ବକ୍ ପୁଣି ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ମନସ୍କ କରି ମୋତେ ପଚାରିଲା, "ସାର୍ ଆମର ସେ କଥା କେଉଁ ଯାଏ ଯାଇଥିଲା?"

ମୁଁ ବି ମଜାରେ କହିଲି, "ଗାଁ ଦାଣ୍ଡରେ ସେ ଝିଅ ବାଗୁଡ଼ି ଖେଳୁଥିଲା କେତେବେଳେ କାହାକୁ ଧରି କହି ହେଉନଥିଲା ।"

ସେ କହିଲା, "ହଁ ସାର୍ ଠିକ୍ କହିଲେ, ମୁଁ ସେ ପୁଅଟିର ପାଟି ଯାହା ଅଳ୍ପ ବହୁତେ କାର୍ ଭିତରେ ହିଁ ଶୁଣିଥିଲି । କିନ୍ତୁ ଶ୍ଵଶୁର ଘରେ ପହଞ୍ଚିଯିବା ପରେ ସେ ଯେମିତି ପୁରା ମୁକ ପାଲଟିଗଲା । ଯାହା କଥାବାଉଁ କେବଳ ସେଇ ଝିଅଟି ହିଁ କରୁଥିଲା ।"

ମୁଁ ମନେମନେ ଭାବିଲି ପ୍ରାୟେ ଅଧିକାଂଶ ଜ୍ଞାତ ଅଷ୍ଟମଙ୍ଗଳାରେ ଶ୍ଵଶୁର ଘରକୁ ଗଲେ ମୁକ ପାଲଟି ଯିବାକୁ ଉଚିତ ମନେ କରନ୍ତି । ତୋ ଭଳି ସବୁବେଳେ ବକର ବକର ହେବା ଲୋକ ଖୁବ କମ ଥିବେ ଏ ସଂସାରରେ । ତେଣୁ ଶ୍ଵଶୁର ଘରେ ଏ ଲୋକର ମୁକ ହେବା ନିହାତି ଅସମ୍ଭବ କଥା ।

ତଥାପି ତାକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ଯାଇ କହିଲି, "ନାହିଁ କଥାଟା ତମେ ଯେମିତି କହୁଛ ସେମିତି ନୁହେଁ, ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ଶ୍ଵଶୁର ଘରେ ଜ୍ଞାତ ମାନେ ପ୍ରାୟ ତୁମ୍ଭ ରୁହନ୍ତି । ସେଠି ଝିଅଟି ପୁରା ଆଧିପତ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରିନେଇଥାଏ । ବାପ ଘରେ ସବୁ ଝିଅମାନେ ଦେଖାଇବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ବାହାଘରର ଏଇ ଅଠ ଦିନ ଭିତରେ ସ୍ବାମୀଟିକୁ ନିଜ ହାତମୁଠାକୁ ପୁରା ନେଇ ଆସିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ କଥା ମୁତାବକ ସ୍ବାମୀଟି ପୁରା ଚାଲିଛି । ଏମିତି ଦେଖୁ ଝିଅର ବାପାମାଆ ତଥା ପରିବାରର ଅନ୍ୟମାନେ ତାଙ୍କ ଝିଅଟି ବହୁତ ଭଲରେ ଅଛି ଭାବି ଖୁବ୍ ଖୁସି ହୁଅନ୍ତି । ସ୍ବାମୀମାନେ କେହି ମୂର୍ଖ ନୁହନ୍ତି । ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ଝିଅଟି ବାପଘରୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଶାଶୁଘରକୁ ଯାଇଛି । ସେଠି ନୂଆ ପରିବେଶ ସହିତ ନୂଆ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିଜର କରିବାକୁ ହୁଏ ଆଉ ସେଇ ସମୟରେ ସ୍ବାମୀଟି ତା ସ୍ତ୍ରୀକୁ ସବୁ ପ୍ରକାରର ସାହାଯ୍ୟ ସହଯୋଗ କରିଥାଏ । ମାତ୍ର କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଝିଅଟି

ବାପ ଘରକୁ ବୁଲି ଆସିଛି, ଫେରିଗଲେ ପୁଣି ଶାଶୁଘରର ଜୀବତୀୟ ଦାୟୀତ୍ବ । ତେଣୁ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ସ୍ତ୍ରୀଟି ବାପଘରେ ଖୁବ୍ ଖୁସି କରୁ ଆଉ ସେଇଥି ପାଇଁ ବୋଧେ ଜ୍ଞାଇଁମାନେ ମୁକ ପାଲଟି ଯାଇ ସ୍ତ୍ରୀ ଯେମିତି କହେ, ଯୁଆଡ଼େ ଯିବାକୁ କହେ ସ୍ବାମୀ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ରାଜି ହୋଇ ବସିବା ଯାଗାରୁ ଉଠି ସ୍ତ୍ରୀ ପଛେ ପଛେ ଚାଲିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦିଏ । ବୋଧହୁଏ ଏହା ହିଁ ଅଷ୍ଟମଙ୍ଗଳାର ସୁନ୍ଦର ସ୍ବଭାବିକ ନିୟମ । ତମେ କ'ଣ ଅଷ୍ଟମଙ୍ଗଳାରେ ତମ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସହିତ ସେମିତି ଶ୍ଯଶୁରଙ୍କ ପଡ଼ିଶାଘର ସବୁ ବୁଲି ଯାଇନଥିଲ?

ସେ ମୋ କଥାରେ ଟିକେ ଲାଜେଇଯାଇ କହିଲା, "ଯାଇଥିଲି କିନ୍ତୁ ଏ ଝିଅଟି ଯେତେ ଆଡ଼କୁ ତା'ସ୍ବାମୀକୁ ନେଇ ଯାଉଥିଲା ସେତେ ଆଡ଼କୁ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ମୋତେ ନେଇ ନଥିଲା ।"

ମୁଁ ହସିଦେଇ କହିଲି, "ତାହେଲେ ତ ଏକା କଥା । ତମ ସ୍ତ୍ରୀ ତମକୁ ଯେତିକି ଆଡ଼କୁ ନେଲା ତମେ ଗଲ ଆଉ ଠିକ୍ ସେମିତି ସେ ଲୋକର ସ୍ତ୍ରୀ ତାକୁ ଯୁଆଡ଼େ ନେଲା ସେ ବି ଗଲା । ସେ ଝିଅଟିର ଟିକେ ଅଧିକ ସମ୍ପର୍କ ଥିବ ସାଇ ପଡ଼ିଶାଙ୍କ ସହ ।"

ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଏ ଭିତରେ ମନେ ମନେ ଖୁବ୍ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଗଲିଣି ଜାଣିବାକୁ ସେ କାହିଁକି ଗୁଡ଼େ ମାଡ଼ ଖାଇଲା । ଭାବିଲି ବୋଧେ ସେ ସ୍ବାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଏପଟ ସେପଟ ହୋଇ ବୁଲୁଥିବାରୁ କିଛି ଗୋଟେ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଇଛି ଯାହାକୁ ସେ ଝିଅ ଏବଂ ତା'ପରିବାର ଅନ୍ୟ ଅର୍ଥରେ ନେଇ ଗୁଡ଼େ ପିଟିଛନ୍ତି । ସେଇ କଥା ଜାଣିବାକୁ ତାକୁ ପୁଣି କହିଲି, "ଆଛା ତମକୁ ମାରିଲେ କାହିଁକି ସେ କଥା କହିଲ?"

ସେ କହିଲା, "ସେଇ କଥା ପରା କହୁଛି ସାର୍ । ସେମାନଙ୍କର ଏମିତି ବୁଲା ବୁଲି ଭିତରେ ମୋ କଥା କିନ୍ତୁ ସେଇ ଝିଅ ପରିବାର ଠିକ୍ ବୁଝୁଥିଲେ । କେମିତି ବୁଝିବେନି କହୁନାହାନ୍ତି ମୁଁ ପରା ତାଙ୍କ ଜ୍ଞାଇଁଙ୍କ ଘର ପାଖାପାଖି ଲୋକ । ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ପରେ ଭଲ ଜଳଖିଆ ଆଉ ତା'ପରେ କେତେବେଳେ ଥଣ୍ଡା ପାନୀୟ ତ ଆଉ କେତେବେଳେ କଫି ଏମିତି ମଝିରେ ମଝିରେ ମିଳୁଥାଏ ।"

ମୁଁ ତା' କଥାରେ ଅଧର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କହିଲି, "ସେ ସବୁ ତ ମିଳୁଥିଲା କିନ୍ତୁ ମାଡ଼ କାହିଁ ମିଳିଲା କହୁନ କାହିଁକି?"

ସେତେବେଳକୁ ଆମେ ନୂଆବଜାର ଭିଡ଼ ଭିତରେ । ସେ କାରରେ ଗିଅର୍ ଟେଞ୍ଜ୍ କରି କହିଲା, "ହଁ ସାର୍ ସେଇ କଥା କହୁଛି, ଟିକେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରନ୍ତୁ । ସେଦିନ ବୁଧବାର ହୋଇଥିବାରୁ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନରେ ମଟର୍ ସହିତ ବଡ଼ ଟିଙ୍ଗୁଡ଼ି ବି ହୋଇଥିଲା । ଖାଇସାରି ପୁଣି ଝିଅ ଡ୍ରାଙ୍ଗୁଲ୍ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ଯେ ଫେରିଲେ ଯାଇ ସନ୍ଧ୍ୟା ୭ ପରେ । ବୋଧେ ଗାଆଁର ସବୁଘରେ ମୁହଁ ମାରି ଫେରିଲେ । ରାତ୍ରି ବହୁଥାଏ । ମୁଁ ତ ଆଜ୍ଞା ସାରାଦିନ ପାଇଁ ଭଡ଼ାରେ ଯାଇଛି । ଶୀଘ୍ର ଫେରିଯିବା ବୋଲି କହିବା ସମ୍ଭବ ନଥିଲା । ଏ ଭିତରେ ଝିଅ ଘରବାଲା ଫାଇନାଲ୍ କଲେ ଯେ ଏକାଥରେ ରାତ୍ରି ଭୋଜନ କରିସାରି ଝିଅ ଡ୍ରାଙ୍ଗୁଲ୍ ଫେରିବେ । ମୁଁ ଦେଖୁଲି ଏଠୁ ବାହାରୁ ବାହାରୁ ରାତି ୧୦ ପରେ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ଘରେ ସ୍ତ୍ରୀ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବ ଚିନ୍ତାକରି ମୋବାଇଲରୁ କଲ୍ କରି କହିଲି ଏଠୁ ଖାଇକି ଯାଉ ଯାଉ ଡେରି ହେବ । ଠିକ୍ ସେଇଆ ହିଁ ହେଲା ସେଠୁ ଝିଅ ଡ୍ରାଙ୍ଗୁଲ୍ ବିଦାୟ ନେଲାବେଳକୁ ରାତି ୧୦.୩୦ ହେଲା ।"

ତା'କଥାରେ ମୁଁ ଟିକେ ମଜା କରିବାକୁ ଯାଇ କହିଲି, "ହଁ ଏମିତି ହୁଏ । ମୁଁ ପରା ଅଷ୍ଟମଙ୍ଗଳାରେ ଯେଉଁ ବୁଲି ଯାଇଥିଲି ଠିକ୍ ଏମିତି ଖାଇ ପିଇ ରାତି ୧୧ରେ ଫେରିଥିଲି । ଶ୍ଵଶୁରଘର ଲୋକ ବିବାହପରେ ପ୍ରଥମ ଡ୍ରାଙ୍ଗୁଲ୍ ଚର୍ଚ୍ଚା ଭଲକରି କରନ୍ତି ।"

ମୁଁ ମଜା କରୁନି ସାର୍, ସେମିତି ହୁଏ । ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ ଘରୁ ବାହାରି ଆସି କାରରେ ବସିଲେ ମୁଁ ଆମ ଏରିଆର ପୁଅ ଅର୍ଥାତ୍ ସେଇ ଡ୍ରାଙ୍ଗୁଲ୍ କୁ କହିଲି, "ବହୁତ ଲେଟ୍ ହେଲାଣି, ଏପଟେ ସାଲେପୁରର ସୋମପୁର ଯାଏ ରାସ୍ତା ଖୁବ୍ ନିଛାଟିଆ । ସେ ମହାନଦୀ ପୋଲ ପାଖାପାଖି ଏରିଆରେ କିଛି ଲୁଚେରା ଗାଡ଼ିକୁ ଅଟକାଇ ଜିନିଷପତ୍ର ଲୁଟ୍ କରିବାସହ ଖରାପ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି । ଆମେ ଚାଲ ଏପଟେ କଟକଦେଇ ଯିବା ।"

ସେ ପୁଅଟି ମୋ କଥାରେ ରାଜି ହୋଇ କହିଲା ହଁ ସେଇଆ କରିବା । ଟିକେ ବୁଲାଣି ପଡ଼ୁ ପଛେ କଟକ ବାଟେ ହିଁ ଚାଲ ଯିବା । କିନ୍ତୁ ସେଇ ଝିଅଟି କ'ଣ ଭାବିଲା କେଜାଣି ପୁଅଟିକୁ କାର୍

ବାହାରକୁ ଡାକିନେଇ ଆସେ ଆସେ କହିଲା, "କାହିଁ ଏତେବାଟ ବୁଲିବା, ସୋମପୁର ଏଠୁ କେତେବାଟ ଯେ, କଟକ ଦେଇ ଗଲେ ବହୁତ ସମୟ ଲାଗିବ ଆଉ ଯେତେ ଅଧିକ କିଲୋମିଟର ଉଠିବ କାର୍ବାଲାରି ଲାଭ, ତେଣୁ ସେ ସେପଟେ କଟକ ଦେଇ ଯିବାକୁ କହୁଛି ।"

ସେ ଝିଅଟି ଆସେ ଅସେ କହୁଥିଲେ ବି ତା'ର ସବୁକଥା ମୋତେ କ୍ଲିଅର୍ ଶୁଭୁଥାଏ । ଭାବିଲି ଏତେ ବଡ଼ଲୋକ ଘର ଝିଅ ହୋଇ ବି କେମିତି ଏମିତି ଛୋଟ ଚିନ୍ତାଧାରା ମନରେ ରଖୁଛି? ଗୁଡ଼େ ସୁନା ଜିନିଷ ପିନ୍ଧିଥିବାରୁ ତାଙ୍କରି ଭଲ ପାଇଁ କଟକ ଦେଇ ଯିବାକଥା କହିଥିଲି ଅଥଚ ସେ କେମିତି କଥା କହିଲା ଦେଖିଲେ ସାର୍ । ଭାବିଲି ଆଜିକାଲି ଯୁଗରେ କାହାକୁ ଭଲ କଥା କହିଲେ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବିବ ଏ ଲୋକର ନିଶ୍ଚୟ କ'ଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଛି ।"

ମୁଁ ପଚାରିଲି, "ପାଇନାଲି ତମେ କେଉଁ ବାଟେ ଆସିଲ? ତମ ଗାଆଁ ପାଖର ପୁଅଟି କ'ଣ ତା' ସ୍ତ୍ରୀ କଥାରେ ରାଜି ହୋଇଗଲା କି?"

ସେ କହିଲା, "କେମିତି ରାଜି ହେବନି କହୁ ନାହାନ୍ତି ! ନୂଆ ନୂଆ ବାହାହୋଇ ସ୍ତ୍ରୀ କଥାକୁ କେମିତି କାଟିଥାନ୍ତା ଯେ? ସେ ତା ସ୍ତ୍ରୀ କଥାରେ ପଡ଼ି ମୋତେ କହିଲା ନାହିଁ ସେପଟେ ଏତେ କାହିଁ ବୁଲିବା, ଏପଟେ ଖୁବ୍ ପାଖ, କେତେ ସମୟ ଲାଗିବ ଯେ, ଚାଲ ଏପଟେ ଯିବା, କିଛି ଅସୁବିଧା ହେବନି ।"

ତା କଥା ମୁତାବକ ମୁଁ ରୁପ୍ତାପ୍ତ ଗାଡ଼ି ଚଳାଇଲି । ଠିକ୍ କିଶୋରନଗର ପରେ ପରେ ଗୋଟି ନିଛାଟିଆ ଯାଗରେ ରାସ୍ତା ଉପରେ କିଛି ପଥର ଥୁଆ ହୋଇଥିଲା । ସେତେବେଳକୁ ରାତି ୧୧ଟା ହେଲାଣି । ଗାଡ଼ି ବ୍ରେକ୍ ମାରି କିଛି ସମୟ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହି ସବୁଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲି । ଆଖପାଖରେ କେହି କୁଆଡ଼େ ନଥିଲେ । ଶେଷକୁ ବାଧାହୋଇ କାରରୁ ଓଲୁଆଇ ସେ ପଥରଗୁଡ଼ିକୁ ରାସ୍ତାରୁ ହଟାଇବା ପାଇଁ ଆଗେଇ ଗଲି । ଗୋଟି ପଥର ଉଠାଇଛି କି ନାହିଁ ହଠାତ୍ ପାଖରେ ଗୋଟି ବଡ଼ ଗଛ ମୂଳ ସେପଟେ ଲୁଚିକି ଥିବା ୬ ଜଣ ଲୋକ ଦୌଡ଼ିକି ମୋ ଆଡ଼କୁ ମାଡ଼ିଆସିଲେ । ସମସ୍ତେ ମୁହଁକୁ କଳା କପଡ଼ାରେ ଢାଙ୍କି ରଖିଥାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ତିନିଜଣ ମୋତେ ସେଇ ଗଛ ମୂଳକୁ ପୁରା ଟାଣିନେଇ ଧୁମ୍ ଧାମ୍ କରି ମାଡ଼ ବସେଇବା ଆରମ୍ଭ

କରିଦେଲେ । ଯାହାକୁ କହନ୍ତି ନିଷ୍ଠୁକ ମାଡ଼ ସାର୍ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କିଏ ଗୋଟେ ତା' ଯୋତା ପିନ୍ଧା ଗୋଡ଼ରେ ଶକ୍ତ ଗୋଇଠାଟାଏ ମୋ ଜଙ୍ଗ ପାଖରେ ମାରିଲା । ଯାହାକୁ କୁହନ୍ତି ଅଧାନଧାନ ସେଇଠି ବହୁତ ଯୋର୍ରେ ବାଜିଲା । ମୋ ଆଖିରୁ ସାର୍ ଖୁବ୍ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଯେମିତି ବୁଲୁବୁଲିଆ ପୋକ ବାହାରି ଆସିବା ସହିତ ପାଟିରୁ ବହୁତ ଯୋର୍ରେ, "ବୋଉଲୋ ମରିଗଲି" ବୋଲି ଚିତ୍କାରଟିଏ ବାହାରି ଆସିଲା ।

ସେଇ ଗଛ ମୂଳେ ମୋତେ ନିଷ୍ଠୁକ ମାଡ଼ ହେଉଥିବା ବେଳେ ଆଉ ତିନି ଜଣ ଲୁଚେରା କାର୍ ପାଖରେ ଭୁଜାଲି ବାହାର କରି ସେ ଝିଅ ଡ୍ରାଇଂ ଉନ୍ମତ କରୁଥାନ୍ତି । ମାଡ଼ର ପ୍ରଭାବରେ ମୋ ପାଟିରୁ ଯେତେ ଯୋର୍ରେ ଚିତ୍କାର ବାହାରୁଥାଏ ତେଣେ ସେତେ ଅଧିକ ସେ ସଦ୍ୟ ବିବାହିତା ଦମ୍ପତି ଡରୁଥାନ୍ତି । ମାଡ଼ ମୁଁ ଖାଉଥାଏ କିନ୍ତୁ ସେ ମାଡ଼ର ପ୍ରଭାବ ସେ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼ୁଥାଏ । ଖାସ୍ ସେଇଥିପାଇଁ ମୋତେ ଯେତେ ଯୋର୍ରେ ସମ୍ଭବ ସେମାନେ ମାଡ଼ ମାରୁଥାନ୍ତି । ଏ ଭିତରେ ମୋତେ ପୁଣି ଟାଣି ଟାଣି କାର୍ ପାଖକୁ ସେମାନେ ନେଇ ମୋ ମୁହଁକୁ ଶକ୍ତ ବିଧାଟେ ଦେଇ କହିଲେ, "ଶଲା ତୁମ୍ଭ ଟାପ୍ କାର୍ ଭିତରେ ବସ ।" ମୁଁ ଜୀବନ ବିକଳରେ କାର୍ ଭିତରେ ବସି ପଡ଼ିଲି । ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ମୋ ମୁଣ୍ଡ କାମ କରୁନଥାଏ । ଏବେ ୬ ଜଣ ଯାକ ପଛ ସିଟରେ ବସିଥିବା ଦୁଇ ଜଣଙ୍କୁ କହିଲେ, "ଯାହା ସବୁ ଅଛି ଶୀଘ୍ର ବାହାର କର । ନଚେତ୍ ପରିଶାମ ଖୁବ୍ ଭୟାବହ ହେବ ।"

ଏମାନଙ୍କ କଥାରେ ଉଭୟେ ସ୍ବାମୀସ୍ତ୍ରୀ ବରଡ଼ାପତ୍ର ପରି ଥରୁଥିଲେ କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭ ଟାପ୍ ହୋଇ ବସିଥିଲେ । ହଠାତ୍ ଝିଅଟି ବସିଥିବା ପାର୍ଶ୍ବରୁ କାର୍ ଡୋର୍ ଖୋଲି ତାକୁ ରାସ୍ତା କଡ଼କୁ ଜବରଦସ୍ତ ଭିଡ଼ିନେଲେ । ଝିଅଟି ବଡ଼ ପାଟିରେ କାନ୍ଦି ଉଠି ସେମାନଙ୍କୁ ନେହୁରା ହେଉଥାଏ ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ । ଏଣେ ସ୍ବାମୀଟି ତା ବେକରୁ ଚେନ୍, ହାତରୁ ଘଣ୍ଟା ଓ ଆଙ୍ଗୁଠିରୁ ମୁଦି କାଢ଼ି ସେମାନଙ୍କୁ ଦେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କହିଲା, "ସବୁ ଜିନିଷ ପତ୍ର ନେଇଯାଅ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦିଅ ।"

ଝିଅଟି ଏବେ ଜୀବନ ବିକଳରେ ତା'ଦେହରେ ଥିବା ସବୁ ସୁନା ଜିନିଷ କାଢ଼ୁଥାଏ ଆଉ ତା'ସହିତ କଇଁ କଇଁ ହୋଇ କାନ୍ଦୁଥାଏ । ସେମାନେ ସବୁ ଜିନିଷପତ୍ର ନେବା ସହିତ ଝିଅର

ଭ୍ୟାନିର୍ ବ୍ୟାଗ୍, ପୁଅର ମନିପର୍ସ ସହିତ ଉଭୟଙ୍କ ମୋବାଇଲ୍ ସେଟ୍ ନେଇଯିବା ସହିତ ମୋତେ ମୋ ମୋବାଇଲ୍ ମାଗିଲେ । ମୋ ମୋବାଇଲ୍‌କୁ ମୁଁ କାର୍‌ର ଗିଅର୍ ପାଖରେ ଥିବା ଖୋପରେ ରଖୁଥିଲି । ମୁଁ କହିଲି ଦେଖନ୍ତୁ ମୋର ମୋବାଇଲ୍ ନାହିଁ ଆଉ ଠିକ୍ ସେଇ ସମୟରେ ଦୂରରୁ କ'ଣ ଗୋଟେ ଗାଡ଼ିର ଲାଇଟ୍ ପଡ଼ିବାରୁ ସେମାନେ କହିଲେ, "ଶଳା ଯା' ଏଠୁ ଶୀଘ୍ର ପଳା ।"

ଆଉ ତାଙ୍କ କଥା ମୁତାବକ ମୁଁ ଗାଡ଼ିରେ ଧଡାଧଡ଼ ଗିଅର୍ ପରେ ଗିଅର୍ ଟେଞ୍ଜ୍ କରି ଦୃତ ଗତିରେ ସୋମପୁର ଆଡ଼କୁ ଗାଡ଼ି ଚଳାଇ ପଳାଇ ଆସିଲି । ଏମିତି ମାଡ଼ ବସିଥାଏ ମୋ ଗୋଡ଼ ହାତ ଠିକ୍ ରେ କାମ କରୁନଥାଏ । ତଳିପେଟରୁ ରହି ରହି ହୁବ୍ବା ମାରିଲା ପରି ଯନ୍ତ୍ରଣା ବାହାରୁଥାଏ । କିଛି ବାଟ ଆସିଛି ହଠାତ୍ ପଛ ଆଡ଼ୁ ସେ ଝିଅଟି ଯୋରରେ କାନ୍ଦି ଉଠି କହିଲା, "ଭାଇ ତମକୁ ବହୁତ ମାରିଲେ ଆଉ ଆମର ସବୁ ସୁନା ଜିନିଷ ନେଇଗଲେ ।"

ମୋର ତ ସେତେବେଳକୁ ମାଡ଼ଖାଇ ଘାଇଲା ଅବସ୍ଥା । ତେଣୁ ଯେତେ ରାଗ ମନରେ ଥିଲା ସବୁ ଗୋଟେ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ବାହାରି ଆସିଲା । ତାକୁ କହିଲି, "ତୁମ୍ଭ କର, କହିଲା କ'ଣ ନା ଭାଇ? କାହିଁ ଯେତେବେଳେ କହୁଥିଲି କଟକ ବାଟ ଦେଇ ବୁଲି ଆସିବାକୁ ସେତେବେଳେ ଏଇ ଭାଇ କଥା ଖୁବ୍ ଗନ୍ଧେଇଲା ।"

ମୋ କଥାରେ ସେ ତୁମ୍ଭ ହୋଇ ଆଉ କିଛି ନକହିଲେ ବି ଗୁମୁରି ଗୁମୁରି କାନ୍ଦୁଥାଏ । କାନ୍ଦିବନି କେମିତି ଯେ, କେତେଭରି ସୁନା ଯାଇଛି ଆକଳନ କରିବା କାଠିକର ପାଠ । ବାପ ଘର, ଶାଶୁ ଘର, ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ ଦେଇଥିବା ସବୁ ଜିନିଷ ସେଇ ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍ ଭିତରେ ମାଲିକାନାସତ୍ତ୍ୱ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ତା'ପାଖରୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ମୁଣ୍ଡ ଖର୍ଚ୍ଚକରି ଗାଡ଼ିକୁ ସିଧା ନେଇ ରଘୁନାଥପୁର ଥାନାରେ ପୁରାଇଲି । ସେ ପୁଅକୁ କହିଲି ଏତଲା ଦେବାକୁ । ସେତେବେଳକୁ ରାତି ୧୨ଟା ହେଲାଣି । ଥାନା ବାଲା ସେ ପୁଅ ଆଉ ଝିଅଠୁ ସବୁ ଶୁଣିବା ପରେ ଜଣେ ହଠାତ୍ କହିଲା, "ସବୁ ନାଟ ଏଇ ଡ୍ରାଇଭରର । ତାକୁ ଆଗ ହାଜତରେ ପୁରାଇ କିଛି ଉତ୍ତମ ମଧ୍ୟମ ଦେଇଦେଲେ ସବୁ ସତ ଉଗାଳି ପକାଇବ ।"

ସତ କହୁଛି ସାର୍ ସେ ପୋଲିସ୍ କଥା ଶୁଣି ମୋ ମୁଣ୍ଡ ପୁରା ଘୁରିଗଲା । ବିନା କାରଣରେ ସେ ଲୁଚେରାମାନଙ୍କ ଠାରୁ ବହେ ଛେଟା ଖାଇଲି ଆଉ ଏବେ ହାଜତରେ ପୁରାଇ ଏ ପୁଲିସ୍ ବାଲା ନିର୍ଭୁମ୍ ପିଟିବେ । କହିଲେଣି ମାନେ ନିଶ୍ଚୟ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବେ । ସେ ପୁଲିସ୍ କଥା ମୁତାବକ ଜଣେ ହାଜତ ଚାବି ଖୋଲିବା ଆରମ୍ଭ କଲା । ମୁଁ ପୁରା ଭୟରେ ଥରୁଥାଏ । ପୁଲିସ୍ ବାଲାଙ୍କ ନିୟମ ବୋଧେ ଆଗ ଗାଡ଼ି ଡ୍ରାଇଭରକୁ ହିଁ ସନ୍ଦେହ କରିବା । ସେମାନେ ଭାବିଥିବେ ଏ ଡ୍ରାଇଭର ଏତେ ସୁନା ଜିନିଷ ଦେଖି ନିଶ୍ଚିତ ତା'ସାଙ୍ଗ ସାଥୀଙ୍କୁ ଫୋନ୍ କରି କେତେବେଳେ କେଉଁବାଟ ଦେଇ ଫେରିବେ କହିଥିବ ଆଉ ସେଇ ହିସାବରେ ଏ ଲୁଚ୍ ହୋଇଛି ।

ଭୟରେ ମୋ ଗୋଡ଼ ହାତ ସବୁ ଥରୁଥାଏ । ସେ ଲୁଚେରା ଗୁଡ଼ାକ ଅନ୍ଧାରରେ ମାଡ଼ ମାରିଲେ ଏବେ ଏ ବର୍ଦ୍ଧିବାଲା ଆଲୁଅରେ ପିଟିବେ । କି ବେଳାରେ ଆଜି ଘରୁ ବାହାରିଥିଲି କେଜାଣି? ଯେମିତି ଭଲ ଖାଇବାକୁ ମିଳିଲା ସେମିତି ମାଡ଼ ବି ମିଳୁଛି । ଯେଉଁ ପୁଲିସ୍ ବାଲା ହାଜତ୍ ଚାବି ଖୋଲିଥିଲା ସେ ଏବେ ପାଟିକରି ମୋତେ କହିଲା, "ସେଠି କ'ଣ ଜଡ଼ଟା ଭଳି ଠିଆ ହୋଇଛୁ ବେ । ହାଜତ ଭିତରକୁ ଆସୁଛୁ ନା ଦେଖୁବୁ ଏବେ? ପୁଲିସିଆ ପାହାର ବସିଗଲେ ସବୁ ମାନିବୁ ବୋଲି ବାଟ ପାଇବୁନି ।"

ବୁଝିଲେ ସାର୍, ମୁଁ ପିଲାବେଳୁ ଶୁଣିଥିଲି ଥାନା, ଭୂତଖାନା ଆଉ ଏବେ ଦେଖୁଲି ସେ କଥା ଏକବାରେ ସତ । ହାତ ଯୋଡ଼ି ବଡ଼ ବିକଳ ହୋଇ କହୁଥାଏ, "ସତ କହୁଛି ଆଜ୍ଞା, ମୁଁ କିଛି ଜାଣିନି ।"

ମୋ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ସେ ଡିଅଟି ହଠାତ୍ କାନ୍ଦିଉଠି କହିଲା, "ନାହିଁ ସାର୍, ଏ ଭାଇଙ୍କର କିଛି ଦୋଷ ନାହିଁ । ସେ ବରଂ କହୁଥିଲେ ଏତେ ଲେର୍ ହେଲାଣି ଆମେ ଏ ନିଛାଟିଆ ବାଟରେ ଯିବା ଠିକ୍ ହେବନି, କଟକ ବାଟେ ବୁଲିଗଲେ ଭଲ ହେବ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ବାଧକଲି ସେଇ କିଶୋରନଗର ବାଟେ ଆସିବା ପାଇଁ ।"

ତା' କଥାରେ ସେ ପୁଲିସ୍ ମନ ତଥାପି ବୁଝିଲାଣି । ମୋ ମୋବାଇଲ୍ ନେଇ ଟେକ୍ କଲା । ଦେଖିଲା କେବଳ ଗୋଟି କଲ୍ ହୋଇଛି । ମୁଁ କହିଲି ସେଇ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଡେରିହେବ ବୋଲି

ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଫୋନ୍ କରି କହିଥିଲି । ସେ ନମ୍ବରକୁ ଏବେ ଲାଉଡ୍ ସ୍ବିଚ୍ଚର ଦେଇ କଥା ହେବାକୁ କହିଲେ । ତାଙ୍କ କଥା ମୁତାବକ୍ ମୁଁ କଥାହେଲି ସ୍ତ୍ରୀ ସହିତ । ସେମାନେ ସବୁ ଶୁଣିବା ପରେ ନିଶ୍ଚିତ ହେଲେ ମୁଁ ସେ ଲୁଚ୍ରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ନାହିଁ ବୋଲି । ସେଠୁ ଥାନାରୁ ଫେରି ରାତି ୨ଟାରେ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲି । ଆଜିକି ସାର୍ ଦୁଇ ଦିନ ହେଲାଣି କିନ୍ତୁ ସେ ମାଡ଼ର ଦରଜ ଏଯାଏ ଯାଇନି । ସେଦିନ ସେ ଡିଅଟି ଯଦି ମୋ ପାଇଁ ସେତିକି କହିନଥାନ୍ତା ଆଜି ଗାଡ଼ି ଚଲାଇ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ଯାଇପାରିବା ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁନି ସାର୍ ।

ମୁଁ ତା'କଥା ଶୁଣି ଭାବୁଥାଏ ଏ ଦେଶ ସ୍ବାଧୀନତା ପାଇବାର ୭୨ ବର୍ଷ ପରେ ବି ଲୋକମାନେ ରାସ୍ତାରେ ନିରାପଦରେ ଯାଇ ପାରୁନାହାନ୍ତି । ସେଦିନ ସେ ଲୁଚେରାମାନେ କେବଳ ଜିନିଷ ପତ୍ର ଲୁଟିନେଇ ଛାଡ଼ିଦେଲେ । ଆଉ କେଉଁଠି ତ ରାତି କଥା ଛାଡ଼ି ସ୍ବପ୍ନ ଦିବାଲୋକରେ ନାରୀକୁ ଉଠାଇ ନେଇ କୁକର୍ମ କରିବା ସହିତ ଜୀବନ ନେବାକୁ ମଧ୍ୟ ପଛାଉ ନାହାନ୍ତି । ଶିକ୍ଷିତ ବେକାରି ସଂସ୍ଥା ଯେମିତି ଭାବରେ ବଢ଼ି ଚାଲିଛି ଆଗକୁ ଆଗକୁ ଏମିତି ଲୁଚ୍, କୁକର୍ମ ଅଦି ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଚାଲିବ ପଛେ କମିବାର ନାହିଁ । ଖବରକାଗଜରେ ପ୍ରାୟ ଏମିତି ଖବର ସବୁଦିନେ ବାହାରୁଛି । କେଜାଣି କେବେ ସେଦିନ ଆସିବ ଯେବେ ଗୋଟେ ନାରୀ ରାତି ୧୨ଟାରେ ଏକୁଟିଆ ନିର୍ଭୟରେ ଯେକୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ବୁଲି ପାରିବ ! ସତରେ ଯଦି ଏମିତି ସମ୍ଭବ ହୁଅନ୍ତା ଆମ ଭାରତ ରାମରାଜ୍ୟରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଆନ୍ତା । କେବଳ ସମୟକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବା ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟକିଛି ଉପାୟ ନାହିଁ ।

ବାସ୍ତବୀ କି ସ୍ବପ୍ନରୀ

ବିରଜା ମହାନ୍ତି

ମୁକୁନ୍ଦ ମୋ ସହ ହାତସ୍ଥଳରେ ପଡୁଥିଲା । ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀରେ ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବା ପରେ ପାଠପଢ଼ା ଛାଡ଼ି ଜଜମାନୀ ଆରମ୍ଭ କଲା । ତା ନନା ଆମ ସେ ଛୋଟିଆ ସହରରେ ଜଣେ ପୁରୋହିତ ଥିଲେ । ମୁଁ ଏକାଦଶ ପାସ୍ କରି କଲେଜରେ ପଢ଼ିବାକୁ କଟକ ଗଲି । ପ୍ରି-ପ୍ରଫେସନାଲ ପରୀକ୍ଷା ପରେ ଖରାଛୁଟିରେ ଘରକୁ ଆସିଥାଏ । ମୁକୁନ୍ଦ ଦେଖାହେଲା । ତା ମୁହଁଟି ସବୁ ବେଳେ ହସ ହସ । ଉପର ଦାନ୍ତଗୁଡ଼ିକ ଟିକିଏ ବାହାରକୁ ବାହାରି ଥିବାରୁ ସେ ନହସିଲେ ବି ହସିଲା ପରି ଦେଖାଯାଏ । ମୁଖ୍ୟ କଥାଟି ହେଲା ତା' ହସଟା ଥିଲା ନିଷ୍ଠପଟ ଓ ସଂକ୍ରାମକ । ଯେତେ ଦୁଃଖରେ ଥିଲେ ବି ମୁକୁନ୍ଦର ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଦେଲେ ହସଟିଏ ଆପେ ଆପେ ବାହାରି ପଡ଼େ । ମୋତେ ଦେଖୁ ଖୁସିରେ କୁଣ୍ଢେଇ ପକାଇଲା । ହସି ପକେଇ କହିଲା, "ଆରେ ! କେମିତି ଅଛୁ? ମୋଟା ହୋଇଯାଇଛି । ପଢ଼ାପଢ଼ି କେମିତି ଚାଲିଛି? ତୋର ପାଠ ଭଲ ହେବ । ମନ ଦେଇ ପଢ଼ିବୁ ।" ମୁଁ ଥକା କରି ପଚାରିଲି, "ମୋର ପାଠ ଭଲ ହେବ ବୋଲି ତୁ କେମିତି ଜାଣିଲୁ?" ସେ କହିଲା, "ତୋ କପାଳରେ ପରା ଲେଖା ହୋଇଛି ।" ମୁଁ ପଚାରିଲି, "ତୁ ପୁରୋହିତ କାମ କରୁଛୁ ନା ନାହାକ କାମ

କରୁଛୁ?" ମୁକୁନ୍ଦ କହିଲା, "ଲୋକଙ୍କ ଘରେ ଛୋଟ ଛୋଟ ପୂଜା କରୁଛି । ପୀତ ନାହାକଙ୍କ ପାଖରୁ ଗଣନା ବିଦ୍ୟା ଟିକିଏ ଟିକିଏ ଶିଖୁଛି ।"

ପୀତ ନାହାକ ଥିଲେ ଆମ କୂଳ ନାହାକ । ଆମ ସବୁ ଭାଇ ଭଉଣୀଙ୍କ ଜାତକ ସେ ହିଁ ତିଆରି କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଗଣନା ଉପରେ ମୋର ବହୁତ ବିଶ୍ୱାସ ଥିଲା । ବର୍ଷେ ତଳେ ମୋ ବୋଉର ଦେହ ଖରାପ ହୋଇଥିଲା । ରସିଦ୍ ଡାକ୍ତର, ବୋଷ୍ ଡାକ୍ତର ଓ ପତିବାବୁ ହୋମିଓପାଥ୍ ଡାକ୍ତର ବୋଉର ଚିକିତ୍ସା କରୁଥିଲେ । ସେ ତିନିଜଣ ଆମ ସହରର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଡାକ୍ତର ଓ ବାପାଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବନ୍ଧୁ । ଅତ୍ୟୁତ କବିରାଜ ବି କିଛି କିଛି କବିରାଜି ଦେଉଥିଲେ । ହେଲେ ବୋଉକୁ ମୋ ଭଉଣୀମାନେ ଔଷଧ ଦେଲେ, ସେ କେମିତିକା କେମିତିକା ଶୁଖିଲା ଅତୁଆ ହସଟିଏ ହସି କହୁଥିଲା, "ଏଗୁଡ଼ାକ ମୋତେ କାହିଁକି ଦେଉଛନ୍ତି । ମୁଁ କ'ଣ ଏଇଥିରେ ଭଲ ହୋଇଯିବି ବୋଲି ଭାବୁଛି?" ସେତିକି ବେଳେ ଦିନେ ଆମ ଦାଣ୍ଡ ରାସ୍ତାରେ ପୀତ ନାହାକଙ୍କୁ ଦେଖି ବାପା କହିଲେ, "ନାହାକେ କେମିତି ଅଛି?" ନାହାକେ ତାଙ୍କ ଛତାଟି ବନ୍ଦ କରି ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲେ ଓ ନମସ୍କାର କରି ପଚାରିଲେ, "ମା'ଙ୍କ ଦେହ କେମିତି ଅଛି?" ବୋଉର ଦେହ ଖରାପ କଥା ଆମ ସେ ଛୋଟିଆ ସହରରେ ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଥିଲେ । କାରଣ ବାପା ଆମ ଅଞ୍ଚଳରେ ବେଶ୍ ପରିଚିତ ଏବଂ ମୋ ଜାଣିବାରେ ଆଦୃତ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ । ବାପା କହିଲେ, "ମା'ଙ୍କ ଦେହ ସେଇମିତି । ଦିନେ ଭଲ ହେଲେ, ଦି'ଦିନ ଖରାପ । ଔଷଧପତ୍ର, ଖାଇବା ପିଇବା ଭଲ ମନରେ ନକଲେ ଆଉ କ'ଣ ହେବ? ଆପଣ ଟିକିଏ ଗଣନା କରନ୍ତୁ ତ, ଦେଖିବା ।" ପୀତ ନାହାକ ଦାଣ୍ଡ ଘରକୁ ପଶୁ ପଶୁ କହୁଥାନ୍ତି, "ଆପଣ ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକ, ଉପକାରୀ ଲୋକ, ଏତେ ଲୋକଙ୍କ ଉପକାର କରିଛନ୍ତି । ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପରେ ଭରସା ରଖନ୍ତୁ ।" ନାହାକଙ୍କ ମୁହଁଟି ସର୍ବଦା ଚିନ୍ତିତ ଦେଖାଯାଏ ।

ଚଟେଇରେ ବସି ବ୍ୟାଗରୁ ଧଳା ମୁଗୁନି ଖଡ଼ିଟିଏ କାଢ଼ି ପଙ୍କାରେ ଗୋଟେ ବଡ଼ ଘର କାଟିଲେ । ତା' ଭିତରେ କଣକୁ କଣ ଆହୁରି କେତେ ଗାର ଟାଣିଲେ । ବୋଉର ରାଶି ନକ୍ଷତ୍ର ସବୁ ନାହାକଙ୍କୁ ଜଣା । ବାପାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, "ମା'ଙ୍କର ବୟସ କେତେ? ତେୟାଲିଶି ନା ଚଉରାଲିସି?" ବାପା କହିଲେ, "ଗଲା ପୂର୍ଣ୍ଣିମାରେ ଚଉରାଲିସି ପଣିଲା ।" ନାହାକେ ସେ ଧଳା ଘର ଭିତରେ କେଉଁଠି କେଉଁଠି ସଂଖ୍ୟା ଓ କେଉଁଠି କେଉଁଠି ଅକ୍ଷର ଲେଖିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ । ମୁଁ ଚାହା ଆଣିବାକୁ ଗଲି । ଚାହା ନେଇକି ଆସିଲା ବେଳକୁ ନାହାକେ ସେ ବଡ଼ ଘର ପାଖରେ ଛୋଟ ଘରଟିଏ କାଟିଥିଲେ ।

ସେଥିରେ ବି ଅସଂଖ୍ୟ କୋଠରୀ ଟାଣି ସେଥିରେ ଅକ୍ଷର ଓ ସଂଖ୍ୟା ଲେଖିସାରିଥାନ୍ତି । ଘର ଦୁଇଟିକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରୁଥାନ୍ତି ଓ ତାଙ୍କ ହାତର ରେଖାସବୁ ଗଣୁଥାନ୍ତି, ପୁଣି ନିରିଖେଇଥାନ୍ତି ଓ ପୁଣି ଗଣୁଥାନ୍ତି । ମୁହଁରୁ ଗମ୍ ଗମ୍ ଝାଳ ବହୁଥାଏ । ମୁଁ କହିଲି, "ଚା'ଚା ପି' ଦିଅନ୍ତୁ । ଥଣ୍ଡା ହୋଇଯିବ ।" ମୋ କଥା ନ ଶୁଣିଲା ପରି ତଳକୁ ମୁହଁ କରି ସେ ବାପାଙ୍କୁ କହିଲେ, "ବାବୁ, ଅମାବାସ୍ୟା କଟିଗଲେ ସବୁ ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ ।" ଟିକିଏ ରୁପ ରହି ପୁଣି କହିଲେ, "ଆପଣ ତ ସବୁ ରକମ ଟିକିସା କରୁଛନ୍ତି । କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ତେଣିକି ଭଗବାନଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ।" ଖଣ୍ଡେ ଛୋଟ ଧଳା କନା ବାହାର କରି ପଞ୍ଜାରେ କଟା ହୋଇଥିବା ଘରଗୁଡ଼ିକୁ ପୋଛିଲେ । କାନ୍ଧରେ ପଡ଼ିଥିବା ଗାମୁଛାରେ ମୁହଁ ପୋଛି ଉଠିଲା ବେଳକୁ ବାପା ତାଙ୍କୁ କିଛି ଟଙ୍କା ଯାଚିଲେ । ପୀତ ନାହାକଙ୍କ ସବୁଠୁ ବଡ଼ ଦୁର୍ଘଳତା ଦୁଇଟି ହେଉଛି ପଇସା ଓ ଚା' । ଆଜି ଚା' ପିଇଲେ ନାହିଁ ଓ ବାପାଙ୍କୁ କହିଲେ, "ନାହିଁ ବାବୁ, ଆପଣଙ୍କଠୁ ବହୁତ ନେଇଛି । ଏବେ ଆପଣଙ୍କ ଦୁଃଖ ସମୟ । ଏବେ କିଛି ଦିଅନ୍ତୁ ନାହିଁ ।" ବଢ଼େଇବା ହାତଟି ବାପା ଫେରାଇନେଲେ । ମୋତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗିଲା । ନାହାକେ ବାହାରିଯିବା ବେଳେ କହିଲେ, "ମା' ତ କେତେ ପୁଣ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । କେତେ ବିଶ୍ୱାସ ତାଙ୍କର, ସେ କଷ୍ଟ ପାଇବେ ନାହିଁ ।" ନାହାକଙ୍କ ମୁହଁ ଅନ୍ୟ ବେଳଠାରୁ ବେଶୀ ଚିତ୍ରିତ ଦେଖାଯାଉଥିଲା ।

ଏ ଘଟଣାର ଚାରିଦିନ ପରେ ଦିନେ ରାତିରେ ବୋଉ ମୋତେ ଡାକି ତା ପାଖରେ ବସାଇଲା । ମୁଣ୍ଡ ଆଉଁସି ଦେଲା, ଗାଲ ଆଉଁସି ଦେଲା । କହିଲା, "ମନ ଦେଇ ପଢ଼ିବୁ । ଦୁଷ୍ଟାମୀ କରିବୁନି ।" ଟିକିଏ ଗେହ୍ଲା କରିଦେଲା । ମୁଁ ସେତେବେଳକୁ ଛ' ଦିନ ହେବ ଆସିଥାଏ । ବୁଲାବୁଲିରେ ବେଳ ପଳାଇ ଥାଏ । ଭାବିଲି ତା'ପର ଦିନ ସକାଳେ ବୋଉ ପାଖରେ ବସିବି । କିନ୍ତୁ ବୋଉ ତା'ପର ଦିନ ସକାଳେ ଚାଲିଗଲା । ସେହିଦିନଠାରୁ ଜ୍ୟୋତିଷ ବିଦ୍ୟା ଉପରେ ମୋର ଏକ ଅହେତୁକ ଭରସା ଆସି ଯାଇଥିଲା । ସିଧା ସଳଖ ନ ହେଲେ ବି ପୀତ ନାହାକ ସେଦିନ ମୋତେ ଯେମିତି କହିଦେଇ ଥିଲେ ଯେ ବୋଉ ଆଉ ବେଶି ଦିନ ରହିବନି । ତାଙ୍କ କଥାରେ ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କରିଥିଲେ ବୋଉର ଶେଷ ଚାରିଦିନ ତା' ପାଖରେ ବସିପାରିଥାନ୍ତି ।

ପୀତ ନାହାକଙ୍କୁ ବୟସ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଆଖିକୁ ଭଲ ଦିଶୁ ନଥିଲା । ତାଙ୍କର କେହି ପୁଅ ନଥିଲେ । ମୁକୁନ୍ଦ ଘର ତାଙ୍କ ଘର ପାଖରେ । ତେଣୁ ମୁକୁନ୍ଦକୁ ଡାକି ବେଳେବେଳେ ଗଣନା ଶିଖେଇ ଦେଉଥିଲେ । ମୁକୁନ୍ଦ କହିଲା, "ତତେ କହୁଛି, କାହାରିକୁ କହିବୁ ନାହିଁ । ନାହାକେ ମୋତେ କେତେକ

ପୁରୁଣା ପୋଥି ଦେଇଛନ୍ତି । ସେଥିରେ ବହୁତ ବିଦ୍ୟା ଅଛି ।" ମୁଁ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ମୋ ଡାହାଣ ହାତ ପାପୁଲିଟା ବଢେଇ ଦେଇ କହିଲି, "ମୋ ହାତ ଦେଖୁ କହିଲୁ, ମୋ ଭାଗ୍ୟରେ କ'ଣ ଅଛି? ମୋର କ'ଣ ସବୁ ହେବ?" ସେ ଟିକିଏ ଗନ୍ଧାର ହୋଇ କହିଲା, "ଭାଗ୍ୟ ଓ ଭବିଷ୍ୟତ କଥା କେହି ପୁରା ନିର୍ଭୁଲ କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ହେଲେ କର, କପାଳ, କୋଷ୍ଠୀ ଦେଖୁ ଗଣନା କଲେ ବହୁତ କଥା ଜାଣିହେବ ।" ପୁଣି ଟିକିଏ ହସି କି କହିଲା, "ମାଗଣାରେ ମାଗଣାରେ ଗଣନା କଲେ ଗଣନା ଠିକ ହୁଏନି । ତା' ଆଶୁ ।" ପାଖ ନାରଣ ନନା ଦୋକାନରୁ ଦି' କପ୍ ତା' ଆଣିଲି । ତା' ପିତ୍ତ ପିତ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ କହିଲା, "ତୁ ତ ବାହାରକୁ ପଳେଇଲୁ । ତମ ବାପାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ତ ତମ ଘରେ ପୁରୁଷ ପିଲା ଜେହଁ ରହିଲେ ନାହିଁ । ସଉଦା ପରିବା ସବୁ ତମ ବାପା କରୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଭଳି ଲୋକଙ୍କୁ ଏ ସବୁ କରିବାର ଦେଖିଲେ ଭାରି ଦୁଃଖ ଲାଗୁଛି । କେତେ ଲୋକଙ୍କୁ ଘରେ ରଖି, ଖୋଇ ପେଇ ସେ ମଣିଷ କରିଥିଲେ । ସମସ୍ତେ ଯେଝା ଯେଝା ବାଟରେ ଚାଲିଗଲେ ।" ତା ମୁହଁର କାରୁଣ୍ୟ ଦେଖି ମୋ ଆଖିରେ ବି ଲୁହ ଜଳେଇ ଆସିଲା । କାନ୍ଧରୁ ଗାମୁଛା କାଢ଼ି ମୋ ଲୁହ ପୋଛି ଦେଇ ସେ ହସି ଦେଇ କହିଲା, "ଏଥର ଦେ, ତୋ ହାତ ଦେଖିବା ।"

ମୋ ପାପୁଲିର ବିଭିନ୍ନ ଜାଗାରେ ମୁକୁନ୍ଦ ତା ଆଙ୍ଗୁଳି ମାରୁଥାଏ, ଟିକିଏ ଟାଣି ଦେଉଥାଏ, ଟିକିଏ ଟିପି ଦେଉଥାଏ । ରେଖା, ଆଙ୍ଗୁଳି, ଟିପ, ହାତରେ ଉଜା ଜାଗା, ନୀତା ଜାଗା, ଟାଣ ଜାଗା, ନରମ ଜାଗା, ପାପୁଲିର ତଳ ଗାର, ପାପୁଲିର ପଛପାଖ ସବୁ ଦେଖୁଥାଏ । ଭବିଷ୍ୟତ ବିଷୟରେ ଜାଣିବା ଲାଗି ମୋର ବହୁତ ଆଗ୍ରହ ଓ କୌତୁହଳ ଥିଲେ ବି ମୋ ହାତ ଦେଖିବାରେ ସେ ଏତେ ସମୟ ନେଉଥିଲା ଯେ, ମୋର ବି ଧୈର୍ଯ୍ୟରୂପ ହୋଇ ଆସୁଥିଲା । ଟିକିଏ ପରେ ସେ ମୋ ହାତ ଛାଡ଼ି ଦେଲା ଓ ହସ ହସ ମୁହଁରେ କହିଲା, "ତୋର ସବୁ ଭଲ । ବହୁତ ପଢ଼ିବୁ । ଭଲ ଚାକିରୀ କରିବୁ । ଭଲ ଜାଗାରେ ବାହା ହେବୁ ।"

ମୁଁ ଥଟ୍ଟା କଲା ଭଳି କହିଲି, "ମୁକୁନ୍ଦ, ତୁ ଏସବୁ ଯାହା କହୁଛୁ, ମୁଁ ତ ଏମିତିକା କଥା କାହାରି ହାତ ନଦେଖି ବି କହିଦେବି । ସତରେ ଯଦି ମୋ ଭବିଷ୍ୟତ ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣିଲୁ, କହ ।" ମୁକୁନ୍ଦ କହିଲା, "ତୋର ବହୁତ ବୁଦ୍ଧି । ଯେତେ ଚାହିଁବୁ ସେତେ ପଢ଼ିବୁ, ପଢ଼ିବା ବର୍ଷରେ ବାହା ହେବୁ । ତୋ ହାତରେ ବ୍ୟବସାୟ ନାହିଁ । ଚାକିରୀ କରିବୁ । ଭଲ ଚାକିରୀ, ରୋଜଗାରିଆ ଚାକିରୀ । ଜାଗା କିଣିବୁ, ଘର କରିବୁ, କୋଠା ଘର । ଭଲ ଜାଗାରେ ବାହା ହେବୁ । ବହୁତ ପିଲା ପିଲି ହେବେ ।

ତୋ ସ୍ତ୍ରୀ ତୋ ଘରକୁ ଏକଦମ ସ୍ବର୍ଗ କରିଦେବ ।" ମୁଁ କହିଲି, "ଅସଲ କଥାଟା କହ । କେତେ ଦିନ ବଞ୍ଚିବି?" ସେ ଆଡ଼େଇଲା ଭଳି କହିଲା, "ଦୀର୍ଘାୟୁ ହେବୁ । ବହୁତ ଆୟୁଷ ତୋର ।" ମୁଁ ପଚାରିଲି, "କେତେ? ଶହେ? ନା, ଆହୁରି ବେଶୀ?" ମୁକୁନ୍ଦ ହସିଲା ନାହିଁ । କହିଲା, "ନାହାକ ମହାଶୟ ଯେଉଁ ପୋଥି ସବୁ ଦେଇଛନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ା ଯଦି ପୁରା ପଢ଼ିଥା'ନ୍ତି, ଏକଦମ୍ ଠିକ୍ କହିଥା'ନ୍ତି ଆୟୁଷ କଥା ।" ଏତକ କହି ମୋ ପାପୁଲିର ବିଭିନ୍ନ ଜାଗା ଆଉ ଥରେ ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷା କରି, ଶେଷରେ ରହିରହି କହିଲା, "ବାସ୍ତବୀ ।" ମୁଁ କହିଲି, "ଏତେ ବର୍ଷ ! ଏତେ ଦିନ ବଞ୍ଚି ମୁଁ କ'ଣ କରିବି?" ଆହୁରି ପଞ୍ଚାବନ ବର୍ଷ !! ବୁଝିଲୁ ମୁକୁନ୍ଦ, ଥରେ ଟୋକା ବୟସ ପାରେଇଗଲେ ଆଉ ବଞ୍ଚିବାର କିଛି ଅର୍ଥ ନାହିଁ, ବୁଢ଼ା ବୟସରେ ଜୀବନ ନିରସ, ଅର୍ଥହୀନ । ତା'ଠୁ ବରଂ ଟୋକା ବୟସରେ ମରିଯିବା ଭଲ ।"

ପଣ୍ଡିତ ସୁଲଭ ହସଟିଏ ହସି ମୁକୁନ୍ଦ ଗୋଟିଏ ଶ୍ଳୋକ କ୍ଷଷ୍ଟ ସଂସ୍କୃତରେ ଆବୃତ୍ତି କଲା ଓ ମୋତେ ବୁଝେଇଦେଲା ଭଳି କହିଲା, "ମଣିଷ ଜୀବନ ଦୁର୍ମୂଲ୍ୟ । ଭିନ୍ନ ବୟସରେ ତା'ର ଭିନ୍ନ ସ୍ବାଦ, ଭିନ୍ନ ଆନନ୍ଦ । ତୁ ଦେଖୁ, ଟୋକା ବୟସରେ ଯାହାସବୁ ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିବ, ପରିପକ୍ବ ବୟସରେ ସେ ସବୁ ଆନନ୍ଦ ଦେବ ନାହିଁ । ସେତେବେଳକୁ ପିଲାଛୁଆ, ନାତି ନାତୁଣୀଙ୍କ ନିଷ୍ଠକପଟ, ଅନାବିଳ ସ୍ନେହ, ପ୍ରେମ ଭଲ ଲାଗିବ । ସ୍ତ୍ରୀ ତୋର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହଧର୍ମିଣୀ ହୋଇଯିବ । ସେଇ ବୟସରେ ଭଗବତ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ । ସେ ହିଁ ପ୍ରକୃତ ଆନନ୍ଦ ।" ମୁଁ ମୁକୁନ୍ଦ କଥାକୁ ଡିଲେ ମାତ୍ର ବିଶ୍ବାସ କରୁନଥିଲି । ସେ ପ୍ରବଚନ ଦେବା ପରି ଲାଗୁଥିଲା । ମୁଁ ପୁଣି ପଚାରିଲି, "ଦେହ ପା' କଥା କ'ଣ ଟିକିଏ କହ ।" ସେ କହିଲା, "ପଞ୍ଚାବନରେ ତୋର ଘାଟି ଅଛି । ଦେହ ବହୁତ ଖରାପ ହେବ । କିନ୍ତୁ ବଞ୍ଚିଯିବୁ । ଆଖିରୋଗ ହେବ, ହାତ ଗୋଡ଼ ଗଣି ରୋଗ ହେବ । ତୋତେ କିନ୍ତୁ ବେଶୀ କଷ୍ଟ ଦେବ ଛାତି ରୋଗ ।" ମୁଁ କହିଲି, "ମୋତେ ଡରାନି ।" ସେ କହିଲା, "ନା'ରେ, ତୋର କିଛି କଷ୍ଟ ନାହିଁ । ଲୋକଙ୍କର କେତେ କଷ୍ଟ, କେତେ ପୀଡ଼ା ଥାଏ । ତୋ ଦେହ ଯେତେ ଖରାପ ହେଲେ ବି ସତୁରୀ ଯାଏ ଭଲରେ ବଞ୍ଚିବୁ । ତା'ପରେ ଆଉ କେତେ ଦିନ ବଞ୍ଚିବୁ, ପୁଣି କେବେ ଦିନେ ପୋଥି ଦେଖି କହିବି ।" ମୁଁ କହିଲି, "ସତୁରୀ ମୋ ପାଇଁ ଢେର ।" ସେ ମୋତେ ଡାଗିଦା କରି କହିଲା, "ସେମିତି କହନ୍ତି ନାହିଁ । ତୁମେ ତୁଣ୍ଡରେ ଯାହା କହିବ, ସତରେ ସତରେ ସେଇଆ ହୋଇଯିବ ।" ତା'ପରେ ଆମେ ମୁକୁନ୍ଦ ଘରକୁ ଗଲୁ । ତିନି ବଖରାର ଛୋଟ ଚାଳ ଘରଟିଏ । ଜାଗା ଅବଶ୍ୟ ଦୁଇଗୁଣ । ଘର ପଛ ଆଡ଼େ ପରିବା ପତ୍ର ଲଗାନ୍ତି । ସେଇ ଛୋଟ ଘରେ ମୁକୁନ୍ଦ, ତା' ନନା, ମାଆ, ଜଣେ ବଡ଼ ଓ

ଜଣେ ସାନ ଭଉଣୀ ଓ ଗୋଟିଏ ସାନ ଭାଇ, ଏମିତି ଛଅ ଜଣ ରହନ୍ତି । କିଛି ସମୟ ବସି ମୁଁ ଘରକୁ ଆସିଲି । ଏ ଦେଖା ପରେ ଅନେକ ବର୍ଷ ଯାଏଁ ମୁକୁନ୍ଦ ସହ ବିଶେଷ ଦେଖା ହୋଇ ପାରିନଥିଲା । ପଢ଼ା ସରିଲା ପରେ ଚାକିରୀ, ପଚିଶ ବର୍ଷରେ ବାହାଘର । ଘରକୁ ଯିବା ବହୁତ କମି ଯାଇଥିଲା । ବାପା ମଧ୍ୟ ଅଧିକାଂଶ ସମୟ ମୋ ପାଖରେ ରହୁଥିଲେ ।

ମୋ ବଡ଼ ଝିଅ ବାହାଘର ବେଳକୁ କେତେକ ପୁରୁଣା ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ପାଇଁ ଆମର ସେଇ ପୁରୁଣା ସହରକୁ ଗଲି । କିଛି କାର୍ଡ ବାଣ୍ଟିବା ପରେ ମୁକୁନ୍ଦ କଥା ମନେ ପଡ଼ିଲା । ତାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପତ୍ରଟିଏ ଦେବା ପାଇଁ ତା' ଘର ପାଖକୁ ଗଲି । ଦେଖିଲି ସେ ଘର ଆଉ ନାହିଁ । ଭାବିଲି କାହାକୁ ପଚାରିବି ବୁଝିବି । ଏମିତି ଭାବି ଭାବି ଫେରୁଛି, ଦେଖିଲି ସାମ୍ନାରୁ ମୁକୁନ୍ଦ ଆସୁଛି । ଦେଖୁଦେଇ ଖୁସି ହୋଇଗଲା । ତା'ର ଚିରାଚରିତ ହସ ଖଣ୍ଡିକ ହସିଦେଇ କହିଲା, "କୁଆଡ଼େ ପଲୋଉଛୁ?" ମୋ ହାତ ଧରି ତାଙ୍କର ସେଇ ପୁରୁଣା ଜାଗାକୁ ନେଇଗଲା । ତିନି ବଖରା ଚାଳ ଘର ଜାଗାରେ ଦେଢ଼ ମହଲାର ବଡ଼ କୋଠା ଘରଟିଏ । କହିଲି, "ତୁ ତ ପ୍ରାସାଦ କରିଛୁ । ମୁଁ ଚିହ୍ନିବି କେମିତି?" ତା' ଘର ଲୋକଙ୍କ କଥା ପଚାରିଲି । ମାଆ ଥିଲେ । ବାପା ତା'ର ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ତଳେ ଶ୍ବାସରୋଗରେ ଚାଲିଯାଇଥିଲେ । ବଡ଼ ଭଉଣୀ ତା'ର ଆମ ସେଇ ଅଞ୍ଚଳରେ ବାହା ହୋଇଥିଲା । ତା' ସ୍ବାମୀ ପୂଜା ସାମଗ୍ରୀର ବଡ଼ ଦୋକାନଟିଏ ବଜାର ଉପରେ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଦୁଇ ପୁଅ । ସାନ ଭଉଣୀ ଜଣେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ବିବାହ କରିଥିଲା । ତା'ର ପୁଅ ଝିଅ ଦୁଇଜଣ । ମୁକୁନ୍ଦର ଗୋଟିଏ ପୁଅ, ଦୁଇ ଝିଅ । ପୁଅଟି ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ ପଢୁଥାଏ । ଝିଅ ଦୁଇଜଣ କଲେଜରେ ପଢୁଥାଆନ୍ତି ।

ସେ ମୋ କଥା ପଚାରିଲା । ମୋ ଝିଅ ବାହାଘର କାର୍ଡ ଦେଲି । ଖୁସି ହୋଇଗଲା । କହିଲା, "ବଢ଼ିଆ ହେଲା ।" କାର୍ଡ ଖୋଲି ପଢ଼ିଲା । କହିଲା, "ବଢ଼ିଆ ନାଁ । ମିନାକ୍ଷୀ । କ୍ବାଇଁ କ'ଣ କରେ? ତୋର ଆଉ କେତେ ପିଲାପିଲି?" ମୁଁ ସେସବୁ କହିଲା ପରେ, ମୋ ଦେହ କଥା, ମୋ ଚାକିରୀ କଥା, କୋଠା ଘର କଥା ପଚାରିଲା । କହିଲି, "କୋଠା କରିନି । ଗୋଟେ କୋଠା ଘର ପାଇଁ ଅଧା ପଇସା ଦେଇଛି । ଆଉ ବର୍ଷ ଆଡ଼କୁ ମିଳିଯିବ । ଚାକିରୀ ଓ ପିଲାମାନଙ୍କ କଥା କହିଲି । ଏଥର ସେ ଆହୁରି ଖୁସି ହୋଇ ପଚାରିଲା, "ଆଉ ତୋ ସ୍ତ୍ରୀ?" ମୋ ମୁହଁରେ ବି ସନ୍ତୋଷର ହସଟିଏ ଫୁଟି ଉଠିଲା । କହିଲି, "ଭଗବାନଙ୍କ ଦୟା ।" ସେ ପୁଣିଥରେ ବିଜ୍ଞ ହସଟିଏ ହସି କହିଲେ, "ସବୁ ତୋ ମାଆବାପାଙ୍କ ପୁଣ୍ୟ ।" ଉଠିଲା ବେଳକୁ ମୁଁ ପଚାରିଲି, "ତୁ ଏମିତି ଶୁଖି କଣ ହୋଇଯାଇଛୁ

କାହିଁକି?" ଶୁଖିଲା ହସଟିଏ ହସି ସେ କହିଲା, "ମୋର ପେଟ ବେମାରୀ ବାହାରିଲା । ଏଠି ଡାକ୍ତରମାନେ ଠିକ କରି କିଛି କହିପାରିଲେ ନାହିଁ । କଟକରେ ଦେଖାଇଲି । ସେମାନେ କହିଲେ ଭଲ ହେବନି । ବମ୍ବେ ଯାଇ ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ ।" ଆଉ ପଚାରିବାକୁ ସାହସ ହେଲାନି । ଏ କଥାବାଉଁର ଦୁଇବର୍ଷ ପରେ ମୁକୁନ୍ଦ କ୍ୟାନ୍ସରରେ ଚାଲିଗଲା । ତା ପୁଅ ମୋ ପାଖକୁ କାଡ଼ି ପଠାଇଥିଲା । ମୁଁ ଫୋନ୍‌ରେ ଯେତେବେଳେ କଥା ହେଲି, ତା ପୁଅ କହିଲା, "ନନା ବାରମ୍ବାର କହିଥିଲେ ଆପଣଙ୍କୁ ଜଣେଇବା ପାଇଁ । ଆପଣଙ୍କ ଘର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କାଡ଼ିରୁ ଆପଣଙ୍କ ଘର ଠିକଣା ସେ ଦେଇଥିଲେ ।" ମୁକୁନ୍ଦ ଯିବା ବାଇଶି ବର୍ଷ ହୋଇ ଗଲାଣି । ମୋ ପିଲାମାନେ ସମସ୍ତେ ବାହାସାହା ହୋଇଗଲେଣି । ନାତି ନାତୁଣୀ ବି ସବୁ ବଡ଼ ହୋଇଗଲେଣି । ଆମ ଛୋଟ ସହର ବଡ଼ ହୋଇଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ଆମ ଘରଟା ଆଉ ନାହିଁ । ବିକ୍ରୀ ହୋଇଯାଇଛି । ତେଣୁ ସେ ଆଡ଼େ ଆଉ ଯିବା ଆସିବା ନାହିଁ । ମୁକୁନ୍ଦ ପରିବାର ସହ କିଛି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ ।

ମୋତେ ଆଜି ଅଶସ୍ତ୍ରୀୟ ପୁରି ସତୁରୀ ହେଲା । ଦିନସାରା ଓ ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳ ସାରା ପୁଅ, ବୋହୂ, ଝିଅ, ଭାଇ ଓ ନତିନାତୁଣୀଙ୍କ ଫୋନ୍ ଆସୁଥିଲା । ସେମାନେ ଆସିପାରିଲେନି ବୋଲି ମନଦୁଃଖ କରୁଥିଲେ । ସାନ ଝିଅ କାନ୍ଦିଲା । ସମସ୍ତେ ମୋ ଦେହର ଟିକିନିଖି ଖବର ପଚାରି ବୁଝୁଥା'ନ୍ତି । ଆଖି କେମିତି ଅଛି? ଗଣ୍ଠି ଦରଜ କେମିତି ଅଛି? ହାର୍ଟ କେମିତି ଅଛି? କେବେ ଚେକଅପ୍ କରିଥିଲ? ନାତି ନାତୁଣୀ କହୁଥା'ନ୍ତି, ଆମେ ଆସିଲେ ଆମକୁ ପୁଣି ଥରେ ବାର୍ଥଡ଼େ ପାର୍ଟି ଦରକାର । କେକ୍ କଟା ଫଟୋ ପଠାଇବାକୁ ସମସ୍ତେ କହିଲେ । ବଡ଼ ଝିଅ ବହୁତ ଡେରିରେ ଫୋନ୍ କଲା । ଦୁଇଘଣ୍ଟା ଆଗରୁ । ଅଧ ଘଣ୍ଟା ଗପିଲା । ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଗପିଲା । ତା' ବୋଉ ସାଙ୍ଗରେ ଗପିଲା । ଶେଷରେ କହିଲା, "ହଉ, ଆଜି ବାର୍ଥଡ଼େ ଥିଲା ବୋଲି କେକ୍ ଖାଇଛ । କାଲି ଗୋଟେ କିଲୋମିଟର ଅଧିକା ଚାଲିବ ।" ମୁଁ ଜୋର୍‌ରେ ହସିଲି । ସନ୍ତୋଷର ହସ, ତୃପ୍ତିର ହସ, ଆନନ୍ଦର ହସ, ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ହସ, ଜୀବନ ହସ । ହଠାତ୍ କାହିଁକି ମୁକୁନ୍ଦ କଥା ମନେ ପଡ଼ିଲା । "ସତୁରୀ ପରେ ତୁ କେତେ ବଞ୍ଚିବୁ, ମୁଁ ପୋଥି ଦେଖୁ କହିବି ।" ସେ ପୋଥି ଦେଖିଲା କି ନା ମୁଁ କେବେ ବି ଜାଣିପାରିବିନି ।

ସାହିତ୍ୟିକ ମଣିଷ

ହିତକ କୁମାର ବେହେରା

ଅଭିମାନ, ଗର୍ବ, ଅହଂକାର ତଥା କ୍ରୋଧ ଓ କଠୋରତା ଏହି ସବୁ ଆସୁରିକ ସମ୍ପଦ ବୋଲି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ଗୀତାରେ ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ କରିଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ଆଜିର ମଣିଷ ଭିତରେ ବୋଧହୁଏ ଏହିସବୁ ଗୁଣ ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥାଏ । ବୟସ୍କ ବ୍ୟକ୍ତି ତଥା ଯୁବପିଢ଼ିଙ୍କୁ ବାଦ ଦିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଶିଶୁ ଓ ବୃଦ୍ଧ ମଧ୍ୟ ଏଇଥିରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଅହଂଭାବ ଓ ଗର୍ବ ସେତେବେଳେ ନଷ୍ଟ ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ନିଜର କିଛି କ୍ଷତି ହୁଏ କିମ୍ବା ହୃଦୟକୁ କୌଣସି କଥା ପାଇଁ ଆଘାତ ପହଞ୍ଚିଥାଏ । ସମୟଚକ୍ରରେ ଏହା ସ୍ୱଭାବିକ ଅଟେ ଯେ ଗର୍ବ, ଅହଂକାର ତଥା କ୍ରୋଧ ଓ କଠୋରତା ଅଧିକ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଞ୍ଚି ପାରିନଥାଏ ।

ପିଲାବେଳରୁ ଅତି ଜିଦ୍ ଓ ଗେଲ୍ଲୁରେ ବଢ଼ିଆସୁଥିବାରୁ ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀର ସମସ୍ତ ଲଜ୍ଜା ତା'ର ମାତାପିତା ପୁରଣ କରିଦିଅନ୍ତି । ବୟସର ବୃଦ୍ଧି ସହ ସେ ପାଠ ପଢ଼ିବାରେ ମଧ୍ୟ ନିପୁଣ ଥିଲା ଓ ସେ ରୂପରେ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଚାଉଳରେ ଗଢ଼ା ହୋଇଥିଲା । ନିଜର ସମସ୍ତ ଗୁଣର ନିପୁଣତା ପାଇଁ ସମୟାନୁକ୍ରମେ ତାହାର ଏହି ଜିଦ୍, ଗର୍ବ, ଅହଂକାର ଓ କ୍ରୋଧର ପରିଣାମ ଅଧିକ ହୋଇଗଲା ।

ସମୟଚକ୍ରରେ ଏହା ସ୍ୱଭାବିକ ଅଟେ ଯେ ଗର୍ବ, ଅହଂକାର ତଥା କ୍ରୋଧ ଓ କୋଠରତା ଅଧିକ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚିଷ୍ଟି ପାରିନଥାଏ । ଘରକୁ ଯିବାବେଳେ ବସଷ୍ଟାଣ୍ଡ ପାଖରେ ଅପେକ୍ଷା କରି କିଛି ସମୟ ଅତିବାହିତ ହେଲା ପରେ ବିରକ୍ତ ଭାବ ପ୍ରକାଶ କରି ବିଶ୍ରାମଗାରରେ ବସିପଡ଼ିଲା ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀ । -"ଓଃ କି, ଗରମ । ଏହି ବସ ଚାଳକର ସତରେ ସମୟ ଜ୍ଞାନ ଜମାରୁ ନାହିଁ । ଦିନ ଦଶଟା କହି ଆସି ସାଢ଼େ ଦଶଟା କରିଦେଲାଣି କିନ୍ତୁ ତାହାର ସନ୍ଧାନ ନାହିଁ । ଆଉ କେତେ ଲୋକଙ୍କୁ ବସରେ ବସେଇବ କେଜାଣି । ତା'ଉପରେ ଏହି ଗରମ ଆଉ ସହି ହେଉନି, ଓଃ..... ।" ସେହି ଷ୍ଟାଣ୍ଡ ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ବୁଢ଼ା ମଉସାଟିଏ ପାଣି ବୋତଲ ବିକ୍ରୁଥିଲେ । ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀ ତାଙ୍କୁ ଦେଖି କହିଲା -"ମଉସା ! ପାଣି ବୋତଲ ଗୋଟିଏ କେତେ? ଜଳ ଥଣ୍ଡା ଅଛି ତ? ଗୋଟିଏ ଦିଅ ତ ।" ବୁଢ଼ା ମଉସାଟି କହିଲା "ହଁ, ମାଆ ! ଜଳ ପୁରା ଥଣ୍ଡା ଅଛି, ମାତ୍ର କୋଡ଼ିଏ ଟଙ୍କା ।" ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେବତାଙ୍କ ଉତ୍ତାପ ସହ ହଠାତ ଗରମ ପବନ ଦେବାରୁ ସେହି ମଉସାଟିର କାନ୍ଧରେ ଥିବା ଗାମୁଛା ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା ଓ ଗାମୁଛାଟିକୁ ଉଠାଇବା ସମୟରେ ଭୁଲବସତଃ ମଉସାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡର ଝାଳ ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀର ପଦ ଉପରେ ପଡ଼ିଗଲା । ଏହାପରେ ମଉସା ଭୂମିରୁ ଗାମୁଛା ଉଠାଇ ପାଣି ବୋତଲ ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦେବା ସମୟରେ ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଣି ବୋତଲକୁ ଫିଙ୍ଗିଦେଇ ବିରକ୍ତ ହୋଇ କହିଲା "ଛି, ତୁମେ ତୁମର ଅପରିଷ୍କାର ହାତକୁ ସମସ୍ତଙ୍କଠୁ ଦୂରରେ ରଖ । ମୋର ଦୁଇ ହଜାର ଟଙ୍କାର ଜୋତାକୁ ବି ନଷ୍ଟ କରିଦେଲ । ବାସ୍ ଏହି ସମୟରେ ବସ ଆସିଯିବାରୁ ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀ ବସକୁ ଚଢ଼ିବା ଅଗ୍ରସର ହଉଥିବା ସମୟରେ ପଛରେ ରହି ବୁଢ଼ା ମଉସାଟି କହିଲା "ମା, ତୁମେ ମୋ ପଇସା ଦେଲନି??" "ମୁଁ କ'ଣ ତୁମ ଡିଅ? ତୁମର ଏହି ମାଆ ମାଆ ତାକ ମୋତେ ବିରକ୍ତ କରିସାରିଲାଣି । ଛିଃ.... କି ଅପରିଷ୍କାର ଲୋକଟିଏ ।" ବାସ୍ ଏତିକି କହି ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀ କୋଡ଼ିଏ ଟାଙ୍କୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଇ ମୁହଁ ମୋଡ଼ି ବସରେ ଚଢ଼ିଗଲା । ବସ ଛାଡ଼ିଦିବା ପରେ ଦୂରରେ ରହି କଳା କାରରେ ରହି ଲକ୍ଷ କରୁଥିବା ବିନୋଦ ସେହି ବୁଢ଼ା ମଉସା ପାଖକୁ ଆସି ପଚାରିଲା, "କଣ ମଉସା ତୁମେ ଏହି ଅତ୍ୟାଚାର କାହିଁକି ସହିଗଲ?" "କ'ଣ କରିବିରେ ପୁଅ ନିଜ

ଭାଗ୍ୟକୁ ଆଦରି ସହି ନେବାକୁ ପଡୁଛି । ତୁ ତ ଦେଖୁଥିବୁରେ ବାପା, ଆଜିକାଲି ସମାଜରେ ବୁଢ଼ା ବାପାଙ୍କୁ କେତେ ଜଣ ତାଙ୍କ ପୁଅ ଝିଅ ପଚାରୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ ସେମାନେ ମୋତେ ଘରୁ ବାହାର କରିଦେବା ପରେ ନିଜ କର୍ମକୁ ଭଗବାନ ଭାବି ରାଜରାଷ୍ଟ୍ରରେ ବୁଲୁଛି ।" ଏତିକି କଥା କହି ବୁଢ଼ା ମଉସା ଚାଲିଯାଉଥିଲେ । ପଛରୁ ହାତ ବଢ଼ାଇ ବିନୋଦ କହିଲା "କ'ଣ ମଉସା, ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଯିବ? ଆମ କମ୍ପାନୀରେ ପାଣି ଯୋଗାଇବାକୁ କେହି କର୍ମଚାରି ନାହାଁନ୍ତି । ଆପଣ ଆସି ମୋ କମ୍ପାନୀରେ ରୁହନ୍ତୁ ।" ଏହି କଥା ବୁଢ଼ା ମଉସାର ଖୁସି କହିଲେ ନସରେ । ସାହାଯ୍ୟର ହାତ ପାଇବା ପରେ ବୁଢ଼ା ମଉସାର ପାଦ ତଳର କଣ୍ଟା ଯେପରି ଫୁଲରେ ପରିଣତ ହୋଇଗଲା । ନିଜର ଅକାଟ୍ୟ ପରିଶ୍ରମ ଓ ସାଧନ ବଳରେ ସେହି କମ୍ପାନୀର CEO ଥିବା ବିନୋଦ ତାଙ୍କୁ ମ୍ୟାନେଜର ପଦୋନ୍ନତି କରିଦେଲା ।

ଏହାର ଦୁଇ ମାସ ପରେ ତତ୍କ୍ଷଣାତ ବିନୋଦର ନଜର ପଡ଼ିଯାଏ ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀକୁ ନିଜ କମ୍ପାନୀ ଭିତରେ । କିଛି ନକହି ବିନୋଦ ନିଜର ସିକ୍ସ୍‌ଟିଠାରୁ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲା ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀ ଇଣ୍ଟରଭିଉ ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ଏହା ପରେ ବିନୋଦ ସେଠାରୁ ଚାଲିଯାଇଥିଲା । ଇଣ୍ଟରଭିଉ ସରିବା ପରେ ଫଳାଫଳର ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବା ସମୟରେ ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀ ଅଚେତ ହୋଇ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା ଓ ମାତ୍ର ପଡ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ ମ୍ୟାନେଜର ପଦରେ ଥିବା ସେହି ବୁଢ଼ା ମଉସା ଧରି ନେଇଥିଲେ ଓ ନିଜ ହାତରେ ପାଣି ଛିଞ୍ଚି ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀକୁ ଅଚେତ ଅବସ୍ଥାରୁ ମୁକ୍ତ କରିଥିଲେ । ଆଖି ଖୋଲି ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯେତେବେଳେ ସେହି ବୁଢ଼ାମଉସାଙ୍କ ମୁଁହ ଦେଖିଲା ଆଉ ତତ୍କ୍ଷଣାତ ଛିଡ଼ାହୋଇ ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀ କହିଲା, "ଛିଃ.... ତୁ ମୋତେ ଛୁଇଁବା ପାଇଁ ସାହସ କରିଲୁ କିପରି?? ସେହି ଅପରିଷ୍କାର ହାତ ମୋ ଠାରୁ ଦୂରରେ ରଖ ।" ଖବର ଶୁଣି ତୁରନ୍ତ ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀର ପିତା କମ୍ପାନୀରୁ ବାହାରି ଆସି ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀର ବ୍ୟବହାରରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କହିଲେ, "ବେବି କାହାକୁ କିପରି ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି ଜାଣିପାରୁନୁ । ଗୁରୁଜନଙ୍କୁ କ'ଣ ଏପରି ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି ।" କାହାକୁ ବାପା ଏହି ପାଣି ବିକାଳୀକୁ?" ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀ ତାଙ୍କଲ୍ୟ ଭାବରେ ବୁଢ଼ା ମଉସାଙ୍କୁ ଦେଖି କହିଲା । ଏହା ଶୁଣି ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀର ପିତା ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀ ଗାଲରେ

ଚାପୁଡ଼ାଟିଏ ମାରି କହିଲେ, "ନିଜର ଗର୍ବ, ଅହଂକାର ଓ କ୍ରୋଧ ଆଉ ତୁ କେତେଦିନ ତ ପାଖରେ ରଖୁ ଚାଲିବୁ । ଦେବତତ୍ତ୍ୱଲ୍ୟ ମଣିଷଙ୍କୁ କେବେ ଚିହ୍ନି ପାରିବୁ । ଦୁଇ ମାସ ପୂର୍ବେ ଯଦି ଏହି ମଣିଷ ଆମ କମ୍ପାନୀକୁ ଆସିନଥାନ୍ତେ ବୋଧହୁଏ ତୋର ଏହି ଗର୍ବ ଆଜି ଦେଖିବାକୁ ମିଳିନଥାନ୍ତା । ଯଦି ବିନୋଦ ବାବୁ ତାଙ୍କୁ ଏଠାକୁ ଆଣିନଥାନ୍ତେ ବୋଧ ହୁଏ ତୁ ଆଜି ମୋତେ ଦେଖିପାରିନଥାନ୍ତୁ । "ଏହା କହି ସେ ବୁଢ଼ା ମଉସାଙ୍କ ପାଦ ତଳେ ପଡ଼ି ଅନୁରୋଧ କରି କହିଲେ, "ନିଜର ଝିଅ ବୋଲି ଭାବି ତାକୁ କ୍ଷମା କରି ଦିଅନ୍ତୁ । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ତା' ପରିବର୍ତ୍ତେ କ୍ଷମା ମାଗୁଛି ।" ଏହା ଶୁଣିବା ପରେ ବୁଢ଼ା ମଉସା କହିଲେ, "ଛୋଟ ପିଲାଟିଏ ସେ । ଜାଣି ନାହିଁ, ତା ପାଇଁ ଆପଣ ଏପରି କ୍ଷମା ମଗାନ୍ତୁ ନାହିଁ ।" ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀର ପିତାଙ୍କୁ ଭୂମିରୁ ଉଠାଇ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିବା ସହ ଉପରେ ରହି ଦେଖୁଥିବା ବିନୋଦଙ୍କୁ ଦେଖି ବୁଢ଼ା ମଉସା ହସି ଦେଲେ ।

ନିଜ ଗର୍ବ, ଅହଂକାର ଓ କ୍ରୋଧ କାତ ଖଣ୍ଡବିଖଣ୍ଡ ପରି ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀର ମନରେ ମଧ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ବାପାଙ୍କ କଥା ଶୁଣିବା ପରେ ନିଜକୁ ନିଜେ ଅପରାଧୀଙ୍କଠାରୁ ହୀନ ବୋଲି ମନେକରି ସ୍ତବ୍ଧ ହୋଇଗଲା । ଯଦି ସମ୍ପର୍କରେ ଓ ମାନବିକତାରେ ଗର୍ବ, ଅହଂକାର ଓ କ୍ରୋଧ ଛାଡ଼ି ନଥାନ୍ତା ବୋଧେ ସେ ଆଜି ଏହି ଦିନ ଦେଖୁ ନଥାନ୍ତା । ସମାଜର କିଛି ଏପରିକି ବକ୍ତିତ୍ୱ ଅଧିକାରୀ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁ ମାନଙ୍କ ସ୍ୱପନ୍ନ ବହୁତ ବଡ଼ ଓ ଦୟାଳୁ ।

ଫଣା

ପ୍ରମୋଦ ପଣ୍ଡା

(୧)

ପ୍ରଚଣ୍ଡ ବେଗରେ ସୁଁ ସୁଁ ଶବ୍ଦରେ ପବନ ବହୁଥିଲା । କାହାର ଛାତ-ଛପରର ଟିଣଟିଏ ବାହାରେ ଉଡ଼ି ଯାଉଥିବାର ଭୟଙ୍କର ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖି ସନାତନ ନିଜ ପାଖ ଆଖରେ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ଖୋଜିଲେ । କୁଆଡ଼େ ସେ ଦେଖା ଯାଉ ନ ଥିଲେ । ଭିଡ଼ ଭିତରେ ନିଜ ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ବାଛି ନେଇ କୋଡ଼ର ଛୁଆଟିକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରି ବସିଥିବା ରମା ପାଖକୁ ଯାଇ ପଚାରିଲେ, "ଆଲୋ, ତୋ ଶାଶୁ କୁଆଡ଼େ ଗଲା?"

ଛୁଆଟିକୁ ଆସ୍ତୁରି ଜୋରରେ ଭିଡ଼ି ଧରି ସେଁ ସେଁ ପବନରେ କାନ ବନ୍ଦ କରି ଦେଉଥିବା କାନ ଉପରକୁ କାନକୁ ଭିଡ଼ି ଆଣି ରମା ବଡ଼ ପାଟିରେ କହିଲା, "ତମ ପୁଅକୁ ପଚାର । ମୁଁ ତ ତମଠୁଁ ଆଗରେ ପଳେଇ ଆସିଲି ।" କିନ୍ତୁ ରମା ଜାଣିଥିଲା, ଘର ଡିହ ନ ଛାଡ଼ିବାକୁ ଜିଦ୍ ଧରି ବସିଥିବା ଶାଶୁ ଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ନ ଆସି ପାରି ସେଇଠି ହିଁ ରହି ଯାଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କବାଜି ଯନ୍ତ୍ରରେ ବାରମ୍ବାର ଘୋଷଣା ପରେ ବି ସେମାନେ ଘର ଛାଡ଼ିଲାବେଳେ ମାଟି କାନ୍ଥକୁ ଆଉଜି ବାହୁନି ବାହୁନି ତାଙ୍କ ସ୍ବର୍ଗତା ଶାଶୁଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ କାନ୍ଦୁଥିଲେ ।

ଜଗନ୍ନାଥ ଜାଣନ୍ତି, ସେ ବଞ୍ଚିଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ।

(୨)

ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ମିଞ୍ଜି ମିଞ୍ଜି ଅନ୍ଧାରୁଆ ଦୀପ ଆଲୁଅର ଗର୍ଭଗୃହ ଭିତରେ ବସି ବଡ଼ପଣା ମହାଶୟ ଏକାଗ୍ର ଚିତ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ । ଆଜି ତାଙ୍କ ପାଳି ଥିଲା ।

ଗତକାଳି ବାନା ଉଡ଼ିଗଲା ପରେ ଗହଳି ହେଲା, "ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ଉପରେ ଚିଲ ଉଡୁଛି । ଓଡ଼ିଶା ଉପରେ ଦୁର୍ଘଟାକର ଛାୟା ପଡ଼ିସାରିଛି । ପ୍ରଳୟର ପାଦଶବ୍ଦ ଶୁଣା ଯାଉଛି । ଅରୁ୍ୟତାନନ୍ଦଙ୍କ ମାଳିକା ବାଣୀ ସତ ହେବ । ବାଇଶି ପାହାଚେ ମୀନ ଖେଳିବ ।"

ଆଜି ଦିନରେ ବାହାରକୁ ନ ବାହାରିବାକୁ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପରାମର୍ଶକୁ ସେ ମାନି ନ ଥିଲେ । ସେ ଛିର କରି ନେଇଥିଲେ, ଯାହାହେଲେ ବି ତାଙ୍କ ପୂଜା ବନ୍ଦ ହେବନି । ସେ ଭୋଗ ଲଗେଇବେ । ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଅପୂଜା, ଅଖ୍ୟୁଆ ରଖିବେନି । ପ୍ରଳୟ ଯଦି ହେବ ସେ ବି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହ ବେଦ ଉଦ୍ଧାର କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଯୋଜିତ ହେଇଯିବେ ।

ଭୋଗ ରନ୍ଧା ହୋଇ ଆସିଲା ବେଳକୁ ଯେତେବେଳେ ବାହାରେ ପବନ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା, ବର୍ଷା ଚାଲିଥିଲା । ତାଙ୍କ ସହ ଆଉ କିଛି ସେବାସେବାୟତଙ୍କ ସହ ନିରନ୍ତର ବର୍ଷାପାଣିରେ ଗାଧୋଉଥିବା ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ଭିତରେ ତଥା ସେ ଗର୍ଭଗୃହ ଭିତରେ ଥିଲେ ।

ବାହାର କବାଟରେ କରାଘାତର ଶବ୍ଦ, "ନନା, କଞ୍ଚବଟ ଭାଙ୍ଗିଗଲା, ନନା ସାକ୍ଷୀଗୋପାଳ ମନ୍ଦିର, ବରାହ ମନ୍ଦିର ଉପରେ ASIର ଭାଡ଼ା ପଡ଼ିଗଲା । ତମେ ସେ ଭିତରେ ରୁହନାହିଁ । କେତେବେଳେ ଦଧିନଉତି ଫାଟି ପାଣି ଭାସିବ ।"

ପିଉଳ କବାଟର ଗର୍ଭଗୃହ ବନ୍ଦ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବାହାର ପବନର କରାଳ ଶବ୍ଦରେ ଛାତି କୋରି ହେଇ ଯାଉଥିଲା । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଳି ବାହାର ଶବ୍ଦକୁ ଅଣଶୁଣା କରି ସେ ଅବିଚଳ ବସି ରହିଥିଲେ ।

ଗର୍ଭଗୃହ ଛାତର ଦଧିନଉତି ତଳୁ ବଢ଼ା ଭୋଗ ଉପରେ ପାଣି ଚପ୍‌ଚପ୍ ଗଳିବା ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଉପରକୁ ଚାହିଁଲେ ପୂଜକ । ନୀଳଚକ୍ର ଆଉ ଦୋହଲି ଗଲା କି? ଅଜଣା ଆଶଙ୍କାରେ ସେ ଉଦବେଳିତ ହୋଇ ଉଠିଲେ । ମନ ବିଚଳିତ ହୋଇଯାଏ ସତ, ତଥାପି ମାନବୀୟ ଦିବ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ପ୍ରଦର୍ଶିତ କରିବା ପାଇଁ ସଂରକ୍ଷକ ଶକ୍ତିର ଅଦୃଶ୍ୟ ହସ୍ତ ଶାନ୍ତ ନୟନେ ଜୀବନ-ଗୃହରେ ଫଣାର

ସୁରକ୍ଷାରେ ଉପସ୍ଥିତ ରହି ଥାଆନ୍ତି । ତରତର ହୋଇ ଚଳୁର ଆଖୁଳିକୁ ବଡ଼ପଣା ତା'ତଳେ ଧରି ରଖିଲେ ।

ଧାନମଗ୍ନ ହୋଇ ମନ୍ଦୋଦାରଣେ ଏକାଗ୍ରତା ଆଣୁଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ବଢ଼ି ଆସୁଥିବା ଆଖୁଳି ପାଣିରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରତିଛବି ତାଙ୍କ ଆଖି ଆଗରେ ଭାସି ଉଠିଲା । ଆଖି ଆଗରେ କେନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ ଚକାନନ୍ଦନଙ୍କ ଚିରହାସ୍ୟ ସ୍ଥିତଧୀ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ନନ୍ଦନ ଯୁଗଳ । ସେ ସ୍ଥିର ନିଶ୍ଚିତ ହେଲେ, ନୀଳଚକ୍ରର ଭିତ୍ତିଭୂମି ଭଳି ଓଡ଼ିଆ ପରାକାଷ୍ଠା, ସନାତନ ଧର୍ମ ସୁରକ୍ଷିତ ଅଛି ।

ସେ ଉଠି ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଲେ; ବାହାର ଜାଲୁଆ ଆଲୁଅରୁ ଶିରି ଶିରି ପବନ ଜଗମୋହନ ଭିତରକୁ ପଶି ଆସୁଥିଲା । ଅନ୍ୟ ସେବକମାନେ ତାଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥିଲେ ।

ବିଶ୍ୱନିୟନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଉଲ୍ଲସିତ ହୋଇ ଦୁଇ ହାତ ଯୋଡ଼ି ଗାଇ ଉଠିଲେ, "ଜଗନ୍ନାଥ ସ୍ୱାମୀ ନନ୍ଦନ ପଥ ଗାମୀ ଭବ ତୁମେ ।"

(୩)

ବର୍ଷା ଚାଲିଥିଲା ବେଳେ ହିଁ ସେ ପ୍ରସବ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଜର୍ଜରିତ ସୌମିତ୍ରୀକୁ ନେଇ ଡାକ୍ତରଖାନା ଆସି ଯାଇଥିଲା । ଘରେ ମୁରବୀ କେହି ନ ଥିଲେ । ଗର୍ଭବତୀ ହେବା ଜାଣିବା ପରେ ସୁରଜିତଙ୍କ ମାଆ କହିଥିଲେ ତାକୁ ତା' ବାପଘରେ ନେଇ ଛାଡ଼ିଦେବା ପାଇଁ । ସୁରଜିତ ମନା କରିଥିଲା । ଭୁବନେଶ୍ୱରର ଡାକ୍ତରଖାନାର ସୁବିଧା ଛାଡ଼ି ଗାଁକୁ ନେଇ ସୌମିତ୍ରୀକୁ ଛାଡ଼ି ଆସିବା ପାଇଁ ତା ମନ ଡାକି ନ ଥିଲା । ସୌମିତ୍ରୀର ମାଆ କହିଥିଲେ ସେ ଠିକଣା ସମୟରେ ଏଠାକୁ ଆସିଯିବେ ।

କିନ୍ତୁ ଯନ୍ତ୍ରଣା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ତାରିଖ ଆଗରୁ ହିଁ ଅକସ୍ମାତ ଭାବେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ମିଥ୍ୟା ଯନ୍ତ୍ରଣା (ପ୍ରସବ ଜନିତ ନୁହେଁ) ଭାବି ସୌମିତ୍ରୀ ଡାକ୍ତରଖାନା ଆସିବାକୁ ମନା କରୁଥିଲା । ସୁରଜିତ କିଛି ଶୁଣି ନ ଥିଲା । ଆମ୍ଭୁଲାନ୍ତୁ ତାକି ତାକୁ ଜବରଦସ୍ତି ଆଣି ଦେଇଥିଲା । ଯନ୍ତ୍ରଣା କମି ତ ନ ଥିଲା । ବରଂ ବର୍ଷାର ଗତି ସହିତ ବଢ଼ି ଚାଲିଥିଲା ।

ଭୁବନେଶ୍ୱର ଉପକଣ୍ଠର ଡାକ୍ତରଖାନା ଭିତର କୋଠରୀଟି ସୁରକ୍ଷିତ ପରିବେଶରେ ଥିଲା । ଅର୍ଥାତ୍ କବାଟ ଝରକା ସବୁ ପ୍ରସାଦ ଭିତରେ ହିଁ ଥିଲା । ସୌମିତ୍ରୀ ଅଣନିଶ୍ୱାସୀ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଉଚ୍ଛ୍ୱାସରେ ଛଟପଟ ହେଉଥିଲା । ସୁରଜିତ ପକ୍ଷରେ ତାକୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେବା ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କିଛି ଉପାୟ ନ ଥିଲା ।

ସୁରଜିତ ସରକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟରେ କାମ କରୁଥିଲା । ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗାରେ ଭୂମିପତନ ହେଲା ବେଳେ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଫୋନିର ପ୍ରଭାବ କମ ରହିବ ବୋଲି ସରକାର ଘୋଷଣା କରୁଥିଲେ । ଏମିତି ତ ଭୁବନେଶ୍ୱରର ବର୍ଷାର କିଛି ଠିକ୍ ଠିକଣା ନ ଥାଏ । ତା' ସହ ପବନର ଅସମ୍ଭାଳ ଗତି । ସହସା ପବନର ଗତି ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ହେବାରେ ଲାଗିଥିଲା ।

ବାହାରେ ଅବିରତ ବର୍ଷା ଚାଲିଥିଲା । କୋଠରୀରେ ଥିବା ସମସ୍ତେ ସେହି ଯନ୍ତ୍ରଣାରୁ ମାଆଟିକୁ ମୁକ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟିତ, ଚିନ୍ତିତ ଥିଲେ । ବାହାରର ଗତିବିଧି ସେମାନଙ୍କ ମନରେ ପଶି ପାରୁ ନ ଥିଲା । ସହସା ବାହାରେ ଏକ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଶବ୍ଦ ଶୁଭିଳା । ତା'ସହ ସୌମିତ୍ରୀର ଚିତ୍କାର ବି ବନ୍ଦ ହେଇଗଲା ।

ନର୍ସ ଜଣକ ଦୌଡ଼ି ଦୌଡ଼ି ଆସି ଡାକ୍ତର ବାବୁଙ୍କୁ ଖବର ଦେଲେ, ଡାକ୍ତରଖାନାର ଆମ୍ବୁଲାନ୍ସଟି ଓଲଟି ଯାଇଛି । ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ସୁରଜିତ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଚାହିଁଲା । ହସ ହସ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ହାତରେ ସଦ୍ୟ ଜନ୍ମିତ ଶିଶୁଟିଏ । ନର୍ସ ଆଗେଇ ଆସି ତା ନାହିଁ କାଟିବାରେ ଲାଗିଲେ । ଦୌଡ଼ିଯାଇ ସୌମିତ୍ରୀଙ୍କ ମୁହଁ ଭିଡ଼ି ଧରି ସୁରଜିତ କଇଁ କଇଁ କାନ୍ଦି ଉଠିଲେ । ତାଙ୍କ କାନ୍ଦ ଦେଖି ଦର ହସିଲା ମୁହଁରେ ସୌମିତ୍ରୀ କହିଲେ, "ମୋତେ ନୁହେଁ, ଆମ ଝିଅକୁ ଧର ।" ଗାଧୋଇବାକୁ ନେଲାବେଳେ ନର୍ସ କହିଲେ,

"ଫନି ଆସିଛି, ଫନି ।"

ସୌମିତ୍ରୀ ହସି ଦେଇ କହିଲେ, "ଫନି ନାହିଁ, ଫଣା ।"

ପରମାଣୁରୁ ମନୁଷ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଅବୋଧ ନିର୍ଜୀବ କଣିକାରୁ ବିଶ୍ୱର ଉଚ୍ଚତମ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତର ମାନବୀୟ ଆତ୍ମା ସ୍ୱାଧୀନତା ନିମନ୍ତେ ସଂଘର୍ଷରତ । ବାହାରେ ଫଣି ମଧ୍ୟ ବନ୍ଧନର ଘେରିରୁ ମୁକୁଳି ଯିବା ନିମନ୍ତେ ତାର ବିସ୍ତାରପୂର୍ବକ କାନ୍ଦାରେ ଫଣା ଟେକି ଗର୍ଜନ କରୁଥିଲା ।

(୪)

ସମସ୍ତ ବିଗ୍ରହମାନଙ୍କର ପହଡ଼ ସରିଲା ପରେ ବନ୍ଦ ସିଂହଦ୍ୱାରର ପିତ୍ତଳ କବାଟ ପଛରେ ଖାଁ ଖାଁ ଗୋଡ଼ାଉଥିବା ଅସଂଖ୍ୟ ଭାବର ମନ୍ଦିର ପରିସରରେ କେବଳ ସୌରଶକ୍ତି ନିଓନର ରାତ୍ରି ଆଲୁଅ ମିଞ୍ଜି ମିଞ୍ଜି ହୋଇ ଦେଖା ଯାଉଥିଲା । ଦିନ ସାରାର ରଥଯାତ୍ରା ପାଇଁ ପହଣ୍ଡି ଜନିତ ଘଣ୍ଟପିଟା କୋଳାହଳ ପରେ ନୀରବ ନିଥର ପାଲଟି ଯାଇଥିଲା ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ।

ଭିତ୍ତିପ୍ରସ୍ତର କାନ୍ଥର କଡ଼େକଡ଼େ ମନ୍ଦିର ସ୍ୱ-ସାୟାର ପରିଧି ଭିତରେ ସେ ଗୁରୁଣ୍ଡ ଗୁରୁଣ୍ଡ ଚାଲିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା ।

– କିଏ?

ବଜ୍ରକଣ୍ଠର ପ୍ରଶ୍ନରେ ତତକ୍ଷଣାତ ସେ ପାଦ ଉପରେ ବସିପଡ଼ି ଉପରକୁ ଚାହିଁଲା ।

– ମୁଁ ଜଣେ ଓଡ଼ିଆ ।

– ଏଇଠି କ'ଣ କରୁଛୁ?

– ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି ।

– ସେ ତ ଏବେ ଆଉ ଆସିବେନି । ଦ୍ୱାଦଶୀ ପରେ ଦେଖୁ ପାରିବୁ ।

– ତା'ହେଲେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ପିଢ଼ ଜଗି ବସିଥିବି ।

– ମୁଁ ପରା କାଳ ଭୈରବ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରତ୍ନ ସିଂହାସନ ରକ୍ଷକ ।

– ତା'ହେଲେ ମୁଁ ବେଢ଼ା ଜଗିବି ।

– ତା ବି ସରିଛି । ଦେଖେ, ବେଢ଼ା ବେଢ଼କାଳୀ ଜଗିଛନ୍ତି ।

ଆଜ୍ଞାଳି ଯେଉଁଆଡ଼େ ଉଠିଥିଲା, ସେ ଆଡ଼କୁ ସେ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କଲା । ଦକ୍ଷିଣ ଦ୍ୱାର ମୁହଁ ଅନ୍ଧାରରେ ବି ତାଙ୍କ କୃଷ୍ଣକାୟ ଚେହେରାଟିର ଘନନୀଳ ଚିକ୍ ଚିକ୍ ଚନ୍ଦ୍ର, ରକ୍ତାଭ ଜିହ୍ୱା ବାରି ହୋଇ ପଡ଼ୁଥିଲା । ଭୟଭୀତ ହୋଇ ଲୋକଟି ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା ।

ନିଜର ଚିତ୍କାରର ସିକ୍କାରରେ ତାଙ୍କର ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିଲା । ଅତି ଭୟଙ୍କର ସ୍ୱପ୍ନ ଥିଲା । ଆଖି ପାଇଲା ଯାଏଁର ବାୟୁକଣିକାରେ କଳା କିଟକିଟି ଅନ୍ଧାରର କାଳିମାରେ ଲେପି ଯାଇଥିବା ଆଲୁଅକୁ ସେ ବାରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ ।

ଫଣିର ତାଣ୍ଡବଲୀଳା ପବନରେ ରାସ୍ତାଘାଟ ଉପରେ ତା'ର ସହ ବିକୁଳିଖୁଣ୍ଟ, ମୋବାଇଲ ଟାଣ୍ଡାର ବଡ଼ ବଡ଼ ଗଛମାନ ଲେଉଟି ପଡ଼ି ଯାଇଥିଲେ । ବର୍ଷା ବହୁ ସମୟଯାଏଁ ଚାଲିଥିଲା । ସହର ବାହାରକୁ ଯିବା ରାସ୍ତା ବନ୍ଦ ହେଇ ଯାଇଥିଲା । ଅନେକ ଚେଷ୍ଟା ପରେ ବି ଘରୁ ସ୍ତ୍ରୀ ପିଲାଙ୍କ ଖବର ମିଳି ପାରି ନ ଥିଲା । ମନରେ ଅହେତୁକ ଭୟ ଘର କରି ଯାଇଥିଲା । ଏମିତି ତ ସେ ସପ୍ତାହରେ ଦିନକ ପାଇଁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ସୁଯୋଗ ପାଉଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ ଦିନର ପରିସ୍ଥିତି ଭିନ୍ନ ଥିଲା ।

ସେ ଖାଇବାକୁ ପାଇ ପାରି ନ ଥିଲେ । ଡାକ୍ତରଖାନାର ରୋଗୀ ଦେଖା କୋଠରୀରେ ହିଁ ଡାକ୍ତର ରହି ଯାଇଥିଲେ । ରାତି ହେବା ଆଗରୁ ଡାକ୍ତରଖାନା ପାଖରେ ରହୁଥିବା ନର୍ସ ଜଣକ ରୁଟି ତରକାରୀ ଆଣି ଦେଇଥିଲେ । ଖାଇ ଦେଲା ପରେ ମାନସିକ ପରିଶ୍ରାନ୍ତ ଜନିତ କଷ୍ଟରେ ଲାଗି ଯାଇଥିବା ଆଖି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ସ୍ୱପ୍ନ ଦର୍ଶନରେ ଆପଣାଛାଏଁ ଖୋଲି ଯାଇଥିଲା । ତାଙ୍କ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗର ସୀମାହୀନ ନିର୍ଜନତାରେ ଶୂନ୍ୟ ହୃଦ ପଞ୍ଜରା ଭିତର ରଡ଼ ନିଆଁର ଖଣ୍ଡେ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ତଥା ବାହାରେ ଝିଙ୍କ ସ୍ୱନ, ବେଙ୍ଗ ରଡ଼ିରେ କୁହୁଁ କୁହୁଁ ଥିବା ବ୍ୟାପ୍ତ ଅନ୍ଧକାର ସୁତାଉ ଥିଲା ଯେ ଫଣା ରୂପେ ଦଣ୍ଡକାଳୀଙ୍କ ଉତାଙ୍ଗ ଉଦଣ୍ଡ ନୃତ୍ୟ, ଦଣ୍ଡୁଆ ଶିବଙ୍କ ଉପରଦେଇ ଚାଲି ଯାଇଥିଲା ।

ଅଳ୍ପ କେତେ ଅପବାଦ ସତ୍ତ୍ୱେ ହିନ୍ଦୁମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଶରୀରକୁ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେଲା ଭଳି ସଂସ୍କୃତି ପାଳନ କରି ଥାଆନ୍ତି । ଏହାର ବଳିଷ୍ଠ ଉଦାହରଣ ଦଣ୍ଡନାଟ ଅଟେ । ଦଣ୍ଡନାଟ ପାଳନର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଦଣ୍ଡୁଆମାନେ ରାତିର ଭୋଜନ ନେଇ ସାରିଲା ପରେ ଉପାସରେ ଥିବା ଦୀପଜଗିଆ ପୂଜକ ଦଣ୍ଡକାଳୀଙ୍କ ବେଶରେ ଅସଂମୁଦ୍ ଭାବରେ ଝୁଣାଗନ୍ଧ, କାହାଳୀ ଓ ଭୋଲ ସ୍ୱରର ନାଦରେ ଚଳଚଞ୍ଚଳ ହୋଇ ଉଠନ୍ତି ।

ପଟ୍ଟଚିତ୍ର ଜନିତ ଚିତ୍ରକଳାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ବୋଧ ମାଧ୍ୟମରେ ନିରାକାର ଓ ଅସୀମଙ୍କୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ସ୍ତରରେ ଚିହ୍ନଟ କରିବାରେ ଭାରତୀୟ କଳାର ନିରନ୍ତର ପ୍ରୟାସର ଅବିରତ ଯାତ୍ରାରେ, ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉଚ୍ଚାଟେ ଉଦ୍ବେଜିତ କାଳୀଙ୍କ ପଟ୍ଟଚିତ୍ର ବେଶଧାରୀ ପୂଜକଙ୍କ ଫେଣିତ ଲକ୍ଷାୟୁକ୍ତ ତୀବ୍ର ଉତାଙ୍ଗ ନୃତ୍ୟ ଭୋଲର ତାଳେ ତାଳେ ଉଦ୍ଧାନପାଦର ନାଟ ଶରୀରକୁ ଅବଶ କରିଦିଏ ।

ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ଅନ୍ଧକାରରେ ନିସ୍ତକ୍ଷତାର ସ୍ୱର ଗାୟନରେ ପାହାନ୍ତି ପହର ପବନର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ହେତୁ ଶରୀରରେ ଶିହରଣ ଆସେ । ଲୋମକୂପ ଟାଙ୍କୁରି ଉଠେ । ସଂହାରିକାର ପଟ୍ଟଚିତ୍ର, କାଳିକା ବେଶର ନୃତ୍ୟ ଏଭଳି ଅଭିନୟର ରୂପାନ୍ତରିତ ମଞ୍ଚ ହିଁ ହୋଇଥାନ୍ତି ।

ଫଣିର ତାଣ୍ଡବଳୀ ଭଳି ଯେ କୌଣସି ଅହେତୁକ ପ୍ରାକୃତିକ ବିଭୀଷିକା ମାଧ୍ୟମରେ କର୍ମରେ ସୁରକ୍ଷା-ଶକ୍ତି ସଞ୍ଚାର ନିମନ୍ତେ କର୍ତ୍ତାଙ୍କର ଶକ୍ତି ପ୍ରଦର୍ଶନର ନିଖୁଣ ଓ ତୀବ୍ର ଅଭିନୟ ଥିଲା ।

ସାମ୍ପ୍ରତିକ ସମାଜରେ

ସାହିତ୍ୟର ସ୍ଥିତି

ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ତ୍ରିପାଠୀ

ସାହିତ୍ୟ ହେଉଛି ସମାଜର ଦର୍ପଣ । ସାହିତ୍ୟ ସମାଜକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ । ସମାଜର ପ୍ରତିଛବିକୁ ସାହିତ୍ୟରେ ଉପଲବ୍ଧି କରିହୁଏ । ଯୁଗ ସହିତ ତାଳ ଦେଇ ସାହିତ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସେ । ଅନେକ ଲୋକ କଳା, ପୁସ୍ତକ ଏବଂ ଗଣମାଧ୍ୟମଦ୍ୱାରା ସାହିତ୍ୟର ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର ହୁଏ । ଆମ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟକୁ ଦେଖିଲେ ସାରଳା ଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଅତ୍ୟାଧୁନିକ ଯୁଗରେ ଆମେ ପହଞ୍ଚି ସାରିଛେ ।

ଏବେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର ପାଇଁ ଅନେକ ପଦ୍ମପତ୍ରିକା ପ୍ରକାଶ ପାଉଛି । ଦୈନିକ ସାପ୍ତାହିକ ମାସିକ ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ସାହିତ୍ୟ ଚର୍ଚ୍ଚାପାଇଁ କେତୋଟି ପୃଷ୍ଠା ରହୁଛି । ତା' ସହିତ ଇ-ମେଲ, ଟୁଇଟର, ଫେସବୁକ, ସ୍ୱାଟ୍ସଆପ ଆଦି ଏମିତି ଅନେକ ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ବହୁଳ ମାତ୍ରାରେ ସାହିତ୍ୟର ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର ହେଉଛି, ବହୁ ସଭା ସମିତିର ଭୂମିକାକୁ ମଧ୍ୟ ଏଡ଼ାଇ ଦିଆଯାଇ ନପାରେ ।

କିନ୍ତୁ ପାଠକ, ଲେଖକ, ପ୍ରକାଶକ, ଲୋକକଳାର ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ମନରେ ଉଠୁଥିବା ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ କେହି ରାଜି ନୁହଁ ।

ପାଠକର ମତ ଯେ ଆଗ ଭଳି ଆଉ ସାହିତ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ସହଜ ଆଉ ବୋଧଗମ୍ୟ ହୋଇ ପାରୁନାହିଁ । ସାହିତ୍ୟରେ ଅଶ୍ଳୀଳତାର ପ୍ରୟୋଗ ବି ଅରୁଚିକର ମନେହେଉଛି । ତା'ଛଡ଼ା ଯେଉଁ କେତୋଟି ପଦ୍ମପତ୍ରିକା ଓଡ଼ିଶା ବଜାରରେ ଉପଲବ୍ଧ ହେଉଛି ଗୁଡ଼ାଏ ପତ୍ରିକାର ମୂଲ୍ୟ ମାତ୍ରାଧିକ ରହୁଛି । ଇଣ୍ଟରନେଟ ଜମାନାର ପାଦୁର୍କାବ ଯୋଗୁଁ ପିଲାଠାରୁ ବୁଢ଼ା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତେ ଯେ ଟିଭି ଆଉ ମୋବାଇଲରେ ବହୁତ ସମୟ ବ୍ୟସ୍ତ ରହୁଛନ୍ତି ଏହି କଟୁ ସତ୍ୟକୁ ଏଡ଼ାଇ ଦିଆଯାଇ ନପାରେ ।

ଯଦି ଆମେ ଲେଖକମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବା ଏଠି ଲେଖକମାନେ ବହୁ ଗୋଷ୍ଠୀରେ ବିଭକ୍ତ । ଏଠି କବିଟିଏ ଗାନ୍ଧିକକୁ ଚିହ୍ନିନି, ପ୍ରାବନ୍ଧିକ ନାଟ୍ୟକାର ଔପନ୍ୟାସିକମାନଙ୍କ ଭିତରେ ପରସ୍ପର ଭଲପାଇବା ସାହିତ୍ୟି ଚର୍ଚ୍ଚା କରିବାର ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖିବା କ୍ରମେ କ୍ରମେ ବିରଳ ହୋଇ ଯାଉଛି । ଏଠି ଅନେକ ବ୍ୟଙ୍ଗ ଲେଖୁଥିବା କବି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଗୋଟେ ଅଲଗା ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖନ୍ତି । ଆଉ ଏଠି କିଏ ମେଞ୍ଚାଏ ଅମିତ୍ରାକ୍ଷର କବିତା ଲେଖେ ତ ଆଉ କିଏ ଗୀତିକାର ଗୀତିକବିର ପରିଚୟ ନେଇ ନିଜକୁ ବହୁତ ବଡ଼ ମନେକରେ । ଏଠି କବିମାନଙ୍କ ଭିତରେ ପ୍ରକାର ଭେଦ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଫେସବୁକ, ହ୍ବାଟ୍ସଆପରେ ମେସେଜ ଯୁଦ୍ଧଠୁ କମେଣ୍ଟ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଥାଏ । ଆଉ ପଇସା ଦେଇ ମାନପତ୍ର ହାତେଇବା ଖୁସାମତରେ ରାତାରାତି ବଡ଼କବି ହେଇଯିବାର ସ୍ବପ୍ନ ଉଣା ଅଧିକେ ଅନେକଙ୍କ ପାଖରେ ଯେ ଦେଖାଯାଏ ଏହି ସତ୍ୟକୁ ଏଡ଼ାଇ ଦିଆଯାଇ ନପାରେ ।

ପ୍ରକାଶକର ଅନେକ ଗୁରୁ ଦାଇତ୍ବ ରହିଥାଏ ଯାହାକି ସାହିତ୍ୟର ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର କରିବାରେ ସହାୟକ ହୁଏ । କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥସର୍ବସ୍ଥ ପ୍ରକାଶକ ପାଖରେ ସାହିତ୍ୟ ଯେ ମୂଲ୍ୟହୀନ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ପ୍ରକାଶକ ବି ଜଣେ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରେମୀ ସାହିତ୍ୟାନୁରାଗି ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁକି? ପ୍ରକାଶକର ଅନେକ ଅଭିଯୋଗ, ଏତେ ବହି ଛାପିଲେ କିଣିବ କିଏ? ଓଡ଼ିଶାରେ ଓଡ଼ିଆ ବହି ବି ବିକ୍ରି ହେବା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସଂଖ୍ୟାରେ ସୀମିତ । କବିଟିଏ କି ଲେଖକଟିଏ ଯଦି ନିଜ ହାତରୁ ପଇସା ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ବହି ଛାପି ପାରିବ, ଆମେ କିଛି ପାରିଶ୍ରମିକ ନେଇ ତା'ର ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର କରିଦେବୁ ।

ଲୋକକଳା ମାଧ୍ୟମରେ ସାହିତ୍ୟର ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାରକୁ ଏଡ଼ାଇ ଦିଆଯାଇ ନପାରେ । ହେଲେ ଏବେ ତା'ର ସ୍ଥିତି କିଭଳି ଅଛି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଉଣା ଅଧିକେ ଜଣା ।

ବାକି ରହିଲା ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମ ଇ-ମେଲ, ଯୁ-ଟ୍ୟୁବ, ଟୁଇଟର, ଫେସବୁକ, ସ୍ୱାବୁଆପ, ଲାଇକି, ଟିକ୍ଟକ୍, ସବୁଥିରେ ଉଣା ଅଧିକେ ସାହିତ୍ୟର ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର ହେଉଛି ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଗୁଡ଼ାଏ ଅରୁଚିକର ଅଶ୍ଳୀଳ ଦ୍ୱିଅର୍ଥ ବୋଧକ ସାହିତ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପଥ ଭ୍ରଷ୍ଟ କରୁଛି, ଏଥିପ୍ରତି ସମସ୍ତେ ସଚେତନ ହେବା ଉଚିତ । ଅନେକ ଲେଖା ଚୋରି ହେଉଛି । ବଜାରରେ ପ୍ରତିଯୋଗୀତା ମନୋବୃତ୍ତିରେ ଆଗେଇ ଚାଲିଥିବା ମୋବାଇଲ ସେବା ବିନା ମୂଲ୍ୟ କିମ୍ବା ଅତିକମ ମୂଲ୍ୟରେ ଇଣ୍ଟର୍ନେଟ ସେବା ଉପଲବ୍ଧ ହେବାପରେ ଏଠି ଅନେକ କବି ବାହାରି ପଡ଼ିଛନ୍ତି ଯାହାକୁ ଧାଡ଼ି ସଳଖି କବିତା ଲେଖି ଆସେନି । ଗୁଡ଼ାଏ ସାହିତ୍ୟଭିତ୍ତିକ ସଙ୍ଘ ଗଠନକରି ମୁଖ୍ୟ ପରିଚାଳକ ସାଜିଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ସାହିତ୍ୟର ସ ଅକ୍ଷର ଜଣାନାହିଁ । ନାଁ ପୂର୍ବରୁ ଡକ୍ଟର, ପ୍ରଫେସର ଲାଗିଥିଲେ ଅବା ଗୁଡ଼ାଏ ଟଙ୍କା ପଇସାର ମାଲିକ ହୋଇଥିଲେ ଏଠି ବଡ଼ କବି ବଡ଼ ଗୀତିକାର ହେବାରେ କିଛି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ । ଏଠି ବଡ଼କବିଙ୍କ ଆନୁଗତ୍ୟ ହୋଇଗଲେ କିମ୍ବା ସୁନ୍ଦର ରୂପ ଯୌବନର ଅଧିକାରୀ କବୟିତ୍ରୀଟିଏ ହୋଇ ଅନେକ ବଡ଼ବଡ଼ିଆଙ୍କ କଥାରେ ଉଠବସ ହେଇପାରିଲେ ରାତାରାତି କିଛି ଲୋକପ୍ରିୟତା ସାଉଁଟି ହେବ ଏହା ନିଃସନ୍ଦେହ ।

ଶେଷରେ ଏତିକି କୁହାଯାଇ ପାରେ ସମସ୍ତ ଲେଖକ, ପ୍ରକାଶକ, ପାଠକମାନଙ୍କ ମନରେ ସେଇ ଅମୃତ ମୟ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରୀତି ଜାଗ୍ରତ ହୋଇପାରିଲେ ଆମ ସାହିତ୍ୟାକାଶରୁ ଅନେକ କଳା ବାଦଲ ଆପେ ଆପେ ହଟିଯିବା ସହିତ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁର ସାତ ରଙ୍ଗ ଯେ ବିଛୁରିତ ହେବ ଏଥିରେ ଡିଲେ ମାତ୍ର ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

ଭ୍ରମଣ କାହାଣୀ

ମାର୍ଚ୍ଚିନୀ : ନୂଆ ସହର ଅନୁଭୂତି

ପୁଣି ନୂଆ ଦେଶ, ନୂଆ ଲୋକ, ନୂଆ ପରିବେଶ- ଏମିତି ଭାବନା ମନରେ ଆସିଥିଲା ଯେବେ ସୁଇଜରଲାଣ୍ଡରେ ନୂଆ ଚାକିରି ମିଳିଥିଲା । ପୁଣି ଭାବିଲି ଏତେ ଜାଗା ତ ବୁଲି ସାରିଲିଣି, ଦେଖା ଯାଉ ନୂଆ ଜାଗାରେ କ'ଣ ଅଛି । ଅବଶ୍ୟ ହିନ୍ଦୀ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ରରେ ସୁଇଜରଲାଣ୍ଡକୁ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଏହାକୁ ଦେଖିବାର ଇଚ୍ଛା ମନର କୋଉ କୋଣରେ ନିଶ୍ଚୟ ରହିଥିଲା । ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ଅଳ୍ପ କିଛିଟା ଜାଗା ବିଷୟରେ ଇଣ୍ଟର୍ନେଟରୁ ଖୋଜି ଦେଖୁଥିଲି । ଯେହେତୁ ନୂଆ ଚାକିରି ଗୋଟିଏ ଭଲ ରିସର୍ଚ୍ଚ ଅନୁଷ୍ଠାନରୁ ଆସିଥିଲା ଓ ସେମାନେ ପରିବାର ଭିସା ସହ ରହିବାର ସବୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଦେଇଥିଲେ, ତେଣୁ ଆଉ ବେଶି କିଛି ନ ଭାବି ୨୦୧୯ ଜାନୁଆରୀ ମାସରେ ପୁରୀ ପରିବାର ସହ ଓଡ଼ିଶାରୁ ଚାଲି ଆସିଥିଲି । ଅବଶ୍ୟ ପରିବାର ସହ ନୂଆ ଦେଶକୁ ଯାତ୍ରା କଲାବେଳେ ମନରେ ବିଭିନ୍ନ ଭାବନା ଆସୁଥିଲା ।

ଦିଲ୍ଲୀରୁ ଆସି ଜେନେଭାରେ ପହଞ୍ଚିଲା ପରେ ସେଠୁ ଟ୍ରେନରେ ଦେଢ଼ ଘଣ୍ଟା ଯାତ୍ରା କଲାପରେ ମାର୍ଚ୍ଚିନିରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ । ଆସିବା ସମୟରେ ଟ୍ରେନ ବାହାରର ଦୃଶ୍ୟ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର

ଲାଗୁଥିଲା କିନ୍ତୁ ଲମ୍ବା ଯାତ୍ରା ହେତୁ ଆଉ ସେସବୁ ଦେଖିବାକୁ ସେତେଟା ଆଗ୍ରହ ଆସିଲାନି । ଅବଶ୍ୟ ପହଞ୍ଚିଲା ଦିନ ଛୁଟି ଥିବାରୁ ଆମ ଆପାର୍ଟମେଣ୍ଟ ଚାକିର ଟ୍ରେନ ଷ୍ଟେସନ କାଉଣ୍ଟରରେ ଆମ ସେକ୍ରେଟାରୀ ରଖି ଛୋଟ ଦରକାରୀ ବିବରଣୀଟିଏ ରଖି ଯାଇଥିଲେ । ଯେହେତୁ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ସବୁ କିଛି ଆୟୋଜନ କରି ରଖା ଯାଇଥିଲା, ପହଞ୍ଚିଲା ପରେ ବେଶି କିଛି ଅସୁବିଧା ହୋଇ ନ ଥିଲା ଓ ମନରେ ଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଭାବନାର ଅନ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ଓ ଏକ ନୂଆ ଦେଶର ନୂଆ ସହରରେ ନୂଆ ଚାକିରି ଜୀବନର ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ।

ମାର୍ଟିନି, ସୁଇଜରଲ୍ୟାଣ୍ଡରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏକ ଛୋଟ ସହର । ଏହି ସହରକୁ ଆସିଲେ ଯାହା ପ୍ରଥମେ ନଜରକୁ ଆସେ ତାହା ହେଲା ଏହା ଚାରିପଟେ ଘେରି ରହିଥିବା ଆଲ୍ପସ୍ ପର୍ବତମାଳା, ଯାହା ବର୍ଷର ପ୍ରାୟ ସବୁ ସମୟରେ ବରଫରେ ଆଚ୍ଛାଦିତ ହୋଇ ରହି ଥାଏ । ପ୍ରାୟ ୧୫,୦୦୦ ଜନସଂଖ୍ୟା ବିଶିଷ୍ଟ ଏହି ସହରଟି ମୁଖ୍ୟତ ବରଫ ଉପରେ ଖେଳା ଯାଉଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଖେଳ (ସ୍କେଟିଂ, ଆଇସ ହକି) ପାଇଁ ପ୍ରସିଦ୍ଧ । ଏହା ଛଡ଼ା ଏଠାରେ ଥିବା ମିଡ୍‌ଜିୟମ ଓ ପୁରାତନ ଐତିହାସିକ ସ୍ଥାନ ସବୁ ଦେଖିବାକୁ ବହୁ ପର୍ଯ୍ୟଟକ ଆସିଥାନ୍ତି । ଇଟାଲୀ ଓ ଫ୍ରାନ୍ସ ଏହାର ଖୁବ ନିକଟରେ ଅବସ୍ଥିତ । ମାର୍ଟିନିରେ କୌଣସି ବିମାନ ବନ୍ଦର ନାହିଁ, ସଡ଼କ ଓ ରେଳପଥ ଦ୍ଵାରା ଏହା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସହର ସହ ସଂଯୋଗ ହୋଇଛି । ଏଠାକାର ମୁଖ୍ୟ ଭାଷା ହେଉଛି ଫ୍ରେଞ୍ଚିଶ । ଇଂଲିଶର ପ୍ରଚଳନ ଖୁବ କମ ତେଣୁ ଫ୍ରେଞ୍ଚିଶ ନ ଜାଣିଲେ ଏଠାରେ ଚଳିବା ଟିକେ କଷ୍ଟକର । ଅବଶ୍ୟ ଆମ ଅନୁଷ୍ଠାନ ତରଫରୁ ମାଗଣା ଫ୍ରେଞ୍ଚିଶ ଶିଖିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଛି କିନ୍ତୁ ନିଜ ଅବହେଳା ଯୋଗୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୁରା ଶିଖିବା ସରିନି । ସ୍ଵଚ୍ଛ ଜନ ସଂଖ୍ୟା ବିଶିଷ୍ଟ ଏହି ସହରଟି ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ଭରପୁର ଅଟେ । ଛୋଟ ସହରଟିଏ ହୋଇ ଥିବାରୁ ଗାଡ଼ି ମଟରର ଚଳ ପ୍ରଚଳନ ବହୁତ କମ । ଯାତାୟାତ ପାଇଁ ସାଇକେଲର ପ୍ରଚଳନ ବହୁ ଅଧିକ । ଘରଠାରୁ ଆମ ରିସର୍ଚ୍ଚ ଅନୁଷ୍ଠାନକୁ ପ୍ରତିଦିନ ପାହାଡ଼ ପାଖ ନିରୋଳା ରାସ୍ତାରେ ଚାଲି ଚାଲି ଯିବାକୁ ଭଲ ଲାଗେ । ସହରଠୁ ଟିକେ ଦୂରରେ ପାହାଡ଼ ପାଖରେ ଥିବା ରିସର୍ଚ୍ଚ ଅନୁଷ୍ଠାନର ଶାନ୍ତ ବାତାବରଣର ଗବେଷଣା ପାଇଁ ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ଥାନ । ଏଠାରେ ଅନ୍ୟ ଦେଶ ଅପେକ୍ଷା ଭାରତୀୟଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ । ବହୁ ଭାରତୀୟ ଥିବାରୁ ସମୟ ସମୟରେ କ୍ରିକେଟ ଖେଳ ଚାଲେ ଓ କିଛି ବିଦେଶୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଖେଳକୁ ଆପଣାଇ ନେଲେଣି । ଯଦିଓ ବହୁ ଦିନ ପରେ ପୁଣି କ୍ରିକେଟ ଖେଳିବାକୁ ସୁଯୋଗ

ମିଳିଲା ତଥାପି ଭଲ ଖେଳି ପାରୁ ଥିବାରୁ ଖୁସି ଲାଗିଥିଲା । ଗୋଟେ ଛୋଟ ନଦୀ ଯାହାର ନାମ “ବ୍ରହ୍ମ” ମାର୍ଚ୍ଚିନି ସହରକୁ ଲାଗି ବହି ଯାଇଛି ଯାହାର କୂଳେ କୂଳେ ଚାଲିବାକୁ ଓ ନଦୀ କୂଳରେ ବସିବାକୁ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗେ ।

ଚିତ୍ର ୧ : ବ୍ରାହ୍ମ ନଦୀ

ନଦୀ କୂଳକୁ ଲାଗିଥିବା ପାହାଡ଼ ଉପରେ ୧୨୬୦ରେ ନିର୍ମିତ "ଲା ବାଟିଆଜ କ୍ୟାସେଲ" ଅବସ୍ଥିତ । ଗୋଟେ ଛୁଟି ଦିନରେ ପରିବାର ସହ ପାହାଡ଼ ଚଢ଼ି ଯିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଥିଲା । ପାହାଡ଼ ଉପରକୁ ଗଲାବେଳେ ବହୁ ପରିମାଣରେ ଅଙ୍ଗୁରୁ ଗଛ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ଯାହାକି ଏଠିକାର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ମଦ ତିଆରିରେ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ । ଗଲାବେଳେ ଚେରି ଗଛରୁ ପଡ଼ିଥିବା ଚେରି କୋଳି ଦେଖି ଖାଇବାର ଲୋଭ ସମ୍ବରଣ କରିବା କଷ୍ଟ । ଆମେ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ଥିବା ଦୁର୍ଗରେ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ଏଠାରେ ଏକ ବାହାଘର ଚାଲିଥିଲା । ଯଦିଓ ବାହାଘର ଦେଖି ଭୋଜି ଖାଇବାର ଇଚ୍ଛା ମନରେ ତୀବ୍ର ହେଉଥିଲା କିନ୍ତୁ ବାହାର ଦେଶରେ ବିନା ନିମନ୍ତ୍ରଣରେ ଭୋଜି ଖାଇବାର ଇଚ୍ଛାକୁ ମନରେ ଦବାଇବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ଦୁର୍ଗ ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟେ ଛୋଟ ସଂଗ୍ରାହଳୟ

ଅବସ୍ଥିତ ଯାହା ମଧ୍ୟରେ ବହୁ ପୁରାତନ ସାମଗ୍ରୀ ଯଥା ସେ ସମୟରେ ଯୁଦ୍ଧରେ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଉଥିବା ଅସ୍ତ୍ର, ଶସ୍ତ୍ର ଆଦି ରଖା ଯାଇଛି ।

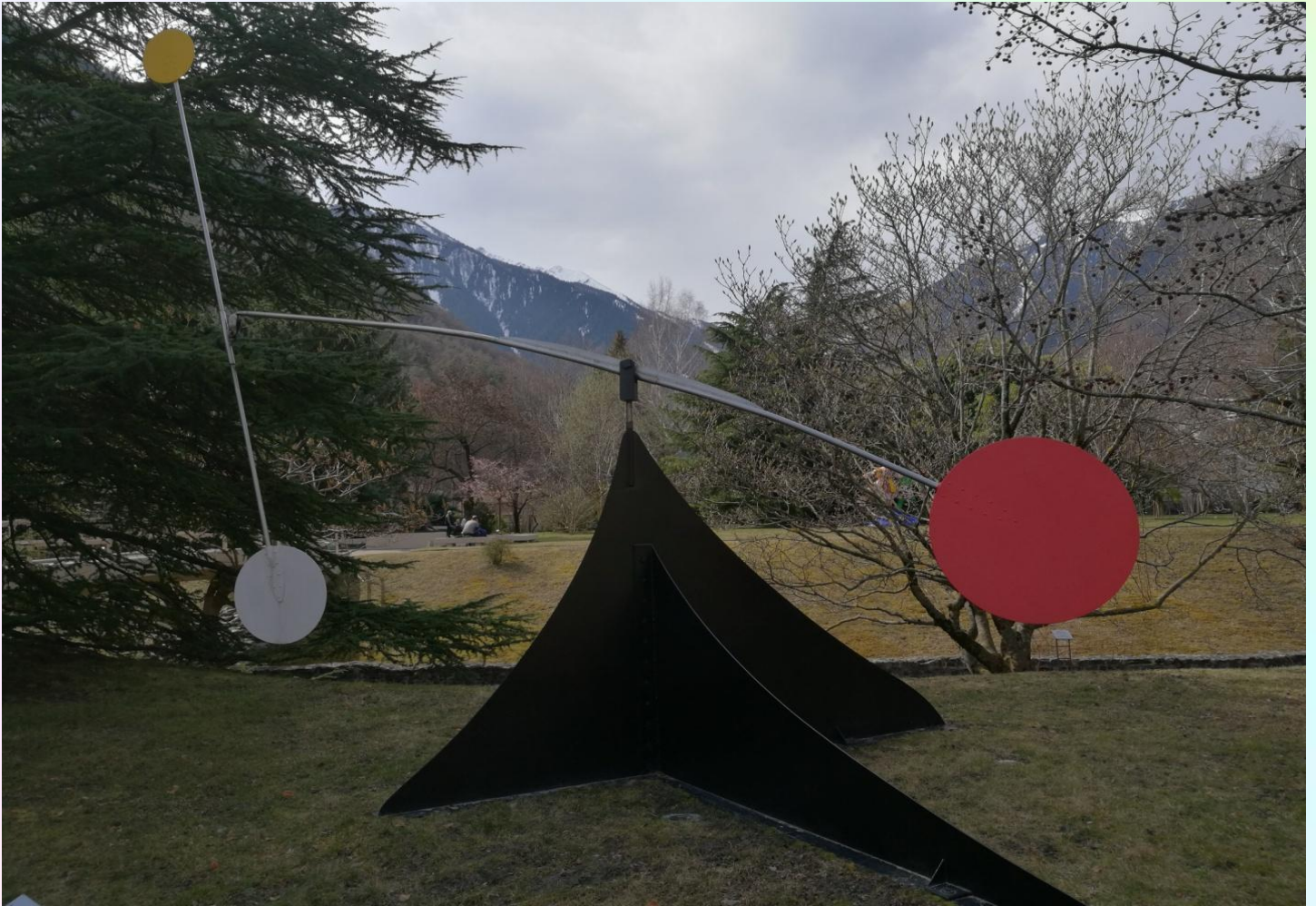
ଚିତ୍ର ୨ : ଲା ବାଟିଆଜ କ୍ୟାସେଲ

କୁକୁର ମାନଙ୍କର ମିଉଜିୟମ । ହଁ, ଟିକେ ଅଜବ ଲାଗୁଥିଲେ ବି ଏକଦମ ଠିକ । ମାର୍ଟିନିରେ ଥିବା ସେଣ୍ଟ ବର୍ଣ୍ଡାଡ଼ ମିଉଜିୟମଟି ଏକ ବିଶେଷ ପ୍ରଜାତିର କୁକୁର ସେଣ୍ଟ ବର୍ଣ୍ଡାଡ଼ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ୨୦୦୭ରେ ସ୍ଥାପିତ ଏହି ମିଉଜିୟମଟି ମଧ୍ୟରେ କୁକୁରମାନଙ୍କୁ ବିଶେଷ ଯତ୍ନ ସହକାରେ ରଖା ଯାଇଛି । ସେଣ୍ଟ ବର୍ଣ୍ଡାଡ଼, ସୁଇଜରଲାଣ୍ଡ ଓ ଇଟାଲୀର ଆଲ୍ପସ୍ ପର୍ବତ ଅଞ୍ଚଳରେ ଦେଖା ଯାଉଥିବା ଏକ ବହୁତ ବଡ଼ ପ୍ରଜାତିର କୁକୁର । ଘନ ବରଫ ଆବୃତ ଉଚ୍ଚ ପର୍ବତ ଉପରେ ଏହି କୁକୁରମାନଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ କାମରେ ନିୟୋଜିତ କରା ଯାଇଥାଏ । ବରଫରେ ଫସି ରହିଥିବା ମନୁଷ୍ୟ ମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର, ଜଗୁଆଳି, ଶିକାର ଆଦି ବିଭିନ୍ନ କାମରେ ଏ ପ୍ରଜାତିରେ କୁକୁର ପାରଙ୍ଗମ । ୨ ମହଲା ବିଶିଷ୍ଟ ମିଉଜିୟମର ପ୍ରଥମ ମହଲାରେ କାତ ଘର ଭିତରେ ବିଭିନ୍ନ ଆକାରର କୁକୁରମାନଙ୍କୁ ରଖା ଯାଇଛି, ଯାହା ଦେଖିବାକୁ ଖୁବ ଭଲ ଲାଗେ । ବିଶେଷ କରି ଛୋଟ ପିଲାମାନେ କୁକୁରମାନଙ୍କୁ ଏତେ ପାଖରେ ଦେଖି ବହୁତ ଉପଭୋଗ କରନ୍ତି । ଦ୍ଵିତୀୟ ମହଲାରେ ଏହି କୁକୁରମାନଙ୍କ ସହ ଜଡ଼ିତ ବିଭିନ୍ନ ତଥ୍ୟ ଯଥା କୁକୁରମାନଙ୍କ ଇତିହାସ, ସେମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଶୈଳୀ ଇତ୍ୟାଦି ଅତି ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ସଜା ଯାଇଛି । ଏହା ଛଡ଼ା ମିଉଜିୟମ ବାହାରେ କୁକୁରମାନଙ୍କ ପାଇଁ, ଏକ ଖୋଲା ସ୍ଥାନ ରଖା ଯାଇଛି, ଯେଉଁଠି ସେମାନଙ୍କୁ ଖୋଲାରେ ଦର୍ଶକ ମାନେ ଦେଖି ପାରିବେ ।

ଚିତ୍ର ୩ : ସେଣ୍ଟ ବର୍ଣ୍ଡାଡ଼ ମିଉଜିୟମ

ଏହି ମିଉଜିୟମକୁ ଲାଗି ଆଉ ଏକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ମିଉଜିୟମ “ଫୋଂଡେସନ ପିଏର ଜିନାଡ଼” ଅବସ୍ଥିତ, ଯାହାକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ବହୁ ପର୍ଯ୍ୟଟକ ଏଠାକୁ ଆସିଥାନ୍ତି । ୧୯୭୮ ମସିହାରେ ଉଦଘାଟିତ ଏହି ମିଉଜିୟମଟି ମାର୍ଟିନି ସହରର ଏକ ମୁଖ୍ୟ ଦର୍ଶନୀୟ ସ୍ଥାନରେ ଗଣା ଯାଏ । ଏହି ମିଉଜିୟମରେ ବହୁ ପୁରାତନ ଚିତ୍ର, ପଥର ମୂର୍ତ୍ତି, କଳାକୃତି, ପୁରୁଣା କାର ଆଦି ବହୁ ଯତ୍ନରେ ରଖା ଯାଇଛି । ଏଠାରେ ବୁଲିବା ବେଳେ ଏଠାରେ ଥିବା ବହୁ ପୁରୁଣା କାର ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଥିଲା । ଏହାର ଅନ୍ୟ ଏକ ଆକର୍ଷଣ ହେଉଛି ଏଠାରେ ଥିବା ବଗିଚା, କୃତିମ ଝରଣା ଓ ଖୋଲା ଆକାଶ ତଳେ ରଖା ଯାଇଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଆକୃତିର ଅଜବ ଦେଖାଯାଉଥିବା କଳାକୃତି ଯାହାକୁ ଦେଖିଲା ପରେ କିଛି ସମୟ ତା ବିଷୟରେ ଜାଣିବାର କୌତୁହଳ ସମ୍ବରଣ କରିବା କଷ୍ଟ । ଅବଶ୍ୟ ଏହି ଦୁଇ ମିଉଜିୟମ ବୁଲିବାକୁ ଆମ ଅନୁଷ୍ଠାନ ତରଫରୁ ମାଗଣା ପାସ୍ ଦିଆ ଯାଇଥିଲା ଓ ଘର ପାଖରେ ଥିବାରୁ ଓ ସମୟର କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନ ଥିବାରୁ ଆମେ ମଧ୍ୟ ମନ ଭରି ଦୁଇଟି ମିଉଜିୟମକୁ ଉପଭୋଗ କରିଥିଲୁ ।

ଚିତ୍ର ୪ : ଫୋଂଡେସନ ପିଏର ଜିନାଡ଼ ମିଉଜିୟମ

ମାର୍ଟିନିରେ ଥିବା ଆଉ ଏକ ଐତିହାସିକ ସ୍ଥାନ ହେଉଛି ଏଠାରେ ଥିବା “ରୋମାନ ଆମ୍ଫିଥିଏଟର” ଯାହାକି ଏକ ଗୋଳାକୃତି ଛୋଟ ଷ୍ଟାଡ଼ିୟମ, ମୁଖ୍ୟତ ଷଷ୍ଠ ଲଢ଼େଇ ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ । ଏହାର ନିର୍ମାଣ ରୋମାନ ଶାସନ ସମୟରେ କରା ଯାଇଥିଲା । ଏଠାରେ ଦର୍ଶକ ମାନଙ୍କ ବସିବା ପାଇଁ ଚାରିପଟେ ଗ୍ୟାଲେରୀ ପଥରରେ ତିଆରି କରା ଯାଇଛି ଓ ମଝିରେ ଏକ ପଡ଼ିଆ ଓ ପଡ଼ିଆକୁ ଲାଗି ଷଷ୍ଠ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବଡ଼ ବଡ଼ ଲୁହ ଜାଲି ପିଞ୍ଜିରା ଅଛି । ପ୍ରାୟ ୫୦୦୦ ଲୋକ ବସିବାର କ୍ଷମତା ଥିବା ଏହା ଏକ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଛୋଟ ରୋମାନ ଆମ୍ଫିଥିଏଟର । ଏହାକୁ ଦେଖିଲା ବେଳେ ଗ୍ଲାଡ଼ିଏଟର ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର କଥା ମାନେ ପଡ଼ି ଯାଉଥିଲା । ପୃଥିବୀରେ ବହୁ ଦେଶରେ ଷଷ୍ଠ ଲଢ଼େଇ ବନ୍ଦ ହୋଇ ଆସୁଥିବା ବେଳେ ଏବେବି ସୁଇଜରଲ୍ୟାଣ୍ଡର କିଛିଟା ସ୍ଥାନରେ ଏହି ଖେଳ ଚାଲୁ ରହିଛି ।

ଚିତ୍ର ୫ : ରୋମାନ ଆମ୍ଫିଥିଏଟର

ମାର୍ଚ୍ଚନିରେ ରହିବା ଭିତରେ ଏହା ପାଖରେ ଥିବା କିଛିଟା ଦର୍ଶନୀୟ ସ୍ଥାନ ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଥିଲା । ସେମିତିରେ ବି ଲମ୍ବା (୩ ବା ୪ ଦିନ) ଛୁଟି ପଡ଼ିଲେ ଏଠାରେ ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତେ କୁଆଡ଼େ ନା କୁଆଡ଼େ ବୁଲିବାକୁ ବାହାରି ଯା'ନ୍ତି । ସେମିତି ଗୋଟେ ଛୁଟିରେ ଆମେ (ପରିବାର) ନିକଟରେ ଥିବା “ମଣ୍ଡୁକସ” ନାମକ ସହରରେ ଥିବା ଏକ ଦୁର୍ଗ “ସୀଲନ କ୍ୟାସେଲ”କୁ ବୁଲି ଯାଇଥିଲୁ । ମାର୍ଚ୍ଚନିରୁ ମଣ୍ଡୁକସ ଆମେ ଟ୍ରେନରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲୁ । ଏଠାରେ କହି ରଖେ ସୁଇଜରଲ୍ୟାଣ୍ଡର ଯିବା ଆସିବାର ମୁଖ୍ୟ ମାଧ୍ୟମ ହେଉଛି ଟ୍ରେନ । ଇଉରୋପର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦେଶ ଭଳି ଏଠାକାର ଟ୍ରେନ ସେବା ଅତି ଉଚ୍ଚ ମାନର । ଯେହେତୁ ଯାତାୟାତର ଏହା ମୁଖ୍ୟ ମାଧ୍ୟମ, ଏଠାରେ ଟ୍ରେନ ଟିକେଟ ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ରିହାତି ଦିଆ ଯାଇଥାଏ । ଯେମିତି ଅଧା ପାସ କରିଦେଲେ ବର୍ଷସାରା ଯେତେବେଳେ ଟିକେଟ କଲେ ଅଧା ମୂଲ୍ୟ ଦେବାକୁ ପଡ଼େ । ସେମିତି ଛୋଟ ପିଲା (୬ ବର୍ଷରୁ ସାନ) ମାନେ ପୁରା ମାଗଣା ଯାତ୍ରା କରି ପାରିବେ । ଇଉରୋପରେ ଦେଶ ସବୁ ପାଖପାଖି ହୋଇ ଥିବାରୁ ଓ ଗୋଟେ ଦେଶରୁ ଆଉ ଦେଶକୁ ଯିବାକୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ଭିସାର ଆବଶ୍ୟକ ପଡ଼ୁ ନ ଥିବାରୁ ଅତି ସହଜରେ ଜଣେ ଟ୍ରେନରେ ଯାଇ ବିଭିନ୍ନ ଦେଶ ବୁଲି ଆସି ପାରିବ । ମଣ୍ଡୁକସ ଷ୍ଟେସନରେ ପହଞ୍ଚିଲା ପରେ ସେଠାକୁ ଲାଗି ଥିବା ଜେନେଭା ହ୍ରଦ କୁଳେ କୁଳେ ଗଲେ ସୀଲନ କ୍ୟାସେଲରେ ପହଞ୍ଚି ହେବ । ଜେନେଭା ହ୍ରଦ କୁଳଟି ଅତି ସୁନ୍ଦର । ବିଭିନ୍ନ ରଙ୍ଗର ଫୁଲ ବିଶେଷକରି ଏଠାରେ ମିଳୁ ଥିବା ତୁଲିପ ଫୁଲ ଏହାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ବହୁ ଗୁଣରେ ବଢ଼ାଇ ଦେଇଥିଲା । ଜେନେଭା ହ୍ରଦ କୁଳରେ କିଛିଟା ଫୋଟୋ ଉଠାଇ ଆମେ ବସରେ ଯାଇ ସୀଲନ କ୍ୟାସେଲରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ ।

ଚିତ୍ର ୨ : ଜେନେଭା ହ୍ରଦ କୁଳ

ଜେନେଭା ହ୍ରଦକୁ ଲାଗିଥିବା ଏହି ଦୁର୍ଗଟିର ବିଶେଷ୍ୟତ୍ତ ହେଉଛି ଏହାର ପ୍ରାୟ ୩ ପଟ ପାଣିକୁ ଲାଗି ରହିଥିବା ବେଳେ ଗୋଟେ ପଟ ଭୂମିକୁ ଲାଗିରହିଛି । ୧୦ମ ଶତାବ୍ଦୀରେ ନିର୍ମିତ ଏହି ଦୁର୍ଗଟି ସୁଇଜରଲ୍ୟାଣ୍ଡରେ ଥିବା ପ୍ରମୁଖ ଦୁର୍ଗମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଗଣା ଯାଉଥିବାରୁ ବହୁତ ପର୍ଯ୍ୟଟକ ଏହାକୁ ଦେଖିବାକୁ ଆସିଥାନ୍ତି । ଦୁର୍ଗର ଉପରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଛୋଟ ଛୋଟ ଶିଢ଼ି ରହିଛି । ଦୁର୍ଗ ଉପର ଭାଗରୁ ଜେନେଭା ହ୍ରଦ ଓ ମଙ୍ଗରୁକସ ସହରର ଦୃଶ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମନ ମୁଗ୍ଧକର । ସେ ସମୟରେ ବ୍ୟବହୃତ ବହୁ ସାମଗ୍ରୀ ଏଠାରେ ରଖା ଯାଇଛି । ସେତେବେଳେ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଥିବା ରୋଷେଇ ସାମଗ୍ରୀ, ବଡ଼ ବଡ଼ ସିନ୍ଦୁକ, ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ବନ୍ଧୁକ, ତୋପ, ଖଣ୍ଡା ଇତ୍ୟାଦି ଏଠାରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ଏଠାକୁ ଆସୁଥିବା ବହୁ ପର୍ଯ୍ୟଟକ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏଠାରେ ଥିବା ଜେନେଭା ହ୍ରଦରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ବୋଟରେ ବସି ହ୍ରଦ ବୁଲିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରା ଯାଇଛି । ପୁରା ଦୁର୍ଗ ବୁଲି ସାରି କିଛି ସମୟ ଜେନେଭା ହ୍ରଦ କୂଳରେ ବିତାଇ ପରେ ପୁଣି ଟ୍ରେନରେ ମାର୍ଟିନି ଅଭିମୁଖେ ଯାତ୍ରା କଲୁ ।

ଚିତ୍ର ୭ : ସୀଲନ କ୍ୟାସେଲ

ସେମିତି ପୁଣି ଗୋଟେ ଛୁଟିରେ ମାର୍ଟିନିକୁ ଲାଗିଥିବା ପ୍ରାନ୍ତ ଦେଶର ଏକ ସୁନ୍ଦର ସହର “ସାମୋନୀ”କୁ ଯିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଥିଲା । ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ସହକର୍ମୀମାନଙ୍କଠାରୁ କିଛିଟା ଆବଶ୍ୟକ ତଥ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରି ଗୋଟେ ଦିନ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ମାର୍ଟିନି ଷ୍ଟେସନରୁ ଟ୍ରେନରେ ବାହାରିଲୁ । ମାର୍ଟିନିଠାରୁ ସାମୋନୀ ଗୋଟେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଟ୍ରେନ ଯିବା ଆସିବା କରେ ଯାହା ବହୁ ଉଚ୍ଚରେ ଥିବା ପର୍ବତ, ସୁଡ଼ଙ୍ଗ ଦେଇ ଅତି ଧୀରେ ଧୀରେ ଯାଇ ଥାଏ । ଟ୍ରେନରେ ଯାତ୍ରା କଲାବେଳେ ବାହାରର ଦୃଶ୍ୟ ଉପଭୋଗ କରିବା ପାଇଁ ଟ୍ରେନର ବହୁ ଭାଗରେ ବଡ଼ ବଡ଼ କାଚ ନିର୍ମିତ ଝରକା ନିର୍ମିତ କରା ଯାଇଛି । ଅତି ଉଚ୍ଚ ପର୍ବତର କଡ଼େ କଡ଼େ ଟ୍ରେନ ଯାତ୍ରା କଲାବେଳେରେ ଯେତିକି ଆନନ୍ଦ ଲାଗୁଥିଲା ବାହାରକୁ ଝରକା ଦେଇ ତଳକୁ ଚାହିଁଲା ବେଳେ ସେତିକି ଡର ବି ଲାଗୁଥିଲା । ସାମୋନୀରେ ପହଞ୍ଚିଲା ପରେ ସେଠୁ ପୁଣି ଏକ ଛୋଟ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଟ୍ରେନରେ ପର୍ବତ ଉପରେ ଥିବା “ଆଇଗଲ ହୁ ମିଡ଼ି” ନାମକ ପର୍ବତ ଷ୍ଟେସନକୁ ଯାଇଥିଲୁ । ଏହାର ଉଚ୍ଚତା ୩୮୪୨ ମିଟର ଓ ଏହା ପର୍ବତର ସବୁଠୁ ଉଚ୍ଚତମ ଷ୍ଟେସନ ରୂପେ ଜଣା ଯାଏ ।

ଚିତ୍ର ୮ : ଆଇଗଲ ହୁ ମିଡ଼ି

କିଛି ଦିନ ତଳେ ଅଫିସର ସମର ପାର୍ଟି ପାଇଁ ମାର୍ଟିନି ପାଖରେ ଥିବା ଅନ୍ୟ ଏକ ସୁନ୍ଦର ସ୍ଥାନକୁ ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଥିଲା । “ଲେସିନ” ନାମକ ଯାଗାଟି ପର୍ବତର ବହୁ ଉପରେ ଥିବା ଏକ ସ୍ଥାନ ଯେଉଁଠି ଗରମ ଦିନରେ ବି ବରଫ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ଅବଶ୍ୟ ଆମେ ଗଲା ବେଳକୁ ବରଫ ତରଳିବା ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ତଥାପି ବହୁ ଜାଗାରେ ବରଫ ଜମା ହୋଇ ରହିଥିଲା । ମାର୍ଟିନିରୁ ବାହାରି ବସରେ ଯାଇ ଲେସିନରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ପୁଣି ସେଠୁ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ଥିବା ଏକ ଘୁରୁଥିବା ହୋଟେଲକୁ କେବଳ କାରରେ ଯାଇଥିଲୁ । ପାହାଡ଼ ଉପରେ ଥିବା ଏହି ହୋଟେଲକୁ ଜଣେ କେବଳ କାର ବା ସାଇକଲ ବା ଚାଲି ଚାଲି ଯାଇପାରିବ । ଯଦିଓ ଆମେ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ଥିବା ହୋଟେଲକୁ କେବୁଲ୍ କାରରେ ଯାଇଥିଲୁ ଓ କିନ୍ତୁ ଆସିଲା ବେଳେ ଚାଲି ଚାଲି ଫେରିଥିଲୁ । ପାହାଡ଼ ଉପରେ ଥିବା ହୋଟେଲରେ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରା ଯାଇଥିଲା । ପାହାଡ଼ ଉପର ସ୍ଥାନଟି କିଛି କିଛି ବରଫରେ ଢାଙ୍କି ହୋଇ ରହି ଥିଲା ଓ ତହିଁରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣ ପଡ଼ି ଖରାବେଳେ ଚକ ମକ କରୁଥିଲା । ହୋଟେଲଟି ଅତି ଧୀରେ ଧୀରେ ବୁଲୁଥିଲା ଓ ସମସ୍ତେ ଖାଇବା ସହ ଝରକା ବାହାରର ଦୃଶ୍ୟ ଉପଭୋଗ କରିଥିଲୁ । ଭୋଜନ ପରେ କିଛି ସମୟ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ଅତିବାହିତ କଲା ପରେ ଆମେ ତଳକୁ ଚାଲି ଚାଲି ଫେରି ଥିଲୁ ଯାହା ଏକ ରୋମାଞ୍ଚକର ଅନୁଭୂତି ଥିଲା । ବରଫ ଉପରେ ଚାଲିବାର ଅଭ୍ୟାସ ନ ଥିବାରୁ ମୋ ସମେତ ପ୍ରାୟ ବହୁ ଜଣ ବାରମ୍ବାର ପଡ଼ି ଯାଉଥିଲୁ । ଧୀରେ ଧୀରେ ତଳକୁ ଆସିଲାବେଳେ ବାଟରେ ଛୋଟ ଛୋଟ ପୋଖରୀ ଦେଖା ଯାଉଥିଲା ବୋଧେ ବରଫ ତରଳି ଏମିତି ତିଆରି ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । କିଛି ଦୂର ତଳକୁ ଆସିଲା ପରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଗାଈ ପାଳନ କେନ୍ଦ୍ର ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା । ସବୁ ଗାଈମାନଙ୍କ ବେକରେ ଗୋଟେ ଗୋଟେ ଘଣ୍ଟି ବନ୍ଧା ଯାଇଥିଲା ଯାହା ସେମାନେ ଚାଲିଲା ବେଳେ ବହୁ ଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶୁଭୁଥିଲା । ଚାଲି ଚାଲି ଆସି ତଳେ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ ଯଦିଓ ହାଲିଆ ଲାଗୁ ଥିଲା କିନ୍ତୁ ବରଫ ରାସ୍ତାରେ ପାହାଡ଼ ତଳକୁ ଓହ୍ଲେଇବା ଏକ ଭିନ୍ନ ଅନୁଭୂତି ଥିଲା ।

ଚିତ୍ର ୯ : ଲେସିନ ପର୍ବତ ଉପତ୍ୟକା

କିଛି ମାସର ରହଣି ଭିତରେ ମାର୍ଚ୍ଚିନି ସହରକୁ ଜାଣିବାରେ ଓ ଏହା ଆଖି ପାଖରେ ଥିବା ନୂଆ ନୂଆ ଜାଗା ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଥିଲା ଓ ଆଶା କରୁଛି ଆଗାମୀ ଦିନରେ ପୁଣି କିଛି ନୂଆ ସ୍ଥାନ ଭ୍ରମଣ କରିବାର ଓ ନୂଆ ଅନୁଭୂତି ବାଣ୍ଟିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିବ । କର୍ମମୟ ଜୀବନରେ ପ୍ରତି ବର୍ଷ ନୂଆ ଦେଶ, ନୂଆ ଜାଗା, ନୂଆ ଅନୁଭୂତି ସାଉଣ୍ଡିବା ଭିତରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବୌଦ୍ଧ ଧର୍ମ ଗୁରୁ ଦଲାଇ ଲାମାଙ୍କ ଏକ ଉକ୍ତି ମାନେ ପଡ଼ି ଯାଉଛି ଯାହାର ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦ କଲେ କିଛି ଏମିତି ହେବ "ପ୍ରତି ବର୍ଷ ଏମିତି ଏକ ଜାଗାକୁ ଯାଅ ଯାହା ଆଗରୁ କେବେବି ଯାଇ ନଥିବ" ।

ଶୁଭପଲ୍ଲବ ପ୍ରତି ଆପଣମାନଙ୍କର ଥିବା ଭଲ ପାଇବା ହିଁ ଆମ ପାଇଁ ପ୍ରେରଣା । ଆପଣମାନଙ୍କର ପରାମର୍ଶରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ଏହାର ଅଡ଼ିଓ ରେକର୍ଡିଂ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ସଭିଙ୍କର ସହଯୋଗ ଫଳରେ ଆଜି ପୂର୍ବ ପ୍ରକାଶିତ ଲେଖାଗୁଡ଼ିକର ଅଡ଼ିଓ ଏବେ ଇଣ୍ଟରନେଟରେ ଖୋଲା ଭାବେ ଉପଲବ୍ଧ । ପୂର୍ବଧର ଭଳି ଏଥର ମଧ୍ୟ କିଛି ଭିନ୍ନ କରିବାର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରିଛୁ ।

ଆପଣମାନଙ୍କର ଏହିଭଳି ଭଲପାଇବା ଆଶା କରୁଛୁ ଏହି ସଂସ୍କରଣ ପାଇଁ ଏବଂ ଅଡ଼ିଓ ରେକର୍ଡିଂ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆପଣମାନଙ୍କର ସହଯୋଗ ମଧ୍ୟ କାମନା କରୁଛୁ । ଯୁ-ଟ୍ୟୁବ୍ରେ ଅଡ଼ିଓ ଆସିବା ପରେ ଗପ ଶୁଣିବାକୁ ରୁଚି ରଖୁଥିବା କିମ୍ବା ଓଡ଼ିଆ ଲିପି ଭଲ ଭାବରେ ପଢ଼ିପାରୁନଥିବା ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ସହ ସେୟାର କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରୁଛୁ । ଏଥିସହ ଯଦି କୌଣସି ଲେଖାର ରେକର୍ଡିଂ ଆପଣ ନିଜେ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିବେ, ତେବେ ମୋବାଇଲେ ରେକର୍ଡିଂ କରି ଆମକୁ ଇ-ମେଲ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ପଠାଇପାରିବେ ।

ସର୍ବୋପରି ଏହି ସଂସ୍କରଣର ପ୍ରକାଶିତ ଲେଖା ତଥା ପତ୍ରିକା ବିଷୟରେ ମତାମତ ଦେବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରୁଛୁ । ଆମର ୱେବସାଇଟ୍ରେ ଲେଖା ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ଲେଖକ/ଲେଖକାମାନେ ଆମକୁ ଇ-ମେଲ୍ ଜରିଆରେ ପଠାଇପାରିବେ । ମେଲ୍ କରିବା ସମୟରେ ଠିକଣାର ବନାନକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି Text ଆକାରରେ ଲେଖି ସାଙ୍ଗରେ ଗୋଟିଏ ଫଟୋ ପଠାଇବାକୁ ଅନୁରୋଧ ।

ଇ-ମେଲ୍: shubhapallaba@gmail.com

ୟୁ-ଟ୍ୟୁବ୍: <http://youtube.com/Shubhapallaba>

ସୋସିଆଲ ମିଡ଼ିଆ: [Facebook](#), [twitter](#), [Insta/@Shubhapallaba](#)

ୱେବସାଇଟ୍: <http://shubhapallaba.in>

WhatsApp: +91 7008899643

©Shubhapallaba